

**PONGRÁCZ NIKOLETT:**  
**EGY PERC**

*Rengeteg dolog képes befolyásolni az életünket. Az időjárás, a környezet, a barátok, az ellenségek... De ki gondolná, hogy egyetlen perc, egyetlen rövidke perc megváltoztathatja akár az egész életünket.*

*Te beszálnál egy ilyen játékba? Nem tudhatod melyik perc lesz a sorsdöntő... Senki se tudhatja...*

*Az óra ketyeg, és bármelyik pillanatban elindulhat... És az életed ettől a 60 másodperctől függ.*

*Adam, nem tudta, mi fog vele történni, amikor találkozott velem, de Én tudtam. Minden egyes lépését figyeltem mielőtt belevettem volna a játékba.*

**EGYSZERŰNEK NEM MONDHATÓ, A SZERENCSETLENSÉGEK VONZÓJA EZ A FIÚ. KINEK KELLENE JOBBAN EGY - AKÁR CSODATÉVŐ - PERC, MINT NEKI?**

**ÉN MEGADTAM NEKI A LEHETŐSÉGET...**

## I. Fejezet: A kezdet

Gyönyörű, görög istennővel feküdt egy ágyban...

- Fenség! – sóhajtott az egyik miközben végigsiklott a keze a mellkasán.

- Hívjatok csak Adam-nak. – vigyorgott a fiú, és elkapva a nő csuklóját, megcsókolta azt.

- Adam! – szólalt meg egy másik, aki az állát cirógatta.

- Adam!

- Adam! Kelj fel!

Ez a hang kísértetiesen hasonlít az édesanyja hangjára, ráncolta a homlokát. De a sok nő között nem látta őt.

- Adam! Hallod?

*Nyögött egyet miközben kinyitotta a szemét.*

- Fent vagyok!! – ordított vissza.

- Igyekezz! Nemsokára megy a buszod! Mi elmentünk!

- Jó!

*Kimerítő egy álom volt, de hihetetlenül fantasztikus. És milyen élethű...*

*Reggel fél hétkor Adam az ágyán hasalt és igyekezett minden egyes részletet felidézni az álmából. Nyögött egyet miközben a hátára fordult, majd vigyorogva folytatta tovább. Összeráncolta a homlokát és a durcásan felült az ágyon. Kár, hogy a szülei felébresztették! Még most is ott lehetne és... Egy új csibészi mosoly suhant át az arcán, miközben felállt és elindult a fürdőszoba felé. Elindult lefelé a lépcsőn, de nem érkezett meg hibátlanul... Az utolsó lépcsőfokon megcsúszott és egy jókorát esett.*

*- A francba! – szisszent fel miközben felkelt. Szerencséjére semmi éles eszköz nem volt a közelben, így egy puklival a fején és egy „szépséges” lila folttal a vállán megúszta.*

*Ha már semmi jó nem történik veled az életbe, legalább álmodni hagyhatták volna!*

ÉN, EZEN A REGGELEN TALÁLKOZTAM VELE ELŐSZÖR. SENKI NEM TUDHAT A VALÓDI ÉNÜNKRŐL, MEGVAN KINEK, MIKOR ÉS MIÉRT, KELL MEGADNUNK A LEHETŐSÉGET A SZÉPÍTÉSRE.

NEM ÉN VAGYOK A SORS KEZE, EZ TÚLSÁGOSAN IS SZÉP RANG LENNE. NEM IS ANGYAL, AKIT AZ ISTEN KÜLDÖTT, MÉG CSAK BOSZORKÁNY SE... CSAK EGY EGYSZERŰ TÜNDÉR. DE NEM VALAMI OSTOBA HÁZITÜNDÉR! ÉN EGY LIFEFAIRY VAGYOK, VAGYIS „ÉLETTÜNDÉR”, DE MI CSAK EGYPERCESNEK SZÓLÍTJUK MAGUNKAT.

ODAADJUK AZ EMBEREKNEK AZT A BIZONYOS PERCET, ÉS A TÖBBI MÁR CSAK RAJTUK MÚLIK. PERSZE KÖT MINKET A TITOKTARTÁS, TEHÁT NEM ÁRULHATJUK EL AZ EMBEREKNEK, HOGY MIKOR KEZDŐDIK A JÁTÉK. HM... HÁT NEKÜNK JÁTÉK, NEKTEK NEM ANNYIRA.

ADAM SIMON VOLT A KÖVETKEZŐ. A TÜNDEKRIRÁLY, ROMES, HATÁROZZA MEG, HOGY KI KINEK AD LEHETŐSÉGET. ÉS AKKOR NEKÜNK MENNÜNK KELL.

UTÁLOM EZT A MUNKÁT! MINIDIG ÉN KAPOM A LEGSZERENCSETLENEBB EMBEREKET! ITT VAN MOST EZ AZ ADAM SIMON IS... ILYET MÉG ÉLETEMBE NEM LÁTTAM. SZÖRNYŰ! HA VALAMI SZERENCSETLEN DOLOG TÖRTÉNNÉ Ő BIZTOS, HOGY OTT LENNE, PONTOSAN A KÖZEPÉBE!

NA TESSÉK! MÁR JÖN IS A BUSZ!

OH! IGEN... ITT JÖN Ő IS! LÓ HALÁLÁBA FUT, MINT VALAMI ESZEMENT! DE NEM FOG IDEÉRNI! JAJ! EZT IS NEKEM KELL ELINTÉZNI!

- Jó napot!

- Jó reggelt kisasszony!

- Legyen szíves, várjon egy percet! Mindjárt ideér az a fiú! Szegény biztos rossz lenne neki, ha lekésné ezt a buszt!

- Ez a fiú minden reggel így érkezik, ne tessék aggódni!

- Jó-na-pot! – lihegett Adam.

- Jó reggelt! – morgott a sofőr. – Örülhetsz, hogy itt volt a kisasszony és szólt nekem, hogy jössz, mert ma igazán nem voltam abban a helyzetbe, hogy türelmesen megvárjam, amíg leérsz.

- Oh. Kösz! – fordult a lányhoz a fiú.

- Semmiség! – vont vállat a tündér és elindult hátra. – Ha időben kelnél fel akkor nem kéne rohanganod a busz után.

- Honnan veszed, hogy nem időben keltem fel? – mérgelődött Adam. – Amúgy is ki vagy te, hogy itt bírálgass?

- Ne morogjál! Nem áll jól! A nevem Ezella. – állt meg a forgóban a tündér.

- Ezella? Ez meg milyen név?

- Hm. – mosolyodott el a lány. – Szerintem szépen hangzik.

- Ezella. – ízlelgette a szót Adam. – Van jelentése?

- Igen. Mint minden névnek ennek is van jelentése.

- És pedig?

- Zöld.

- Hm.

- Most meg mit hümmögsz?

- Semmit. – mosolyodott el Adam.

NEM SZABAD KAPCSOLATBA KERÜLNÜNK AZ „ALANNYAL”. MEGSZEGTEM AZ

## ELSŐ, LEGFONTOSABB SZABÁLYT. EZÉRT A POKOLBA FOGOK JUTNI.

- Baj van? – kérdezte a fiú.

- Igen. Nem szabadna itt lennem. – rázta a fejét Ezella.

- Miért is?

- Mert... Csak!

- Ezella!

Adam és a tündér egyszerre fordultak a hang irányába. Egy valóságos amazon állt velük szemben. Fekete haja rövidre volt vágva, nagy zöld szemét csak még jobban kiemelte a blúz, ami rajta volt. Fekete miniszoknyája, pedig kihangsúlyozta hosszú kecses lábait.

- Laurina! Szia! Hát te?

- Megyek dolgozni. – hangzott a válasz az amazontól, miközben végigmérte Adam-et. – Ő ki?

- A... Igazából én sem tudom. Csak egy fiú, akit megmentettem attól, hogy lekésse a buszát.

- A nevem Adam Simon. – mondta a fiú.

- Hm... Adam Simon. – a másodperc tört része alatt Laurina arcán egy gyilkos pillantása futott végig, de Ezellának ez is elég volt arra, hogy észrevegye.

- Suliba mész? – kérdezte Laurina Adamtől.

- Igen. Oda.

- És te Ezella? – fordult barátnőjéhez a nő.

- Én is oda tartok.

- Új?

- Igen.

- Hm. Én itt szálllok! Vigyázz magadra! És vigyázz arra is, amit csinálsz! – suttogta Ezella fülébe Laurina, miközben megölelte őt. – Adam! Jó tanulást!

- He... Kösz.

- Érdekes nevetek van. – jegyezte meg Adam, miután leszállt az amazon a buszról.

- Tudod, a falu ahonnan származunk elég hagyományörző és ott ez a megszokott. Mi nem használunk, olyan modern neveket, mint ti.

- Értem.

Több szó nem esett a két fél között. Így Adam felmérhette a lányt. Hosszú, loknis fekete haját hátratűzte, hogy ne hulljon az arcába. Hatalmas kék szeme kíváncsian fürkészte, az őket körülvevő világot. Arca ovális alakú, bőrén pedig senki nem találhatott volna hibát. Sötétkék virágokkal díszített fehér pólót viselt, és egy halványszínű hosszú szoknyát, amiben magasabbnak nézett ki messziről, mint amilyen valójában volt. Vállán pedig egy fekete iskolatáska lógott.

- Miért nézel így? – szólalt meg hirtelen Ezella.

- Miért? Hogy nézlek? – kérdezett vissza Adam.

- Mint, aki most méri fel, hogy alkalmas vagyok-e a társaságára.

- *Oh! Bocs. – mondta a fiú, és végignézett a buszon, lévő embereken, majd hirtelen elindult hátra.*

- *Most meg hova mész? – kérdezte Ezella.*

- *Hátra. – hangzott az egyszerű válasz.*

*Miközben hátrafelé tolakodtak, Ezella is alaposabban szemügyre vette az „alanyt”. Barna haja összevissza állt, valószínűleg csak akkor helyezkedne úgy, ahogy akarnák, ha nem is lenne. Így oldalról nem lehetett eldönteni, hogy most ovális-e az arca, avagy sem. Viszont az nagyon is jól látszott milyen nagyok az ajkai. Kék inget viselt, ami kiemelte a szemét. Ezella elfojtott egy sóhajt, majd megállt Adam mellett.*

- *Ez pontosan mire is volt jó?*

- *Útálok ott elől állni. – hangzott a válasz.*

- *Aha. Mert?*

- *Mert, csak. Érd be ennyivel.*

- *Oké.*

- *Amúgy, a West High School-ba jössz? – kérdezte valamennyivel később.*

- *Igen. Oda. Elegem volt a faluból. – hangzott a válasz.*

- *Tudod már melyik osztályba?*

- *Igen. 11. a.*

- *Oh. Oda járok én is.*

- *Tényleg? – színlelt meglepetést Ezella.*

- *Aha.*

**TÖBBET NEM SZÓLTUNK EGYMÁSHOZ. ÉN MÁR MINDENT TUDTAM, AHHOZ, AMIT TENNI KÍVÁNTAM. MÁR CSAK A MEGFELELŐ IDŐT KELLETT KIVÁRNOM. REMÉLEM, NEM VALLOK, MAJD KUDARCOT. A PECEK KIVÁLASZTÁSÁBAN ÁLTALÁBAN JÓ VOLTAM. EZÉRT KAPTAM A SZERENCSÉTLENEKET.**

- *Hahó! Itt vagy?*

- *Tessék? – fordult Ezella a fiú felé.*

- *Most szállunk. Gondoltam szólok.*

- *Oh. Tényleg? – pislogott a tündér.*

- *Igen. – mosolyodott el Adam. – Mibe merültél ennyire bele?*

- *Mindegy. Nem fontos. – rázta meg a fejét Ezella.*

- *Engem érdekel.*

- *Hát... Sajnálom, de nem fogod megtudni. – vont vállat a tündér, majd kecsesen leszállt a buszról.*

- *Érdekes lány vagy te. – jegyezte meg Adam.*

- *Hm... köszönöm. – nevetett Ezella.*

- *Most miért nevensz?*

- *Mindegy. – legyintett a lány. – Nem számít, hidd el.*

*Lassacskán beértek az osztályterembe, és ezzel el is vált az útjuk. Ezella*

*körbenézett és leült az egyik üres helyre. A nap folyamán nem csinált semmi mást csak figyelte az „alany”-t. Ha felszólították felelt, ha kellett kiment a táblához. Egyik szünetbe odament hozzá egy lány, de nem figyelt rá, ezért az, rövidesen távozott is, és valószínűleg közölte a többiekkel, hogy nem érdemes az új lánnyal ismerkedni.*

ÉRDEKES, HOGY NEM A FIÚK KÖZÖTT ÜL. AKÁR MERRE FORDUL, LÁNYOK VESZIK KÖRÜL, DE MIÉRT? LEHET, HOGY NEKI JOBB TÁRSASÁGOT NYÚJTANAK A LÁNYOK. HM... ÉRDEKES. EZT NEM IS TUDTAM RÓLA. HOPSZ! MOST BUKTAM LE! BOLOND EZ?

- Gyere!

*Ezella fűjt egyet, majd felállt és odament Adamhez.*

- Igen?

- Bemutatom neked a barátaimat. Ő itt Bella és Maja. Lányok, ő itt Ezella.

- Szia!

- Hello!

- Rose ma beteg, úgyhogy nem tudjuk neked bemutatni.

- Semmi baj. – legyintett Ezella és leült az egyik szabad székre.

MILYEN KÖNNYEN LEHET OLVASNI AZ EMBEREKBEN. BELLA ZÖLD SZEMÉBŐL CSAK ÚGY SÜTÖTT A SZERETET ÉS A FELÁLDOZÁS, DE HA VALAKI JÓL MEGNÉZI, OTT LAKOZIK A SZOMORÚSÁG IS, AMI TÖBB ÉV MUNKÁJA LEHETETT. HOSSZÚ BARNHAJA HÁTULRA VOLT FELTŰZVE ÍGY LÁTHATÓ VOLT AZ EGÉSZ ARCA. FEKETE PULÓVER VOLT RAJTA, AMIBEN ELREJTETTE A KÉZFEJÉT IS, VALÓSZÍNŰLEG AZÉRT, MERT FÁZOTT. MAJÁNAK HATALMAS BARNHA SZEMEIBŐL AZ UNALOM SÜTÖTT, MINT BÁRMILYEN ÁTLAGOS EMBERNEK A SZEMÉBŐL, HA ISKOLÁBAN VAN. RAJTA EGY RÓZSASZÍN KIVÁGOTT RÖVID UJJÚ FELSŐ VOLT. HM... Ő TUTI NEM FÁZIK!

- Szép neved van. – jegyezte meg Bella. – Olyan... nem is tudom... - mosolyodott el, majd a pulóvere ujjával kezdett játszani, mielőtt újra rám nézett volna. – Tündéri.

TALÁN ALÁBECSÜLTEM BELLÁT. OLYAN NYITOTT MINDENRE. TALÁN FELISMERI A TŰLVILÁGI LÉNYEKET?

- Tündéri? – mosolyodott el Ezella.

- Igen. Olyan varázslatos csengése van.

- Ne is figyelj Bellára. Tündérmesékben él. Neki még az is varázslatosan csengene, ha azt mondanád, hogy kés.

- *Nem is igaz. A kés nem hangzik varázslatosan. Egy gyilkolásra is használható tárgy sose hangzik varázslatosan.*

HOZZÁ CSAPÓDTAM A TÁRSASÁGUKHOZ. KEDVES EMBEREK. HIHETETLEN MILYEN ÉRZÉSEK KAVAROGHATNAK EGY BARÁTI KÖRBE. VOLTAK ITT SZIKRÁK, AMIKOR NEM ÉRTETTEK VALAMIBEN EGYET ÉS VESZEKEDNI KEZDTEK. DE A SZERETET ÁLTALÁBAN MINDENT MEGOLD. NEM ÚGY, MINT TÜNDÉRORSZÁGBAN. HA EGY BARÁTODDAL ÖSSZEVESEZEL, TALÁN SOSE BÉKÜLTÖK KI...

HETEK TELTEK EL ÍGY. ÉS ÉN MÉG MINDIG A MEGFELELŐ PILLANATOT VÁRTAM. NEM TUDTAM, MIKOR JÖN EL. A BELSŐ HANGRA KELLETT FIGYELNI, HA AZT MONDTA, MA VAN, AKKOR AZNAP KELLETT, A TE ÉRZÉSED SZERINT, ODAADNI AZT A PERCET.

DE VOLTAK OLYAN PILLANATOK, AMIKOR ÚGY DÖNTÖTTEM NEM VÁROM MEG A BELSŐ HANGOT ÉS EGYSZERŰEN, ÉN HATÁROZTAM MEG MINDENT.

DE ADAMMEL NEM VOLT ILYEN EGYSZERŰ, NEKI MINDEN PERCE SZINTE A SZERENCSÉTLENSÉGRŐL SZÓLT. HIHETETLEN. HOGY LEHETNE ÍGY ODAADNI AZT A 60 MÁSODPERCET.

- *Jó hétvégét! – búcsúztak a fiatalok egymástól, pénteken a buszmegállóba. – Vigyázzatok magatokra!*

- *Hányassal megyünk? – kérdezte Ezella, Adamtól. Már csak hárman várták a buszukat – Maja, Ezella, és Adam.*

- *Négyessel. Mi mással mennénk?*

- *Oh... hát nem is tudom. Hányféle busszal mentünk is a héten?*

- *Az nem jelent semmit.*

- *Hétfőn 8-as, csak azért, mert lekéstük a négyest és sokára jött volna a következő. Kedden 4-es, valamilyen csoda folytán. Szerdán 1-es. Csütörtökön meg 7-es. Nem is értem miért tette fel a kérdést. – magyarázta Maja, megelőzve Ezellát.*

- *Nem tehetek róla, hogy a Tündérke, nem tud igyekezni.*

- *Nem Ezella hibája, Adam! A te hibád.*

- *Igen. – bólintott a LifeFairy. – Te vagy a szerencsétlen nem én!*

- *Ez övön aluli volt! – morgott a fiú. – Azért mert általában nekem jön az ajtó, amikor be akarok menni, vagy azért, mert nem tudok esés nélkül lemenni egy lépcsőn...*

- *Vagy azért, mert nem tudsz úgy megborotválkozni, hogy ne vágd el magadat... - vágott közbe Maja.*

- *Vagy, mert nem vagy képes egyenes úton végigmenni normálisan...*

- *Vagy, mert nem tudsz felfogni egy tök egyszerű feladatot...*

- *Vagy, mert ha valami felborul, az biztos rád ömlik...*

- *Oké... oké elég lesz! – állította le a lányokat Adam. – Köszönöm, hogy*



*felsoroljátok az összes szerencsétlenségemet, de nem vagyok rájuk kíváncsi, magamtól is tudom!*

*- Mindegy. Itt a busz. – jegyezte meg Ezella, mielőtt még veszekedés robbant volna ki.*

*Maja nem maradt sokáig a buszon, így Adam és Ezella robogott vele tova.*

*- Hogy tetszik a sulink? – kérdezte Adam.*

*- Most már mindegy. – mondta halkán Ezella.*

*- Mi?*

*- Már nem járok ide sokáig. – vallotta be a lány.*

*- Miért? De hiszen, nemsokára vége a sulinak... Nem bírod ki azt a néhány hetet?*

*- Nem, mert... Figyelj... ez túl bonyolult, hidd el...*

*- Persze. Szerinted nem tudom felfogni, vagy mi?*

*- Nem erről van szó. – válaszolt Ezella, miközben felállt. – Túl bonyolult.*

*Tényleg.*

*Adam nem szólt erre semmit. Felállt és odament az ajtóhoz. Hozzászokott a lány társaságához, és tudni szeretne volna az okát, hogy miért kell ezután nélkülöznie.*

*Amikor leszálltak a buszról Ezella a fiú felé fordult.*

*- Sajnálom, de tényleg nem mondhatom el! Ne haragudj!*

*- Nem haragszok! Hétfőn azért még jössz?*

*- Igen. Hétfőn még megyek.*

*- Jó hétvégét! – búcsúzott Adam.*

*- Neked is!*

**LEGJOBB BARÁT JÖTT, LEGJOBB BARÁT MENT!**

**- EZÉRT NEM SZABAD VELÜK SZEMÉLYES KAPCSOLATBA KERÜLNI! - LÉPETT MELLÉM LAURINA.**

**- TUDOM.**

**- MEG FOG BÉKÉLNI. A BARÁTOK MEGBOCSÁTANAK EGYMÁSNAK HAMAR. NE FÉLJ!**

**- NEM FÉLEK. CSAK... ANNYIRA MEGSZERETTEM ŐKET!**

**- ŐKET?! HÁT TÖBBEN IS VANNAK?**

**- IGEN. HÁRMAN.**

**- HÁRMAN...**

**BEÉRTÜNK AZ ERDŐBE.**

**- MIÉRT KELLETT NEKED ENNYIRE MEGISMERNED. MÁSKOR CSAK ÚGY MESSZIRŐL NÉZELŐDSZ, MEGFIGYELSZ, DE SOHA EDDIGI ÉLETED SORÁN EGYSZER SEM MENTÉL ENNYIRE... KÖZEL HOZZÁJUK.**

**- IGEN EZT ÉN IS TUDOM.**

**TÜNDÉRORSZÁG ÉS A VALÓSÁG KÖZÖTT CSAK EGY KESKENY KAPU VAN. NEM**

IS LÁTSZIK AZ ÁTJÁRÓ. CSAK MI TÜNDÉREK LÁTJUK. BÁR NEKÜNK IS CSAK EGY FÉNYES ÜVEGFAL JELENIK MEG, DE MIVEL A MI LÁTÁSUNK A LEGJOBB A VILÁGON, EZÉRT EZT IS ÉSZREVESSZÜK. ÁTLÉPÜNK AZ AJTÓN, ÉS HIRTELEN, MÁS VILÁGBA TALÁLJUK MAGUNKAT.

TÜNDÉRORSZÁGBAN MINDEN ÉS MINDENKI A TERMÉSZET HÍVE. ÍGY AMERRE NÉZÜNK CSAK NÖVÉNYEKET - FÁKAT, BOKROKAT, VIRÁGOKAT - LÁTUNK. MI NEM ROMBOLJUK LE ŐKET, HOGY SZÁLLÁSUNK LEGYEN, MINT AZ EMBEREK. MI BENNÜK ÉLÜNK. SZOLGÁLJUK ŐKET, EZÉRT AZOK VÉDELMEET NYÚJTANAK ÉJSZAKÁRA ÉS A ROSSZ IDŐKRE.

- EZELLA! - FUTOTT FELÉNK OLOR, AZ ÖCSÉM. - EZELLA!

- MI AZ? - KAPTAM FEL. - TÖRTÉNT VALAMI?

- ROMES LÁTNI AKAR!

- NE!! - HÚZTAM EL A SZÁMAT. - MÉRGES?

- HÁT... AZ ATTÓL FÜGG.

- MITŐL?

- HOGY NEKED MI A MÉRGES.

- OH.

- MÉGIS MIT KÉPZELSZ!? TUDOD JÓL, HOGY AZ EMBEREKKEL NEM BARÁTKOZHATUNK!! EGYSZERŰEN EZT NEM TUDOM ELHINNI EZELLA! EZT NEM HISZEM EL! ELÁRULOD A NÉPÜNKET! EDDIG MEG TUDTAD MAGADAT FÉKEZNI! MOST MI AKADÁLYOZOTT MEG BENNE!? - ROMES HARAGJA MÉG SOSE VOLT EKKORA. Ő AZ APÁM. ÉRTHETŐ, HOGY FÉLT MINKET, DE...

- NEM TUDOM. - SUTTOGTAM.

- NEM TUDOD?! NEM TUDJA! NEM TUDJA! ELÁRULSZ MINKET EZELLA! UGYE EZT FELFOGOD??

- NEM! NEM FOGOM FEL!! MOND APA, MIÉRT ÁRULÁS AZ, HA SZÓBA ÁLLOK VELÜK? MIÉRT??

- TE NEM CSAK SZÓBA ÁLLTÁL VELÜK, EZELLA! A SZÍVEDBE FOGADTAK ŐKET! AZ EMBEREKET!

- MIÉRT BAJ AZ, HA MEGISMERKEDEK VELÜK? - A KÖNNYEIM VÉGIGFOLYTAK AZ ARCOMON. - MIÉRT? ÉN... NEM ÁRULOM EL NEKIK, HOGY KI VAGYOK... AKKOR MIÉRT BAJ?

- SOK-SOK ÉVVEL EZELŐTT, AZ EMBEREK ÉS TÚLVILÁGI LÉNYEK BÉKÉBEN ÉLTEK. DE VÁLTOZNAK AZ IDŐK, ÉS VÁLTOZNAK AZ EMBEREK IS. ÚGY GONDOLTÁK, HOGY ŐK FELJEBB VALÓAK A RANGLÉTRÁN, EZÉRT MINDEN EGYES LÉNYT MAGUK ALÁ TASZÍTOTTAK, ÉS EZZEL MEGKEZDŐDTEK A HÁBORÚK. AZ EMBEREK AZ ELLENSÉGEINKKÉ VÁLTAK. NEM TISZTELTEK MINKET. TÖBB TÁRSUNKAT

MEGGYILKOLTÁK, VAGY FOGSÁGBA EJTETTÉK. EZÉRT NEM MUTATJUK MEG NEKIK A VALÓDI ÉNÜNKET. EZÉRT BUJKÁLUNK. - ROMES, VETT EGY MÉLY LEVEGŐT, ÉS KIMONDTA AZT, AMITŐL A LEGJOBBAN FÉLTEM. - HA TOVÁBB FOLYTATOD, EZT A KÖZELI KAPCSOLATOT, EL KELL, HOGY HAGYD AZ ORSZÁGOT.

MORAJLÁS FUTOTT VÉGIG A HÁTAM MÖGÖTT, DE NEM FOGLALKOZTAM VELE.

- TESSÉK? - NÉZTEM APÁM SZIGORÚ SZEMÉBE.

- JÓL HALLOTTAD!

- De... Apám... akikkel én barátkozom, azok ártatlanok. - mentegetőztem. - És nem is tudnak semmiről.

- NEM BOCSÁTKOZOM ALKUBA ÉDESLÁNYOM. VAGY MINKET VÁLASZTASZ, ÉS TISZTESSÉGESEN ELVÉGZED A MUNKÁDAT, VAGY AZ EMBEREKET, ÉS ÖRÖKRE ÁRULÓ MARADSZ, AKI NEM JÖHET TÖBBÉ VISSZA AZ ORSZÁGUNKBA!

- RENDBEN. - TÖRÖLTEM LE A KÖNNYEIMET. - ÉLMEGYEK.

NEM GONDOLTAM VOLNA, HOGY ILYEN NEHÉZ LESZ ELMENNEM. ÉS MÉGIS FELÁLLTAM ÉS ELINDULTAM.

- EZELLA! NEM, MUSZÁJ ELMENNED! - FOGTA MEG A KEZEMET LAURINA.

- DE. MOST, MUSZÁJ! - MONDTAM, MIKÖZBEN EGY ÚJABB KÖNNYCSEPP FOLYT VÉGIG AZ ARCOMON. - SAJNÁLOM!

- ÉN MEGÉRTEM! - MONDTA HALKAN LAURINA, MIKÖZBEN MEGÖLELT. - VIGYÁZZ MAGADRA!

*- Megjöttem! – kiabált Adam, amikor becsukta az ajtót maga mögött. – Hahó! Van itthon valaki?! Igen!! Egyedül!! Köszönöm Istenem! Köszönöm!*

*Ekkor egy autó hangja hallatszott kintről.*

*- A franca! – dobta le a táskáját a fiú, és mérgesen felment a szobájába. – Miért nem lehetek egyedül?? Csak öt percre??*

*- Miért kiabálsz Adam? – hangzott a fiú édesanyjának a hangja. – Valami baj van?*

*- Igen! Csak a baj van! – válaszolt Adam, miközben lement a konyhába.*

*- Milyen volt a sulis? – engedte el a füle mellett a nyilvánvaló megjegyzést a nő.*

*- Fantasztikus.*

*- Hm... Mi volt a baj?*

*- Semmi. Tulajdonképpen nem volt semmi baj. Németórán kaptam egy újabb egyest, az irodalom dogám se lett jobb, és matekból még mindig hülye vagyok.*

*- Jobb lenne, ha összeszednéd magadat. – rázta a fejét az asszony.*

*- Persze, igen, igyekszem.*

*- Nem teszik neked, hogy így viselkedsz.*

- Oké. Bocsánat. Sajnálom, és igyekszem kijavítani a karóimat.
- Nem vagy éhes?
- De.
- És mit ennél?
- Mindent. – hangzott a válsz.
- Akkor csináld meg magadnak.
- Oké. Én is így gondoltam.
- Most el kell mennem. Légy jó.
- Komolyan? Elmész? – kérdezte Adam meglepve.
- Igen. Mennem kell. Van néhány elintézni valóm. – felelt a nő, miközben felhúzta a cipőjét.
- Oh... oké. És mikor jössz?
- Nem tudom, olyan 7-8 óra körül.
- Apa?
- Késő este jön.
- A drága nővérkém?
- Már nem lakik itt. Nem tudom, miért teszed fel folyton ezt a kérdést.
- Mert jó sokat hallani. – vigyorgott a fiú, magába.
- Hogy mondod? – emelte rá a tekintetét az édesanyja.
- Nem szóltam!
- Jól van. Akkor, majd jövök. – nyitott az ajtót a nő.
- Oké. Szia!
- Szia!

*Hihetetlen! Tényleg egyedül lenne? Hát mégse olyan szerencsétlen. Ekkor hirtelen megszólalt a csengő.*

*- Hát ezt nem hiszem el!! – mérgelődött, de amikor meglátta, hogy az egyik régi haverja áll a kapuban elpárolgott a harag.*

*- Hello, James! – fogott kezét a fiú barátjával.*

*- Szasz, Adam!*

*- Mi járatban? – kérdezte Adam, miközben kinyitott a kaput.*

*- Nem megyek be. – rázta a fejét James. – Csak gondoltam feljövök, azt megnézem, mi van veled.*

*- Semmi érdekes. Most ment el az anyám, és remélem, egy darabig senki nem jön haza. – támaszkodott a kerítésnek Adam.*

*- Mert? Unod őket? – vigyorgott James.*

*- Csak egy kicsit.*

*- Képzeld, olyan csajt láttam idefelé jövet... Hm...- nézett a messzeségbe a fiú.*

*- Na? – vigyorgott most Adam. – Mesélj!*

*- Minek? Erre tart.*

*- Szóval azért csöngettél be, hogy megvárhasd?*

*- Persze. Miért? Azt hitted hiányzol? – gúnyolódott James.*

- *Mertem remélni, hogy nem így van. – nézett végig a járdán Adam.*
- *Oh... Ott jön! Nézd!*
- *Hm... Szép...*
- *Szép? Gyönyörű...*
- *Szia Adam! – lépett oda a fiúhoz a lány.*
- James csak tátogni tudott, miközben a barátja felé fordult a feje.*
- *Szia Ezella! Hát te?*
- *Beszélhetnénk? – kérdezte a tündér, majd James felé fordult a tekintete.*
- *Négy szem közt.*
- *Persze. Gyere be. Egy pillanat és én is megyek. – nyitotta ki a lánynak a kaput Adam.*
- *Ki ez a lány öcsém? – kérdezte James, barátja fölött gyönyörködve.*
- *Az egyik osztálytársam.*
- *Nem akarsz neki bemutatni?*
- *Nem.*
- *Miért?*
- *Mert, nem vagy az esete hidd el. Csak csalódást okozna.*
- *Áá... magadnak akarod megtartani? – nézett most barátjára James.*
- *Nem. Nekem nem kell. Csak barátok vagyunk.*
- *Akkor miért nem mutatod be nekem?*
- *Mert ismerlek James. Rövid úton távozna. – felelt Adam. – Bocs öregem, de most lépek.*
- *Persze. Menj csak te rohadék.*
- *Hé... Ez van. – vigyorgott Adam. – Na, szia!*
- *Csá öcsém!*

NEM LENNE SZABAD ITT LENNEM. AMIRE MOST KÉSZÜLÖK, AZ ELFOGADHATATLAN. NEM MONDHATOM EL NEKI. NEM SZABAD. TALÁN MAJD, AZ EGY PERC UTÁN... NEM AZ MÁR VALÓBAN ÁRULÁS LENNE...

MIÉRT, KELLETT NEKEM IDE JÖNNÖM? MIÉRT NEM HAGYTAM AZ EGÉSZET? MIÉRT KELLETT NEKEM JOBBAN MEGISMERNEM? HA AKKOR AZON A NAPON NEM... NEM SZÁLLOK FEL A BUSZRA... MOST NEM LENNÉK ITT. MOST MÁR LEHET, HOGY TÚL LENNÉK EZEN AZ EGÉSZEN.

„Szép ez a ház.” – gondolta Ezella. Végigsétált a nappaliban, majd a konyhában. Tetszett neki minden. A kezét végighúzta a bútorokon, és óvatosan megérintette a díszeket. – „Egy ember házába vagyok” – Elmosolyodott. Ha ezt apja tudná!

- *Úgy nézel ki, mint, aki még sose járt házban. – jegyezte meg Adam. Már egy ideje figyelte a lányt, ahogy a berendezést vizsgálja, nézegeti, és belefeledkezett az egészbe.*

- *Ebbe most ne menjünk bele. – felelet Ezella, miközben mosolyogva a*

*pultra támaszkodott. – Mióta állsz ott?*

*- Elég rég óta ahhoz, hogy feltűnjön nekem néhány dolog. Miért jöttél ide?*

*- Csak... - a tündér sóhajtott egyet. – Nézd, én azt hiszem, hogy ezt te úgy se hinnéd el, és talán... nem tudnád felfogni. Én csak annyit szeretnék kérni, hogy ha hétfőn találkozunk és... lesz egy pillanat, amikor úgy érzed, hogy furán viselkedek, ne törődj velem, csak próbáld a szerencsétlenségedet a háttérbe szorítani. Oké?*

*- Huha... Hát én ezt már most nem értem... Várj egy percet! – emelte fel a mutatóujját Adam. – Azt mondd, hogy hétfőn, lesz egy olyan pillanat, amikor furcsa leszel?*

*- Igen.*

*- Hm... és ne törődjek velem?*

*- Igen, ne törődj velem.*

*- És próbáld meg szerencsés lenni?*

*- Pontosan. Meg tudod csinálni? – kérdezte Ezella bizakodva.*

*- Nem. – hangzott a válasz.*

*- Ez biztos?*

*- Nézd, az hogy ne kérdezzek rá arra, hogy mi bajod van. Az még menne, mert általában... és ez sajnos igaz. Nem nagyon figyelek oda az emberekre. De az, hogy ne legyek szerencsétlen... Az már nem igazán.*

*- Egy percre se menne?*

**MOST KELL ELMENNEM! MÁR TÚL SOKAT MONDTAM! TÚL SOKAT! MENNEM KELL! MÉG AMÍG FELTÉTEL NÉLKÜL ELENGED!**

*- Tudod mit? Felejtsük el! – szólt Ezella, még mielőtt Adam válaszolhatott volna, bármit is. – Én most elmegyek.*

*- Elmész? – kérdezte Adam.*

*- Igen. Elmegyek. – indult az ajtó felé Ezella. – Mennem kell! Majd hétfőn találkozunk.*

*- Várj! – kapta el a lány karját Adam. – Mi ez az egész?*

*- Tessék?*

*- Csak úgy megjelenysz, aztán eltűnsz. Ez... abszurdum.*

*- Ennek így kell történnie.*

*- Miért? – kérdezte Adam.*

*- Nem mondhatok többet. Sajnálom!*

*- Nem is akarsz többet mondani. – mondta halkán a fiú.*

*- De. Szeretnék, de... már így is nagy bajt csináltam. Nem növelhetem! Meg kell értened! Ha... ha minden rendbe jön, akkor elmondom, de nem most, és nem itt. Most pedig... kérlek, engedj el!*

*- Oké. – Adam elengedte a lány kezét és hagyta, hogy az eltávolodjon tőle.*

*- El fogsz mondani mindent? – kérdezte mielőtt még eltűnt volna a tündér*

*az ajtó mögött.*

*- Azért a mindenre ne számíts! – nézett vissza Ezella nevetve. – A titkot nem adhatom ki. Ezt még te se kérheted.*

*- Titok?*

*- Hm... Ha azt hiszed, mindenről tudsz... hát nagyon tévedsz. – hangzott a válasz, majd eltűnt a lány.*

## II. Fejezet: A perc

NEM AKAROM NEKI ODAADNI A PERCET. BIZTOS, HOGY EL FOGJA RONTANI. OLYAN SZERENCSÉTLÉN. ÉN ILYET MÉG NEM LÁTTAM. ENNEK BIZTOS, HOGY NEM LESZ JÓ VÉGE. VANNAK EMBEREK, AKIKNEK VANNAK JÓ PILLANATAI ÉS VANNAK ROSSZ PILLANATAI. A SORS DÖNTI EL, HOGY MELYIKBŐL AD NEKIK TÖBBET. DE NEM CSAK JÓ ÉS ROSSZ PERCEINK VANNAK. OTT VANNAK A SZERENCSES ÉS A SZERENCSETLÉN DOLGOK IS, AMIK MEGTÖRTÉNNEK VELÜNK TÖBBSZÖR, VAGY KEVESEBBSZER. SAJNOS ADAM, AZON SZERENCSETLÉNEK KÖZÉ TARTOZIK, AKIKNEK CSAK KEVÉS SZERENCSES PERCÜK VAN, ÉS EZT MEGTALÁLNI... OLYAN MINTHA EGY MÁKSZEMET KERESNÉK A KÁVÉZACC KÖZÖTT.

MÁR ELŐRE UTÁLOM EZT A NAPOT. ÉS AZT A PERCET, AMIT ADOK NEKI.

ELŐRE LÁTOM, HOGY NEM TUDOM MEGTALÁLNI AZT A PERCET, AMIRE NEKI SZÜKSÉGE LENNE. EZ ELKESERÍTŐ... AZ A PERC, AMIT KAPNI FOG TŐLEM, A LEHETŐ LEGSZERENCSETLENEBB 60 MÁSODPERC LESZ...

HA TEHETNÉM, NEM ADNÁM NEKI ODA. DE NEM TEHETEM...

EZ VAN...

ÉS MOST ITT ÁLLOK A BUSZMEGÁLLÓBAN ÉS VÁROM... ÉS REMÉNYKEDEK... HÁTHA JÓ NAPJA LESZ...

- Szia Ezella! – köszönt Adam.

- Szia! – lepődött meg a tündérke. – Nem is láttam, hogy jössz... Nincs még korán?

- Kösz. Egyszer érek le időben, és akkor is az orrom alá kell dörgölni, hogy mindig kések... - mosolyodott el Adam.

- Már ne haragudj, de...

- Nem érdekel. – szakította félbe a lányt a fiú. – Úgy érzem ma jó napom lesz.

- Tényleg? – kérdezte újra meglepődve Ezella.

- Tündérke, azért mert egy rakás szerencsétlenség vagyok, attól még nekem is lehetnek jó napjaim, nem gondolod?

- De. Remélem, igazad van!

- Oh... tényleg, ma van az a nap, amikor...

- Ssss! – fogta be a fiú száját Ezella. – Könyörgöm!

- Mi az??

- Csak ne beszélj, oké?

- De miért?

- Ezt majd megbeszéljük! Egyszer!

- Pfff... elegendem van már... ebből az egészszről Ezella. Miért nem lehet...



- Mert! És ezt most fejezd be! Vagy el akarod rontani a jó napodat egy veszekedéssel?

- Tényleg. – mosolyodott el Adam. – Nem. De ezt még megbeszéljük!

- Oké. De ne most!

- Már abba is hagytam. Amúgy is jön a busz.

ÚGY LÁTSZIK JÓKOR IDŐZÍTETTEM A PERCET. DE MÉG NINCS ITT AZ IDEJE. REMÉLEM NEM LESZ SEMMI BAJ:

Számára átlagos napnak indult, mint a többi. Nem gondolta volna senki, de főleg ő nem, hogy a mai naptól fogva minden megváltozik...

VAGY MONDJAM INKÁBB ÚGY, HOGY ATTÓL A BIZONYOS PERCTŐL FOGVA?

REGGEL FELKELT, FELÖLTÖZÖTT, MEGREGGELIZETT ÉS ELINDULT AZ ISKOLÁBA, MINT BÁRMELY ÁTLAGOS NAPON. MINDEN SIMÁN MENT

A BUSZ PERCRE PONTOSAN ÉRKEZETT.

A TÁRSASÁG KITŰNŐ - EGY NEMKÍVÁNATOS SZEMÉLY SEM VOLT.

AZ ISKOLÁBA ÉRKEZÉS IDEÁLIS.

TALÁN FURCSÁLLHATTA VOLNA, HOGY MINDEN OLYAN SIMÁN MEGY. DE NEM TETTE. EGYSZERŰEN CSAK ANNYIT MONDOTT, HOGY ELKERÜLTE A BALSZERENCSEJE...

„EGYSZERŰEN JÓ NAPOM VAN!” - HAJTOGATTA, DE AZ ÉN GYOMROM GÖRCSBE RÁNDULT MINDEN EGYES PERC MÚLÁSÁVAL, DE MÉG MINDIG NEM ADTAM NEKI ODA A PERCET.

MÁR RÉG MEGTEHETTEM VOLNA...

MÁR RÉG TÚL LENNÉK RAJTA...

MÁR RÉG JÓRA FORDULT VOLNA MINDEN...

DE ÉN MÉG MINDIG VÁRTAM, VALAHOGY NEM AKARÓDZOTT ELŐBÚJNI BELŐLEM ANNAK AZ ÉNEMNEK...

LESZÁLLTUNK A BUSZRÓL... ÉS MÉG MINDIG NEM TETTEM SEMMIT.

EBBŐL BAJ LESZ... ELŐRE ÉRZEM...

- Adam! – fogta meg Ezella a fiú kezét az iskola bejáratánál. A tündér szeme megváltozott. Teljesen elsötétült, mintha valahol máshol járna. Jéghideg keze, remegve kapaszkodott az „alany” karjába.

- Mi az Ezella? Valami baj van?

- Nem! – zilált a tündérke. – Nincs... semmi... baj... Kérlek... most... menj... és... légy... óvatos...

- Mi? Nem! Nem hagylak itt!

- Ezella!

- Laurina! Te, hogy kerülsz ide? – kérdezte meglepve Adam.  
 - Ezellához jöttem. – felelt az amazon magától értetődően. – Baj?  
 - Nem. Nem tudod, hogy mi baja van?  
 - Nincs... semmi... bajom... Adam... menj... és... csináld... azt... amit... mondtam...  
 - Hallod Adam? – nézett Laurina mérgesen a fiúra. – Semmi baja! Menj!  
 - Oké... - állt fel az „alany”. – Öhm... akkor, majd fent találkozunk oké?  
 - Igen. – Ezella elengedte a fiú kezét. Vett egy mély levegőt, és Adam szemébe nézett. – Vigyázz magadra!  
 - Oké... mikor nem vigyázok én?  
 - Erre most ugye nem kell válaszolnom? – nevetett Ezella.  
 - Kösz... - mosolyodott el végre a fiú is. – Oké, igyekszem vigyázni magamra anyuci!  
 - Ez a beszéd!

AHOGY BELÉPETT AZ ÉPÜLET AJTAJÁN A JÁTÉK ELKEZDŐDÖTT:

59... BELELÉPETT EGY RÁGÓBA.

58... 57... ÖSSZEFUTOTT AZZAL AZ EMBERREL, AKI SZÍVBŐL GYŰLÖLTE ŐT, BÁR NEM TUDTA MIÉRT.

56... 55... A FIÚ JOBB ÖKLE EGYENESEN A GYOMRÁBA 'REPÜLT'.

54... 53... A REGGELJE BUKFENCET HÁNYT, DE MÉG TARTOTTA MAGÁT.

52... 51... 50... 49... LASSAN ARASZOLT FELFELÉ A LÉPCSŐN.

40... AMIKOR KI AKARTA NYITNI AZ OSZTÁLYTEREM AJTAJÁT, AZ ORRON VÁGTA.

39... 38... 37... A VÉR VÉGIG CSURGOTT AZ ARCÁN... AJKÁN ÉREZTE KESERŰ ÍZÉT.

36... 35... 34... AZ EGYIK BARÁTJA EGY KÖTEG ZSEBKENDŐT NYOMOTT A KEZÉBE, HOGY AZZAL EL TUDJA ÁLLÍTANI A VÉRZÉST.

33... 32... 31... MIKÖZBEN AZON VOLT, HOGY ELÁLLÍTSA A PATAKBAN FOLYDOGÁLÓ NEDVET, A RÁGÓ RÁRAGADT A MAGNÓ ZSINÓRJÁRA, AMIT A KÖVETKEZŐ LÉPÉSNÉL MAGÁVAL RÁNTOTT ÉS AZ DARABOKBAN ÉRT FÖLDET A PADLÓN.

30... 29... 28... A TULAJDONOS MINDENFÉLE ÁTKOKAT SZÓRT RÁ (MINTHA SZÁMÍTANA).

20... 19... 18... AMINT LEÜLT A HELYÉRE VALAMI RAGADÓS FOLYADÉKBA NYÚLT, AMIRŐL SZAGLÁS ÉS KÓSTOLÁS UTÁN KIDERÜLT, HOGY EGYSZERŰ SZÖRP.

15... 14... 13... KIDERÜL, HOGY A SZÖRP A BETEG OSZTÁLYTÁRSÁÉ VOLT.

12... 11... 10... SZITKOZÓDNI KEZDETT, AZÉRT, HOGY HOLNAP MÁR Ő IS TAKNYOSAN FOG ÉRKEZNI.

5... 4... 3... MEGÉRKEZIK AZ EGYIK EMBER, AKIT SZÍVBŐL UTÁL, ÉS GYORSAN ÁTKOT MORMOL RÁ.

2... 1... 'HÁT, VELED MEG MI TÖRTÉNT?' – MONDATÚ KÉRDÉS EGY ÚJABB BARÁTTÓL, AKI NEMRÉG ÉRKEZETT.

ADAM RÖPKE 30 MÁSODPERC ALATT ÖSSZEFOGLALTA AZ ELMÚLT 1 PERC ESEMÉNYEIT. A BARÁT CSAK NEVETETT ÉS RÁLEGYINTETT A DOLOGRA EGY 'TE SZERENCSÉTLLEN!' MONDAT KÍSÉRETÉBEN.

- Elrontottam! – csordult ki a könnye Ezellának a szeméből.

Délután három óra volt. Ezella, nem ment be az osztályba, ahogy azt megígérte Adamnek. Félt, hogy az rájön, hogy ő a hibás mindenért. Bár ennek a valószínűsége, egyenlő a nullával. Mégis... Bella biztos, hogy rájött volna... Az a lány nagyon okos.

Így Ezella elment... és most a reggeli buszmegállóban ült és sírdogált... És várt... Laurinával együtt.

- Elrontottam! – ismételte újra.

- Nem te tehetsz róla! – simogatta a lány hátát az amazon.

- De igen... Csak is én tehetek róla! – ringatózott előre hátra a tündérke.

- Ezella! – hallották Adam hangját a távolból.

- Oh... Istenem... - nyögte a tündér.

- Akarod, hogy elküldjem? – kérdezte felemelkedve Laurina.

- Nem... Nem kell... inkább... az lesz a legjobb, ha te mész el...

- Én? – lépődött meg az amazon.

- Igen.

- Oké. Ha tényleg ezt akarod...

- Tényleg ezt akarom. Ezt a beszélgetést jobb, ha nem hallod! – felelt Ezella.

- Ella... ugye nem akarod... - kezdte Laurina, de nem merte befejezni.

- Ez csak rám tartozik. – suttogta a lábának Ezella. – Sajnálom!

- Tényleg áruló akarsz lenni?

A tündér a társára emelte a tekintetét.

- Ne kezd te is! – csikorgatta a fogát. – Ez nem árulás!

- Hát? Akkor minek neveznéd?

- Vannak olyan dolgok, amelyeket jobb, ha megosztunk a barátainkkal. Ez nem árulás. Én csak, megosztom veled azt, aki vagyok!

- És mit vársz tőle?

Eközben Adam is megérkezett, de mivel nem hallott a beszélgetés elejét, nem tudta, hogy miről van szó.

- Hm? – ráncolta a homlokát Ezella.

- Mit vársz tőle? – emelte meg a hangját Laurina. – Hogy elhiszi? Azt, hogy melletted fog állni? Hogy nem árul el? A népünk ezért rejtőzik, mert az emberek nem tudják elfogadni, azt, amik vagyunk! És te... TE most pont arra készülsz, hogy felfeded a titkodat. Azt hiszed ezzel majd különlegesnek fog tartani? Hogy, majd megvéd? Hogy... szeretni fog? – az amazon hangja lassan elhalkult. – Hogy, nem hagy cserben, ha bajba leszel? Hogy, veled marad

örökre?

- Mi folyik itt? – kérdezte Adam.

- Győzd meg Ezellát, Adam! – fordult a fiúhoz Laurina. – Mond meg neki, hogy TE nem leszel mellette örökre! Mond meg neki, hogy nem tudod felfogni, hogy léteznek mások is, az embereken kívül! Mond meg neki, hogy nem vagy belé szerelmes! Mond meg neki, hogy nem fogod megvédeni, ha...

- Elég Laurina! – hallatszott egy férfi hangja.

- Romes! – suttogta az amazon.

- Menj Laurina! Ez nem a te dolgod!

- Én... nagyon sajnálom... Én...

- Menj!!

- Értem.

Laurina, lehajtotta a fejét és elindult.

- Ezella! – fordult a még mindig meglepődött tündérhez Romes.

- Igen? – pislogott a lány.

- A te döntésed. Minden a te döntésed. Visszavonom a száműzetésedet. Akkor térsz haza, amikor és ahogy akarsz.

- Köszönöm, Apa! – ölelte meg édesapját Ezella.

- Jól van... Te pedig! – nézett villámló szemmel Adamre Romes. – Vigyázz, hogy mit és hogyan csinálsz!

- Oké... - nyögte a fiú. – Úgy lesz, ígérem!

- Helyes. Most megyek.

- Oké... - kezdte Adam, letelepedve a buszmegállóban, miután elment Romes. – Ez mi volt?

- Figyelj, - kezdte Ezella. – vannak dolgok, amiket el akartam mondani neked, de úgy döntöttem nem lenne jó, ha tudnál róluk.

- Oh... nem?

- Nem.

- De, ha egyenesen rákérdezek a dolgokra, elmagyarázod? – kérdezte a fiú.

- Talán. – ült le a tündér a fűben, a fiúval szemben. – Amúgy tudtad, hogy beleültél valami fura ízébe?

- Öhm... - Adam felállt és megnézte a nadrágját, azon egy szép nagy piros folt éktelenkedett.

- Mi az? – kérdezte Ezella, mosolyogva.

- Nem tudom. Mindegy, már hozzászoktam. – vont vállat a fiú, és visszaült. – Akkor elmondod?

- Igen. – sóhajtott a tündérke.

- Oké. Először is miért volt kiborulva Laurina?

- Azért, mert úgy érzi, hogy elárulom a népünket azzal, amit tesztek.

- A népeteket? Mégis... mi vagy te?

- Arról inkább jobb, ha nem tudsz. – hajtotta le a fejét Ezella. – Nem

*hinnéd el... és nem is tenne jót...*

*- Tegyel próbára! – bízta a lányt Adam.*

*- Én... hidd el... nem...*

*- Ezella! Kérlek! Nem mondom el senkinek, soha! Megígérem!*

*- LifeFairy vagyok. – nyögte ki a lány.*

*- Az angol tudásom kábé a nullával egyenlő... szóval...*

*- Élettündér. – magyarázta Ezella. – Én... Mi lehetőséget adunk az embereknek.*

*- Lehetőséget? Mire?*

*- Arra, hogy jobbá tegyék az életüket.*

*- Aha... és én, hogy kerülök a képbe?*

*- Te voltál, az új... idézőjelesen az alanyom.*

*- Voltam?*

*- Voltál. Én már nem tudok rajtad segíteni. Már megadtam a lehetőséget.*

*- Mi? Milyen lehetőséget?*

*Ezella körbe nézett. A környék kihalt volt, mint szokott ezért nyíltan beszélhetett.*

*- Én... és minden egyes élettündér, lehetőséget adunk egy-egy embernek az élete megváltoztatásához. Kiválasztunk egy adott percet, és akkor elindul a játék...*

*- Játék? – mosolyodott el Adam.*

*- Nekiünk játék, nektek nem annyira. Én... eddigi munkám során, mindig oda tudtam adni az embereknek a legszerencsésebb perceit, de... neked nem sikerült. – vallotta be Ezella.*

*- Hogy érted ezt?*

*- Reggel, amikor azt mondtam... hogy vigyázz magadra, - kezdte a tündér. – nem tetted meg. Pedig előre figyelmeztettelek.*

*- Oh... az a perc volt az én sorsdöntőm? – kérdezte Adam, felfogva a dolgot.*

*- Igen. Nagyon sajnálom. Előbb kellett volna, megtennem... előbb...*

*- Ah. – legyintett a fiú. – Rajtam úgy se segített volna semmi. Mondjuk... az a „perc” hihetetlen szerencsétlen volt.*

*- Igen. Tudom. Láttam az egészet.*

*- Láttad?*

*- Tündér vagyok. Képes vagyok rá. – mosolyodott el Ezella.*

*- Mi másra vagy még képes?*

*- Nem. Ezt nem mondom meg. – rázta a fejét a tündérke.*

*- Oké. Miért hiszi azt Laurina, hogy nem védenélek meg, vagy hogy nem állnék melletted, ha szükséged lenne rá?*

*- Nem tudom. – felelt Ezella. – Miért?*

*- Mert, én megvédenélek. És melletted állnék. De...*

*- De nem vagy belém szerelmes. Tudom Adam! – mosolyodott el Ezella. – Laurina számára, egy lány és egy fiú között nem jöhet létre barátság. Szerinte...*

*csak szerelem lehet a lány és a fiú között. Ezért nem barátkozik fiúkkal.*

*- Érdekes.*

*- De, ő nem is igazán hisz a barátságban.*

*- Miért? – lepődött meg Adam.*

*- Azért, mert szerinte ilyen... egyszerűen nem létezik. Nincs olyan, hogy két ember szereti egymást, és megtennének a másikért bármit, pusztán barátságból. Azt hiszi, két ember között csak munka vagy szerelem lehet. És a kettő nem fér össze. Nincs olyan, hogy barátság. Tudod, mi tündérek, nem vagyunk olyanok, mint ti emberek. Nem akarunk olyan erősen érezni, tisztelni, vagy megbízni másokban, mert nem szeretünk csalódni. Minket úgy tanítottak, hogy nem bízhatunk senkiben, főleg nem az emberekben... Tudod... elárultak minket régen.*

*- És ezért nem áruljátok el az embereknek, hogy mik vagytok? Mert régen elárul... tunk titeket?*

*- Nekünk azt kell tennünk, amit tanítanak. De én már belefáradtam. Én elhiszem, hogy léteznek jó emberek. – mosolyodott el Ezella. – Különben nem ülnék itt, és nem mesélnék az én életemről.*

*- Aha.*

*- Hm... Azt hittem rosszabbul fogod fogadni. – jegyezte meg Ezella, oldalra billentve a fejét.*

*- Tudod, aki egy olyan lánynak a barátja, mint Bella, annak nem nehéz elhinni semmit. Főleg, ha olyanokat beszél... Áá – legyintett Adam. – Mindegy. Tudod, ő annyit beszél a tündérekéről, a manókról, a koboldokról, meg mindenféle akármikről, hogy az ember néha képes elhinni, hogy az tényleg úgy van, ahogy ő mondja. És most, tessék... ha elmondanád neki is, hogy mi van, valósággal a fellegekben járna.*

*- Nem hiszem, hogy nekik elmondom.*

*- Miért? Nekem elmondtad, akkor nekik miért nem?*

*- Bella biztos, hogy elhinné, de ki tudja, mennyire lenne hatással rá ez az egész helyzet. – magyarázta Ezella. – Rose pedig... Hát Rose nem úgy néz ki, mint aki képes hinni a természetfeletti dolgokban.*

*- Rendben, a te döntésed.*

*- Köszönöm.*

*- Azt hiszem, én most megyek, és megemésztetem a dolgokat. – emelkedett fel Adam.*

*- Gondoltam, hogy nem igazán tudod elhinni, ezt az egészet. – sóhajtott Ezella.*

*- Nézd, az a helyzet, hogy én próbálom elhinni, meg minden, de azért nem olyan egyszerű.*

*- Oké. – mosolyodott el Ezella. – Elhiszem.*

*A fiú elindult haza, a tündérke pedig csak nézte a távolodó alakját.*

*- Adam! – kiáltott hirtelen a lány.*

*- Igen? – fordult meg az említett.*

- *Ha szükséged lesz rám, csak hívj.*
- *Mégis hogy?*
- *Mond ki a nevemet! – mosolyodott le Ezella. – Ennyi az egész!*
- *Oké! – mosolygott Adam is. – Meglesz. Szia!*
- *Szia!*

Ez volt az utolsó nap, amikor úgy találkoztunk, mint LifeFairy és ember. Többé nem lehettem élettündér. Most már... az árulók közé tartoztam. De egy cseppet sem bántam. Az áruló tündérek nem tartoznak senkihez, és nem kötelesek semmire. Ők döntenek el, hogy mikor, mit és hogyan csinálnak. Ez az ő felelősségük.

BESÉTÁLTAM A KÖZELI ERDŐBE. ÉS FELKÉSZÜLTÉM, ARRÁ MIT TENNI AKARTAM. AZ ERŐM MOST MÁR, MOST, HOGY MÁR NEM FELÜGYELI SENKI, NINCS KITÉVE KORLÁTOKNAK. BÁRMIT TEHETEK - AMIHEZ CSAK KEDVEM VAN.

A TRANSZFORMÁCIÓ NAGYON JÓL MENT NEKEM, A KEZDETEKTŐL FOGVA. VALÓDI TÜNDÉR AKARTAM LENNI. KICSI, VARÁZSPÁLCÁVAL RENDELKEZŐ, SZÁRNYAS TÜNDÉR, AKIT AZ EMBEREK CSAK AKKOR LÁTHATNAK, HA NYITOTTAK RÁ. VAGYIS A GYEREKEK, ŐK FELTÉTEL NÉLKÜL HISZNEK BENNÜNK. ÉS ÉN IS FELTÉTEL NÉLKÜL FOGOK HINNI BENNÜNK.

ADAM IS LÁTNI FOG, HA ELJÖN AZ IDEJE. HA MÁR TELJESEN HISZ BENNEM, HA MINDENT ELFOGAD ÚGY, AHOGY AZT KELL.

ÉS MOST...

*Ezella vett egy mély levegőt. Becsukta a szemét és elkezdte az átváltozást. Mivel az erdő közepén állt senki nem zavarhatta meg. Maximum egy kócska állat, de azok ártalmatlanok.*

*Először is azonosulni kell a természettel. Összhangban kell, hogy álljon vele.*

*Az egész folyamat nem vesz igénybe öt percél többet, de azért nagyon fontos az odafigyelés.*

*Lassan zsugorodni kezdett. Egyenletesen. Mígnem egész aprócska lett, talán olyan 10-15 cm-es lehetett. És most következett a szárnynövesztés. Az egész erdőt betöltötte a nyugalom, a csend, a béke.*

*Majd hirtelen fényes ragyogás áraszott el mindent, mintha milliányi kristály szikrázna az erdő minden egyes centiméterén. De csak egy kis Fairy született, aki ragyogást hozott minden élőlény lelkébe.*

*Ezella többé már nem létezett úgy, mint LifeFairy. Most már csak egy egyszerű, szabad tündér volt, aki azt tehet, amit akar. Ott segít ahol, és úgy, ahogy akar.*

### III. Fejezet: Hiszek... Nem hiszek...

„Tündér.” – ízlelgette Adam a szót gondolatban. – „Ezella egy tündér.”  
Nem is tűnt neki olyan furcsának. Nem mintha hinne az ilyesmibe, de hát,  
ha Ezella szerint ő egy tündér, akkor az többé-kevésbé valószínűleg igaz lehet.

„Tündér, hm... ezt valakivel meg kell osztania. De csak finoman.”

Adam felvette a telefont és tárcsázott.

„Bella úgy is sok mindent elhisz. Talán ő segítene eloszlatni a  
kétkedéseit.”

- Haló! – hallatszott a vonal túloldalán.

- Szia Bella, Adam vagyok!

- Oh... Hello! Mondjad, mi van?

- Mond csak, te ugye hiszel a tündérek létezésében.

- Adam, ugye nem mondod komolyan, hogy ezért hívtál fel engem? –  
hallatszott a fáradt hang.

- De igen. És? Az én pénzem megy!

- Istenem! – hallatszott egy halk fohász.

- Nos? – unszolta a lányt Adam.

- Te is tudod, hogy én hiszek bennük. De te szerinted ez hülyeség, szóval  
nem értem, hogy most miről beszélünk.

- Öhm... izé... Tudod, láttam az interneten egy érdekes oldalt és olyan...  
olyan a stílusa... mármint, aki leírta ezt az egészet, olyan... mintha tudná, hogy  
tényleg... hogy néznek ki ezek a tündérek... vagy, hogy... látta már őket...  
tudod...

- Jaj, Adam! Ezt most nem mondod komolyan? – hallatszott Bella kétkedő  
hangja. – Te nem olvasol ilyeneket.

- Már miért ne olvasnék?

- Hogy miért ne? – kérdezett vissza a lány nevetve. – Mert te nem olyan  
vagy. Ennyi.

- Mi lenne, ha most ezt félretennénk és elhinnéd, hogy én elhiszem.

- Jó... - sóhajtott Bella. – Mond, mi van.

- Csak egy kérdés, mit tudsz a tündéerekről?

- A tündéerekről?

- Igen, a tündéerekről.

Egy halk sóhajt lehetett hallani a vonal másik végén, majd néhány  
nyögdécselést, és egy újabb sóhajt.

- Mit csinálsz? – kérdezte homlokráncolva Adam, miközben leült az ágyra.

- Kényelembe helyeztem magamat. – hallatszott a válasz.

- Akkor? Végre hallhatom a választ?

- Nézd, Adam, az ilyen internetes oldalakon, csupa olyat lehet olvasni, ami  
félíg igaz félíg nem. De ha olyan oldalt találsz, akkor természetesen megtalálod  
az igazságot is. Az attól függ.



- Mitől?

- Hogy mit találtál.

- Öhm...

*Adam gyorsan leült a számítógép elé és bepötyögte a keresőbe a tündérek szót, majd rákattintott az első oldalra, amit talált.*

- Adam! Ugye nem most keresed ki?

- Mindenre én sem emlékezhetek.

- Istenem! Akkor minek hívtál fel?

- Mert tudni akartam. Itt azt írja, hogy egyes elméletek szerint a tündérek sok tekintetben a szellemekhez hasonlítanak. Bizonyos képzetek szerint azonban a tündérek az emberek érzelmeiből táplálkoznak. Vannak, akik segítik az embereket, inspirálják őket, ötleteket adnak nekik, majd később ezekből merítenek erőt. Ezoterikus értelemben tehát a tündérek nem az emlékeinkben élő apró pillangószerű lények, hanem egy magasabb energiaszint erői, amelyek hatással vannak ránk, és környezetünk energiamezőjére.

- Igen. Ez egy elmélet, de szerintem nem igaz. Szerintem a tündérek, olyanok, mint az emberek. Ha vársz, egy kicsit mindjárt megkeresem neked az a normális oldalt, ahol értelmes dolgokat olvashatsz róluk.

- Oké. Akkor keresd, megvárom.

*Egy új halk nyögés hallatszott, majd halk kattogások.*

- Addig mond el mi a te véleményed. – javasolta Adam.

- Oké. Úgy se nagyon találom most azt az oldalt. – motyogta Bella.

- Akkor halljam, a te teóriádat.

*Bella hátradőlt a székbe felhúzta a két térdét, és rágcsálni kezdte a tollat, amit éppen talált.*

- Nos, az én teóriám, ahogy te mondtad, az összesnek egyfajta egyvelege. És mégse. Szerintem a tündérek bármilyen alakban megjelenhetnek, beleértve a tárgyakat, az embereket és az állatokat. És még az olyan alakokat is, amiket csak ők ismernek. Ugye érted?

- Azt akarod mondani, hogy ilyen kis szárnyas pillangóféleségek is lehetnek?

- Igen, már ha ez a megoldás egyáltalán létezik.

- És... mifélet tudnak az ilyen tündérek?

- Mifélet? – nevetett Bella. – Mindenfélét. Adam, a tündérek természetfeletti lények, mindenfélét tudnak.

- Aha. Akkor teszem azt, szerencsét hozhatnak?

- Akár.

- Basszus! – káromkodott egy nagyot a fiú, majd egy csattanás hallatszott.

- Mi az? – kérdezte a lány meglepetten.

- Vírus. – hangzott az egyszerű válasz.

- Jaj. – nevetett Bella.

- Áá. Mindegy. Inkább mesélj tovább!

- Oké. Nos, akkor maradjuk az erejüknél. Léteznek különböző tündérek. Ott van például a szerencsetündér, vagyis LuckyFairy, vagy az élettündérek a LifeFairy. Nekik olyan az idézőjeles munkájuk, hogy közel kell kerülniük az emberekhez ezért gyakran emberként jelennek meg.

Adam halkan felnyögött de ez is elég volt ahhoz, hogy Bella észrevegye.

- Mi az?

- Semmi. – vágta rá Adam. A lány nem is tudja mennyire igaz a teóriája. – Semmi, csak beletenyereztem egy szögbe.

- Jaj, Adam! Miért nem vigyázol? – hallatszott a lány, aggódó, mégis „ezt nem hiszem el” hangja.

- Ne is törődj vele! Kezdek hozzászokni!

- Ahhoz, hogy szerencsétlen vagy?

- Igen. Most már mindegy nem?

- Hogyhogy most már?

- Öhm... hát... tudod, az átok...

- Cöh... persze, az átok... Mindegy ebbe most nem bonyolódjunk bele. Akarsz még valamit tudni?

- Igen. Mesélj nekem az élettündérekről.

- Róluk még igen keveset tudok, de az, biztos, hogy köztünk emberek között járnak, és hihetetlen nagy erejük van, de ezek korlátozva vannak. Ők azok akik, hogy is mondjam... adnak az arra rászoruló embereknek még egy esélyt.

- Esélyt? – suttogta Adam, Bella ismeretsége, tudása nagyon meglepte.

- Igen, esélyt. – válaszolt homlok ráncolva a lány. – Olyan, mintha... újjászületnél. Tudod, úgy tartják, hogy minden városban van egy átjárójuk, a mi világunkba. A királyuk, Romes, adja ki az úgy nevezett feladatot. Odaadja a tündéreknek a nevet, aki lehetőséget kapott, arra, hogy megváltoztassa az életét.

- Még is hogy? – kérdezte rekedten Adam.

- Neked mi bajod van? – kérdezett vissza Bella.

- Nézd Bels, nem tudom, lehet, beteg leszek.

- Oh... Az szar.

- Igen. Tudom. Szóval? Hogy segítenek?

- Jah... igen. Odaadnak az embereknek egy percet. E perc alatt, ha az emberrel csupa jó dolgok történnek, akkor olyan lesz az élete, mintha a Mennysországba lenne, de ha szerencsétlenül telik el ez a perc, hát az élet, hogy is mondjam... maga a pokol lesz.

- Oh! – nyögte a fiú.

- Viszont előfordulhat, hogy csak kis mértékben változik meg az életük. Kicsit többször szerencsétlenkednek, vagy kicsit több jó dolog éri őket, nem feltétlen lesz nagy befolyással az életükre ez a perc. – Bels sóhajtott egyet. - Adam! Én ez már nem veszem be! MI A BAJOD? Talán találoztál egy LifeFairy-vel?

- Figyelj, most nem igazán érzem jól magam, majd küld át e-mailbe a linket, oké?

- Oké. – mérgelődött a lány.
- Kösz. Szia Bella.
- Szia!

„Most lenne itt az ideje, hogy fohászkodjak?” – kérdezte magában Adam.  
– „Nekem végem, ha ez az egész igaz.”

- Hello Adam! – hallatszott egy vihogó hang a földszintről. – Hallod!  
Gyer' má' le, és segíts felmászni, ezen a kibaszott lépcsőn. Hallod?

- Jövök már! – kiabált le a fiú. – „Még ez is!”

- Adam! – szólt a hang mérgesebben. – Gyer' má'!

- Itt vagyok! – a fiú undorodott képpel nézett le a lépcső alján álló nőre.

- Nah... Végre má'! Segíts nekem, nem tok ezen az izén felmászni. – bökött a lépcsőre a nő.

Adam megrökönyödve állt, és próbálta megemészteni a látottakat. Nővére Eleonor ült a falnak támaszkodva a lépcső aljában. Szeme alatt sötét karikák húzódtak, kezében pedig egy üres üveget fogott. A haja tiszta kóc, ruhája itt-ott leszakadt, mint aki egy nagy esést élt túl.

- Mit keresel itt? – kérdezte a fiú gyűlölettel a szemében.

- Mi az, hogy mit keresek itt? – háborodott fel a nő, miközben feltornázta magát álló helyzetbe. – Haza jöttem!

- Kirúgott a haverod? – szegezte neki az újabb kérdést Adam.

- Nem! – csuklott egyet Eleonor. – Én döntöttem így! És hagy' má' abba ezt a kérdezősködést és segíts felmenni! – amikor a fiú nem moccant, a nő elkezdett maga felmászni a lépcsőn, de az első fok után elesett. – Léci Adam! A nővéred vagyok! Segíts!

Adam morogva lement a lépcsőn és felállította Ellát.

- Kösz! – adott kuncogva egy puszit az öccse arcára a nő!

- Fejezd ezt be, különben itt hagylak! – tartotta el magától a nőt Adam.

A lány hiába volt már 23 éves, még így is legalább 10 centivel alacsonyabb volt öccsénél.

Adam felvontatta nővérét az emeletre, majd bevitte a szobájába, és ott hagyta az ágyon.

- Én elmegyek! – közölte a fiú. – A szobámat bezárom, úgy hogy meg se próbálj oda bemenni! Anya és apa csak este jönnek! – azzal otthagyat a nővérét.

- A franc! – szitkozódott Adam, amikor elcsúszott a lépcsőn, és leesett. – Hogy az a... Fúj! De rohadt büdös van! Miért kellett a szagodat is magaddal hozni?! – ordított fel a nővérenek!

- Szájja le rólam öcsi! – ordibált vissza a lány.

- Jobb lenne, ha visszamennél a haverodhoz! Itthon senki nem fog téged megtűrni ilyen állapotban!

- Húzz a dolgodra!!

Adam morgolódva felállt és fanyarul kezdte vizsgálgatni a kezén lévő vágást, amit a falon lévő szög okozott. Lassan szivárgott belőle a vér, ezért nem

méltatta nagy figyelemre. Inkább felhúzta a cipőjét és becsapva maga mögött az ajtót, elindult a buszmegállóba.

- Szeva Adam! – köszönt egy magas, fekete hajú férfi.

„Basszus még ez is!” – mérgelődött magába a fiú és felgyorsította a lépteit.

- Hé! Öcsibogyó állj már meg! – kiabált utána a férfi és ő is megszorította a lépteit.

- Hagyj békén Joe! Nincs nálam semmi pénz! – kiabált hátra Adam.

- Ne má'! Nálad mindig van! – hallaszott a válasz.

- Hazajött a nővérem! – közölte a fiú, ezzel magyarázatot adva mindenre.

- Oh! – torpant meg Joe. Úgy látszik, ő is értette ennek a dolognak a jelentőségét. – Azért, ha sikerül valamicskét megmentened... igazán gondolhatnál rám...

- Persze! – válaszol gúnyosan Adam. – Igyek... - a szót már nem sikerült befejeznie, mert ekkor hatalmas rántást érzett hátulról, amitől a földre került.

- Idefigyelj te gyerek! – lépett a mellkasára Joe. – Ne beszélj velem ilyen hangsúllyal, mert megbánod! Fogtad?

- Persze! Értem! – morogta vissza a fiú. Mégsem volt jó ötlet az, hogy ne nézzen hátra.

- Most pedig, nézzük valóban, hogy állsz. – húzódott mosolyra a férfi szája.

- Tényleg nincs nálam semmi Joe! – bizonygatta Adam.

- Persze... persze... - helyeselt a férfi, de azért átnézte a fiú összes zsebét, és csalódottan állapította meg, hogy csak a bérlet van a gyereknél, de azt már nem lehet eladni, mert rajta van a diákigazolvány szám is. – Bazd meg! – rúgott a fiúba Joe, majd elcsoszogott.

Adam, nyögött egyet, miközben feltápáskodott a földről. Leporolta magát, majd tovább ment. Hátra nézett és, amikor visszafordult vigyorogva ment tovább az úton. „Hülye, marha!” – nevetett magába.

Lent a buszmegállóba, most nem ült le, mert még emlékezett, arra, hogy nem rég beleült egy nagy tócsa vérbe, mint kiderült. És várt... és várt... várt a megfelelő buszra. Egy röpke óra múlva meg is érkezett, majd felszállt rá, és harminc perc múlva szállt csak le róla.

Szüksége volt arra, hogy szemtől szemben mondja el neki, így... telefonon keresztül, akár fel is olvashatta azt a szöveget... Nem tud hinni... Így nem, szüksége van arra, hogy meggyőzze.

Adam elővette a mobiltelefonját és megkereste a nevet, majd lenyomta a hívás gombot és várt, hogy a lány felvegye.

- Igen?

- Bella? – kérdezte a fiú.

- Oh... Adam! Már megint mi az? – hallatszott a lány fáradt hangja.

- Öt percen belül ott vagyok nálatok! Légy szíves, gyere le!

- De...

- *Ne szólj semmit! Csak gyere! Vagy talán nem otthon vagy?*  
- *De, de otthon vagyok.*  
- *Akkor kapkodd magadat!*  
- *Jó! Öt perc!*  
- *Pontosan! – bólintott Adam, majd megszakította a beszélgetést.*  
*Néhány percen belül már ott ült Belláék lépcsőháza előtt, és a lányra várt.*  
- *Hello! – ült le mellé pár pillanat múlva a lány.*  
- *Hello! – köszönt vissza Adam.*  
- *Mi a baj? – kérdezte Bella.*  
- *Hinni akarok! – válaszolt a fiú.*  
- *Akkor járjál templomba! – válaszolt Bels.*  
- *Ne hülyéskedj már! A tündérekben akarok hinni!*  
- *Jól van, na! Nem kell azért kiabálni.*  
- *Jó, jó... csak kicsit rossz kedvembe vagyok.*  
- *Mért?*  
- *Hazajött a nővérem. – felelte komoran Adam.*  
- *Hoppá. – húzta el a száját Bella.*  
- *Nem kicsit. De most nem akarok erről beszélni oké?*  
- *Oké.*  
- *Akkor? – rázta meg a fejét a fiú, megpróbálva eltüntetni a feszültséget magából.*  
- *Akkor? – emelkedett fel Bella.*  
- *Te, hogyhogy hiszel bennük?*  
- *Hm... - gondolkodott el a lány. – Ez jó kérdés... Nem is tudom, hogy szabad-e neked erről beszélni, vagy...*  
- *Vagy?*  
- *Az a kár, hogy a tündéreket, csak akkor láthatod, ha hiszel bennük...*  
- *Miért?*  
- *Azért, mert ha minden lépésnél meglátnád őket, úgy hogy nem is hiszel bennük, azt hinnéd, hogy örült vagy! – adta meg a választ Bella. – Ennyi!*  
- *Miért, ha hinnék bennük, meg tudnád őket mutatni? – gúnyolódott Adam.*  
- *Jól van, ha csak azért jöttél ide, hogy kicikizz, akkor ennek az egésznek semmi értelme. – mondta haragosan Bella és sietve elindult.*  
- *Most hova mész? – kérdezte Adam értetlenkedve.*  
- *El! Minél messzebb tőled! – kiabált vissza Bels.*  
- *Jaj, ne má! – tápázkodott fel a fiú és a lány után ment. – Ne csináld már, Bella! Nem akartalak megbántani!*  
- *Nem érdekelsz!*  
- *Bella! – kapta el a lány kezét Adam. – Sajnálom, nem akartalak megbántani, komolyan!*  
- *Miért érdekel ez téged egyáltalán? – sóhajtott Bels.*  
- *Pfff... igazából ezt én sem értem... - vallotta be a fiú.*

- Mesélek neked, ha nem gúnyolódsz!

- Oké.

- Jól van. – mosolyodott el Bella. – Gyere.

Azzal, magával húzva a fiú. Megkerülték a házat, majd a parkolón keresztül felmentek egy lépcsőn és elindultak az országút mellett.

- Hova megyünk? – kérdezte Adam.

- Egy helyre, ahol lehet gondolkodni, és legfőképpen hinni. – hallatszott a válasz.

- Áu! Ó, a francba!

- Mi az? – nézett hátra Bella, bár előre sejtette a választ. Megfordult és meglátta a földön heverő fiút. – Mégis, hogy estél el?

Adam felemelte a fejét és gyilkos pillantásával jelezte a lánynak, hogy ne merjen nevetni.

- Megbotlottam. – morogta, majd felkelt és leporolta magát.

- Te vérzel!

- Hol?

- Istenem, Adam! Hogy lehetsz ilyen szerencsétlen?

A fiú térdénél a nadrágon egyre nagyobb foltot hagyott a vér.

- A fr...

- Most hagyd abba! – szólt a fiúra Bella. – Ne beszélj így!

- Bocs. – morogta Adam. – Van egy zsebkendőd?

- Erre tapasz kell. – jegyezte meg Bels, de azért előhúzott két papírkendőt és a fiú kezébe nyomta.

- Kösz.

Megvárták, amíg Adam elállította a vérzést a térdén majd továbbmentek.

- Addig mesélhetnél nekem. – jegyezte meg a fiú.

- Mégis mit?

- Mit? Mit? Ezt ugye most nem kérdezed komolyan?

- Idővel. Itt átmegyünk.

- Mégis milyen helyre megyünk? – kérdezte Adam, miközben átmentek az úton, és egy ösvényen folytatták az útjukat, amely egy erdőbe vezetett.

- Már mondtam, olyan helyre, ahol lehet gondolkodni, de legfőképpen hinni.

- És ez mit akar jelenteni?

- Meglátod.

- Jaj ne már, Bella! Mondj valamit, mert meghalok!

Bels nem felelt csak mosolygott, majd ösvényt változtatott.

Fél óra múlva a lány megállt és hirtelen szembefordult a fiúval, de ez nem bizonyult jó ötletnek, mert Adam nem vette észre és így mind a ketten a földre érkeztek.

- Istenem! – nyögött Bella. – Hogy lehet valaki ennyire béna? Szállj már le rólam! Összenyomsz!

- Bocs. – fordult le a lányról Adam. – Ne haragudj, én nem vettem észre,

hogyan megállsz és...

- Mindegy. – szakította félbe a fiút Bels, miközben felkelt a földről. – Csak szólni akartam, hogy mindjárt megérkezi.

- Tényleg? – nézett körül Adam, de semmi érdekeset nem látott. – Biztos?

- Igen, biztos. – mosolyodott el a lány, de hamar elkomolyodott, majd elnézett a fiú feje felett és néhány percig némán figyelt.

- Mi az? – kérdezte Adam, de mivel nem kapott választ, elnézett arra, amerre Bels, majd vissza a lányra. – Mit látsz?

Bella nem válaszolt. Oldalra döntötte a fejét, majd lassan elmosolyodott.

- Mehetünk! – tapsolt egyet a lány, majd mérgesen, de még mindig csillogó szemmel a fiúra szólt. – Kelj már fel!

- Jól van! Jól van! – tápázkodott fel Adam. – De mégis, mi a frászt...

A fiú szava elállt. Néhány lépésnyire előttük hatalmas fény szűrődött át a fák között.

- Az a tisztás... nem volt eddig ott. – jegyezte meg megrökönyödve.

- Dehogynem!

- Nem, nem! Nem volt ott! – erősködött Adam.

- Én nem tehetek róla, hogy vak vagy! – mosolyodott el a lány, majd magával húzta a tisztás felé a fiút.

Hihetetlen látvány tárult eléjük. Bella egy cseppet sem lepődött meg, nyilván többször is járt már itt.

A hatalmas tisztást sűrű erdő vette körül. A fákon ezernyi vízcsepp csillogott, mintha hatalmas zápor után érkeztek volna. A régen milliányi fajta, és milliányi színű virág ontotta illatát. A levegőben pedig aprónyi „pillangók” repkedtek. Legalábbis Adam így gondolta.

- Ezek...

- Ők! – szakította félbe a fiút Bella. – Igen, ők tündérek. Egyszerű Fairy-k. A népük árulónak tartják őket, mert felfedik létezésüket bizonyos emberek előtt. – mesélte a lány, miközben egy tündérke szállt az ujjára. – Gyönyörű teremtetek. Csak maguknak és az úgynevezett népüknek tartoznak elszámolással. Senki nem tarthatja viselkedésüket számon. Mindenki saját akaratából lép be az idézőjeles csordába. Ugye Ambalotsë?

A kis tündér elmosolyodott az ujján és átszállt a vállára, majd Bels fülébe súgott valamit.

- Köszönöm! – nevetett Bella és Adamre pillantott. – Biztos vagyok benne, hogy örülni fog neki.

- Mit mondott? – kérdezte a fiú miután a kis lény elszállt.

- Hogy a nép legidősebb tagja, Amuntë szeretne látni téged.

- Miért?

- Mert beszélni szeretne veled. Nem kell aggódnod, nem harap. – ugratta a fiút Bella.

- Hehe. Kösz, most már sokkal jobban érzem magamat. Egy hatalmas réten vagyok, ami pár perccel ezelőtt még itt sem volt, és most a legidősebb tag

*felé igyekszünk, aki beszélni akar velem. Van még valami meglepetésed?*

*- Gondoltam, hogy így fogsz reagálni. – mosolyodott el újra Bella. – Na, gyere te nyuszi!*

*A rét közepe felé sétáltak, amikor Adam meglátott egy kis tavat, mely közepén egy hatalmas, fehér vízililiom úszkált.*

*- Ne feledd, Amuntënak hívják. És ne legyél tiszteletlen! – suttogta a fiú fülébe Bella.*

*- Jól van! – morogta vissza Adam.*

*- Amuntë! – térdelt le Bella, amikor megérkeztek a tóparthoz. – Nagy megtiszteltetés, hogy újra itt lehet köreitekben, és köszönöm, hogy fogadtátok barátomat, Adamet is, - és itt gyilkos pillantást vetett a fiúra és folytatta. – aki nem képes méltó képen viselkedni, pedig előre szóltam neki.*

*- Semmi baj Estel! – szólt egy hang a lilium szirmai közül, aki nem hisz, nem tudja mit vállal.*

*- Estel? – nézett meglepődve Adam barátnőjére.*

*- Estel, - kezdte a hang a szirmok közül Bella helyett. – vagyis bizalom és remény. Én adtam neki ezt a nevet, mert méltó volt rá. Sok embernek adja a bizalmát, és rengeteg remény rejtőzik a szívében. Ennek tudatában, szerinted nem illik hozzá?*

*- Nem is tudom. – felelt Adam, elgondolkozva. – De, igen. Illik hozzá.*

*- Helyes. – hallaszott egy aprócska taps a szirmok közül.*

*- Mond csak... te hol vagy? – kérdezte a fiú.*

*- Nem láthatod. – felelt Bella.*

*- Miért?*

*- Mert nem hiszel! – hallaszott a hang. – Vannak tündérek, akik megmutatják magukat azoknak is, akik nem hisznek, viszont én nem vagyok hajlandó erre. Az láthat, aki hisz.*

*- De... - kezdte Adam, azután elhallgatott.*

*- Igen? – hallaszott a sürgető kérdés, arra ösztökélve a fiú, hogy ne tartsa magában a gondolatait.*

*- Én... - kezdte újra Adam. – Én látom a tündéreket. Látom, hogy léteznek. Akkor... hogy lehet az, hogy nem hiszem el, hogy léteznek?*

*- Jó kérdés. Estel? Szerinted, miért van ez?*

*Bella elmosolyodott. Törökülésbe helyezkedett ott, ahol volt és felnézett a barátjára.*

*- Nem feltétlenül kell elhinnünk azt, amit látunk. – felelte, mintegy magyarázatként.*

*- De, én általában elhiszem, azt, amit látok. – ellenkezett Adam.*

*- Általában. – bólintott Bels.*

*- Hm... - a fiú körülnézett a réten. Végigpásztázta a szemével az összes levelet, összes fűszálat, összes virágot, majd az összes tündéri teremtményt, amit látott. – Hm...*

*- Most mit hümmögsz? – kérdezte mosolyogva Estel.*



- *Én... - kezdte Adam, majd letelepedett a lány mellé. – Én, azt hiszem, igazad van. Ez az egész, olyan... olyant, mintha álmodnék. Egyszerűen... hihetetlen.*

- *Pedig egyáltalán nem az. – vont vállat Bella.*

- *Neked nem, mert te eddig is... eddig is hittél ebben az egészben. De... én...*

- *Mi vezetett el ide? – kérdezte a hang a szirmok közül.*

- *A kíváncsiság. – hazudta Adam.*

- *A kíváncsiság, nem elég az emberek számára. Kellett valami ok, ami motivált.*

- *Igen, de ahhoz nincs senkinek semmi köze.*

- *Hm...*

- *Adam! – suttogta Bella megijedve. – Ilyet...*

- *Hagyd Estel! – szólt Amuntë, a szirmok közül. – Mint minden nagyhatalmú tündér, én is látom a felszín mögött megbúvó embert és annak gondolatait. És megértem Adamet.*

- *Tessék? – nézett furcsán Estel, először a szirmokra, majd a fiúra.*

- *Nem kell mindent értened. Majd idővel megtudod. – felelt Amuntë.*

- *Szuper! – állt fel Bella, és elindult a tisztás egyik végébe.*

- *Kicsit indulatos mostanában. – jegyezte meg Amuntë. – Már nincs sok hátra.*

- *Mihez? – kérdezte a fiú.*

- *Estel, nem hiába kapott tündér nevet.*

- *Szóval... Ő is egy...*

- *Mindenki az. Minden emberi lényben lakozik egy tündér. Csak az emberektől függ mennyire, engedik azt érvényesülni. Estel hagyja, és neki ez így lesz jó.*

- *És mikor fog ő is...*

- *Ezella már csatlakozott hozzánk. – szakított félbe a kérdést a hang.*

- *Hogy?*

- *Fairy lett Ezella. Önmaga ura.*

- *Honnan tudja?*

- *Én voltam az első Fairy. Én mindent tudok az össze többi szabad tündérről.*

- *Szóval, Ezella csatlakozott?*

- *Igen.*

- *És ő... Hol van?*

- *A maga életét éli. Hozzánk nem csatlakozik. Tudnod kell! Csak akkor láthatod őt legközelebb, ha hiszel benne.*

- *De...*

- *Többet nem segíthetek. A fejlemények rajtad múlnak. Bármi megtörténhet. – szakította félbe a fiút a hang.*

- *Értem. Köszönöm.*

## IV. Fejezet: A Healer Fairy

Adam és Bella késő délután indultak vissza. Nem szóltak egymáshoz egy szót sem, mint ahogy a Tündérföldi látogatáskor sem. Bella csendesén lépkedett a fiú előtt, és nem nézett hátra.

- Bella? – szólt csendesén Adam, a lány háta mögött, aki csak morgott egyet válaszképpen. – Most haragszol?

Bels nem válaszolt, csak ment tovább, csendesén.

- Én... tényleg nem mondhatom el. Ez... ezt nem tehetem.

De továbbra sem kapott választ.

- Bella! Kérlek!

- Megkérdeztem, hogy van-e oka annak, hogy ilyen kíváncsi vagy, - kezdte a lány alig halhatóan. – azt felelted, hogy csak kíváncsi vagy. Mondhattad volna, hogy van oka, de nem akarod elmondani, mert nem teheted. Elfogadtam volna.

- Tudom és...

- Én, - folytatta hangosabban a lány, félbeszakítva a fiút. – megmutattam neked a Tündérek földjét, pedig titokban kellett volna tartanom. Mégis megtettem, mert bízok benned, és bízok abban, hogy nem árulod el senkinek. Úgy tűnik, te nem bízol meg bennem annyira, hogy elmond mi is a helyzet valójában.

- De igen is, bízok benned! – mondta Adam.

- Nem úgy tűnik! – fordult szembe hirtelen a fiúval Bels. – Még csak annyit se mondtál, hogy „Igen, Bella, van rá okom, de megígértem, hogy nem mondom el senkinek!”. De nem! Ugyan már! Ez a lány úgy is olyan hülye, nincs azaz Isten, aki segítene neki rájönni a dolgokra! Gyűlölöm, ha hazudnak nekem! És azt is meg fogom gyűlölni, aki folyton hazudozik!

- Hagyd abba! – fogta be a lány száját Adam. – Nem tartalak hülyének. Sőt, szerintem marha okos vagy. Én csak... próbáltam elkerülni, azt hogy valamit „kifecsejsek”, ahogy ti mondjátok. Ne haragudj, kérlek.

A fiú eleresztette a lányt, és hátra lépett egyet.

- Szóval én minden titkomat osszam meg veled, de te egyet sem mondasz el? – kérdezte halkán Bella.

- Megpróbálok, mindent elmondani, de azt, amit nem lehet...

- Ezella?

- Mi? – nézett meglepődve Adam.

- Ezella te vagy az? – nézett el a fiú mellett Bella, majd lassan elmosolyodott, és ugrálva elindult. – Tudtam! Mondtam, hogy olyan tündéri neved van, és ezt komolyan is gondoltam. És... aszta!

- Bella? Mégis... - fordult a lány után Adam.

- Itt van Ezella! – szakította félbe a fiút, Bels. – Nem látod, mi?

- Én...

- Nem hisz. – magyarázta Ezellának halkan Bella.  
- Adam... - suttogta a tündér.  
- Sajnálom. – mondta elkeseredve a fiú.  
- De... hiszen te is láthattad, az előbb. Én láttam, hogy bementek a tündérek földjére.

- Igen... tudom! – mondta Adam. – Tudom! És, én sem értem.  
- Azt hittem hiszel nekem. – hallatszott a tündérke hangja.  
- Én próbálok. – védekezett a fiú. – Hidd el, marhára próbálok felfogni a dolgokat, és nem tudom elhinni, hogy miért nem vagyok képes ezt elfogadni, pedig a saját szememmel láttam.

- Ezella Fairy lett. – mondta Bels. – Amint láttad, nem minden Fairy mutatja meg magát. Próbáld meg elfogadni a dolgokat, úgy ahogy vannak. Nem nehéz.

- Neked. Benned a túlnyomó rész nem emberi, hanem tündéri.  
Bella elmosolyodott.  
- Ha hagynád érvényesülni azt, ami benned lakozik...  
- Hagyjuk ezt! – szakította félbe a lányt Adam. – Gondolkodnom kell. Csak időre van szükségem. – azzal, fogta magát és otthagya a lányokat az erdőbe.

Bella és Ezella még egy ideig nézte a botladozó fiút, miközben távolodott, majd beszélgetésbe kezdtek.

- Szóval... - kezdte Bels. – Tündér vagy.  
- Igen. És amint hallom, nemsokára te is azzá válsz.  
- Igen. Nemsokára.  
- Nem úgy tűnsz, mint, aki repesne a boldogságtól.  
- Nehéz napom volt.  
- Adam?  
- Jobb lesz, ha utána megyek, még a végén elüti valami autó, aztán meghal. Szegényke mostanában marha szerencsétlen. Néha vicces, de... Félek attól, hogy a dolog mögött egy LifeFairy áll. Biztos vagyok benne, hogy a tündér nem találta meg azt a percet, amire neki szüksége lett volna.

- Igen. – suttogta Ezella.  
- Tényleg jobb lesz, ha utána megyek. – csóválta meg mosolyogva a fejét Bels, és a tündér felé fordult. – Vigyázz magadra! Szép napot!  
- Neked is! – mosolygott vissza a tündérke.  
- Szia!  
- Szia!

- Adam! – kiabált Bella, mert sehol nem látta a fiút. – Adam!  
- Itt vagyok! – hallatszott a válasz egy nyögés után.  
Bels a hang irányába fordult és elindult arra. Az ösvénytől 20-30 méterre találta meg a fiút a földön fekvő. Arcát horzsolások lepték el, pólója több helyen felszakadt, vagy pecsétetes lett a vértől, csakúgy, mint a nadrágja.

- Mit csináltál már megint? – kérdezte rosszállóan a lány miközben letérdelt a fiú mellé.

- Azt hiszem eltörött a lábam.

- Mit csináltál? – tette fel a kérdést újra Bella.

Adam felnézett az égre majd felmutatott a fa tetejére. Bels követte a fiú pillantását és meglátta az eltörött faágakat.

- Leestél? – suttogta megijedve.

- Igen.

- Oh, Istenem! Minek másztál fel arra a fára.

- Azt hiszem, láttam valamit.

A lány fújt egyet mérgesen, miközben a végignézett a földön fekvő barátján.

- Oké! – sóhajtott Bella. – Csukd be a szemed!

- Miért?

- Mert, nem fog tetszeni neked az, amit csinálni fogok.

- Mit fogsz tenni?

- Oké... addig úgy sem hagysz abba, amit el nem mondom, de úgysem fogod elhinni.

- Nem baj!

- Én... - a lány újra fújt egyet. – Én egy HealerFairy vagyok, egy gyógyító tündér. Az igazi nevem Estel. Amunté azért nem mondta el, mert azt akarta, hogy én mondjam el neked. Azt akarja, hogy én is közéjük tartozzam.

- Szóval, te most... komolyan tündér vagy? – nyögte ki a kérdést Adam.

- Csak pár hónapja.

- De, Amunté azt mondta, hogy közel vagy az átváltozáshoz, nem azt, hogy már az is vagy.

- Előbb had gyógyítsalak meg, oké?

- Nem tudom, hogy oké-e. – kételkedett Adam.

- Csak csukd be a szemedet, jó? – kérte a lány.

- Jó. – sóhajtott a fiú. – Rendben van!

Bella megcsóválta a fejét, és megvárta, amíg a fiú úgy tesz, ahogy azt ő kérte.

- Oké. – mosolyodott el Bels. – Maradj nyugton!

- Mit fogok érezni? – kérdezte kételkedve Adam.

- Hm... nem tudom, de semmi rosszat. – válaszolt őszintén a lány.

- Oké... - sóhajtott a fiú. – Csináld, bármi is az.

- Nem kell félni! – mondta nevetve Bella.

A lány vett egy mély levegőt és a fiú fölé emelte két kezét.

Bels pontosan egy éve változott át, de csak 4 hónapja mondta magát tündérnek, ugyanis az ezt megelőző nyolc hónap alatt tanulta ki a gyógyítás minden apró részét.

Vett egy újabb mély lélegzetet, Adam mellkasa fölé tette a kezét és koncentrálni kezdett.

*Piros fénysugár tört elő a lány tenyeréből elveszve a fiú testében. Adam arcán a sebek elhalványodtak, majd lassan eltűntek, mint ahogy a kezén látható horzsolások is.*

*Néhány perc múlva Bella elvette a kezét és a fiú mellkasáról és törökülésbe helyezkedett mellette.*

*- Készen vagyok. – jelentette be pár perc múlva Bels. – Rossz volt?*

*Adam kinyitotta a szemét és meglepődve pislogott körbe.*

*- Na, mi az? – nevetett a lány.*

*- Semmi. – ült fel a fiú, és boldogan tapasztalta, hogy nem fáj semmije.*

*- Mi ez a nagy csodálkozás?*

*- Te... te meg tudtál gyógyítani, nincs egy karcolásom sem, nem fáj semmim! Nem költöznél hozzám?*

*- Igazán hihetnél a tündérekben. – mosolyodott el Bella miközben felemelkedett.*

*- Én benned hiszek. – mondta komolyan Adam.*

*Bels fújta egyet szemforgatás közben, majd elindult.*

*- Akkor most már nem haragszol rám? – kérdezte a fiú felzárkózva.*

*- Nem tudom. – vont vállat Bella. – Talán. Vigyázz!*

*- Mire? Ooo...*

*- Jaj, te! – nevetett a lány, a fiún, aki ma már sokadszorra szagolta közelről a földet. – Mondtam, hogy vigyázz!*

*- Igen... - morogta a fiú miközben felkelt.*

*- Hihetetlen vagy!*

**MIRE GONDOLHATTAM? TUDTAM, HOGY ÚGY SEM HISZI EL. AZ ÉLET KEGYETLEN... NEM KELLETT VOLNA MEGBÍZnom BENNE, AKKOR MOST NEM FÁJNA ANNYIRA, HOGY NEM HISZ NEKEM. ILYEN A BARÁTSÁG? ILYEN FÁJDALMAS?**

*Adam este nyolckor otthon ült, a kishálószobájában, és az aznapi történéseken gondolkodott.*

*„Ezella Fairy lett. Csak akkor látom, amikor elhiszem ezt az egészet.” – szedte össze a gondolatait. – „Az egyik legjobb barátomról kiderül, hogy HealerFairy, de őt akkor is láthatom, ha nem hiszem el ezt az egészet. Ezella most valószínűleg szomorú, amiért nem tudok hinni. Hát ez... kész káosz.”*

*A fiú sóhajtott egyet majd a hasára fordult.*

*„Képtelenség ilyeneket elhinni. De én a saját szememmel láttam, és mégse vagyok rá képes, hogy tisztázzam ezt a dolgot, önmagammal. Milyen béna vagyok.”*

*Ekkor hirtelen megcsörrent a telefon. Adam nyögött egyet, lefordult az ágyról, majd előásta a ruhakupacból a mobilját.*

*- Igen?*

*- Szia Adam! Lisa vagyok!*

*- Szia Lisa! – ragyogott fel a fiú szeme. – Mi újság veled?*

- *Semmi érdekes. Most megyek az országos versenyre, arra gondoltam, hogy eljöhetnél. Mindig mondod, hogy sose hívlak... Hát most hívlak. Nah? Mit szólsz? Eljössz?*

- *Oh!*

*Adam tisztán emlékezett arra a napra, amikor találkozott a lánnyal. Azon a napon is a szerencsétlensége győzedelmeskedett felett.*

*EGY JÚLIUSI DÉLUTÁNON TÖRTÉNT AZ EGÉSZ... ILLETVE OTT KEZDŐDÖTT. LASSAN HALAD A TIKKASZTÓ HŐSÉGBEN, NEM SIETETT, HISZEN UTÁLTA AZT AHOVA MENNIE KELLETT. HAZA. AZ UTCA KIHALT VOLT – LEGALÁBBIS Ő AZT HITTE – EZÉRT NEM IS FIGYELT EGY ALKALOMMAL SEM ARRA, HOGY JÖN-E AUTÓ, AVAGY SEM.*

*NEM ÉRDEKELTE SEMMI, IGAZÁBÓL CSAK VONSZOLTA SAJÁT MAGÁT ÁT AZ ÚTON, AMIKOR DUDÁLÁSRA LETT FIGYELMES. AZ AUTÓ NAGY SEBESSÉGGEL HALADT ÍGY ESÉLYE SE LETT VOLNA A MENEKÜLÉSRE. CSAK EGY ÜTÉST ÉRZETT A TÉRDÉN ÉS A FEJÉN ÉS MINDEN ELHOMÁLYOSULT.*

*NÉHÁNY NAPPAL KÉSŐBB PEDIG EGY FEHÉR, GYÓGYSZERTŐL „ILLATOZÓ” KÖRTEREMBEN ÉBREDT FEL.*

*NEM VOLTAK FÁJDALMAI, MIVEL TELENYOMTÁK FÁJDALOMCSILLAPÍTÓVAL. NEM IS VOLT IGAZÁN MAGÁNÁL AZ ALATT A NÉHÁNY HÉT ALATT, AMI ALATT FELÉPÜLT. DE ARRA A LÁNYRA TISZTÁN EMLÉKEZETT, AKI MELLETTÉ FEKÜDT.*

*HOSSZÚ BARNA HAJA SZÉTTÉRÜLT A PÁRNÁJÁN, NAGY BOGÁRSZEME KÍVÁNCSIAN FÜRKÉSZTE A KÖRNYEZETÉT, AMIKOR FELÉBREDT A KÓMÁBÓL. SOKÁIG NEM EMLÉKEZETT SEMMIRE, DE NÉHÁNY HÉT ALATT VISSZATÉRTEK AZ EMLÉKEI, ÉS EZÉRT SOKAT IS SÍRT. ILYENKOR ADAM MEGPRÓBÁLTA ELTERELNI A FIGYELMÉT, AMI NÉHA SIKERÜLT NÉHA NEM... DE HA GYŐZTEK A SZOMORÚ KÉPEK FELETT A LÁNY ARCÁRA GYÖNYÖRŰ MOSOLY KÖLTÖZÖTT. NAGYON JÓ BARÁTOKKÁ VÁLTAK, HISZEN FÉL ÉVET TÖLTÖTTEK BENT A KÓRHÁZBAN MIND A KETTEN. ÉS EZT A FÉL ÉVET EGYÜTT IS TÖLTÖTTÉK.*

- *Nah? Mit szólsz? Eljössz? – kérdezte Lisa megtörve a keletkezett csendet.*

- *Nagyon sajnálom Lisa, de most nem fog menni. Tudod, nagyon sok a gondom, meg rengeteg dolgot el kell intéznem... Sajnálom tényleg! – vallotta be Adam.*

- *Valami baj van? – kérdezte aggódó hangon a lány.*

- *Hiszen ismersz! – nevetett a fiú. – Csak a baj van!*

- *Ezzel nem szabadna viccelődnöd. – mondta halkán Liz.*

- *Igen, de sajnós ez így van. Tényleg ne haragudj, de most nagyon sok a dolgom... nem tudok elmenni.*

- *Oké. Akkor majd legközelebb.*

- *Igen.*

- *Szia!*

- *Szia Lisa!*

*„Kegyetlenség! Az egész élet egy nagy szívás!” – morgolódott magában Adam. – „Először hív el, és én képes vagyok arra, hogy azt mondjam neki, hogy*

*nem? Egy csomó ember él a világon és pont engem találnak meg az ilyen dolgok! Hát persze!”*

*Adam az ágyának támasztotta a hátát miközben gondolkodott. És ha még nem lenne elég baja, még azt sem mondhatja, hogy van kivel megbeszélni... Merthogy nincs. Ki az, aki hinne neki. Senki. Csak két emberrel tudja ezeket, a dolgokat megbeszélni, akik igazából tündérek.*

*- Adam! Itt vagy? – hallatszott letről a nővére hangja.*

*- Mit akarsz? – kiabált le neki a fiú.*

*- Gyere le egy kicsit! Légy szíves!*

*- Minek?*

*- Mert megkértelek rá! Told már le a seggedet egy kicsit!*

*- Jól van, megyek! – adta be a derekát Adam.*

*A fiú szülei nem voltak elragadtatva, amikor meglátták Eleonort otthon, ittas állapotban. Ennek ellenére megengedték a lányuknak, hogy maradjon azzal a feltétellel, ha nem iszik.*

*- Mi van? – kérdezte Adam, amikor leért.*

*Meglepődve tapasztalta a helyzetet, ami fogadta odalent. Nővére tiszta ruhában állt, köténnyel a nyakában és épp tésztát gyúrt. Szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek, valószínűleg alvatlanság miatt.*

*- Mit csinálsz? – érdeklődött, kicsit kedvesebben a fiú.*

*- Délelőtt voltam orvosnál, azt mondta, hogy kössem le magamat valamivel, hogy ne gondoljak az ivásra, és hát... a sütemést választottam. – válaszolt mosolyogva a fiatal nő.*

*- Oh. – nyögte Adam. – És mégis miért kellett lejönnöm?*

*- Egy pillanat. – emelte fel a mutatóujját Eleonor. Odalépett a sütőhöz és kivette a friss süteményeket. – Gondoltam megkóstolhatnád.*

*- Igen?*

*- Igen. Ne félj... nem áll szándékomban megmérgezni.*

*- Hm... - Adam odalépett a pulthoz és a sütemények fölé hajolt.*

*- Azt írja a szakácskönyv, hogy melegen a legjobb.*

*- Milyen sütemény ez? – kérdezte kételkedve a fiú.*

*- Csokis tallér.*

*Adam elvette az egyik süteményt, majd hosszas mérlegelés után beleharapott.*

*- Na? – nézett rá a nővére kíváncsian.*

*- Nem rossz. – felelt a fiú. – Sőt... egész jó.*

*- Rakok ki neked tányérba. – mondta vidáman a lány, és elővett egy tálcát, amit telerakott a tallérokkal. – Tessék!*

*- Kösz. – vette el a tálcát Adam, majd visszament azzal a szobájába.*

*A legjobb az lesz, ha most elmegyek Amuntëhoz. Megígértem neki, hogy elmegyek hozzá, ha átváltozom és csatlakozok a néphez.*

*- KÖSZÖNTELEK EZELLA! - SZÓLT AZ IDŐS TÜNDÉR, AMIKOR ODAÉRTEM A*

TAVACSKÁHOZ A MEZŐ KÖZEPÉN.

AMUNTĒNAK HOSSZÚ FEHÉR RUHÁJA A FÖLDIG ÉRT ELTAKARVA MINDEN PORCIKÁJÁT. A CSUKLYÁS RÉSZT EGÉSZEN AZ ORRÁIG HÚZTA, ÍGY CSAK AZ ARCÁNAK ALSÓ FELÉT LÁTHATTAM. NEM IS VOLT SZÜKSÉGE ARRA, HOGY A SZEMÉT SZABADON HAGYJA, MIVEL RÉGÓTA ELVESZTETTE A LÁTÁSÁT.

- ÜDVÖZLETEM AMUNTĒ! AHOGY MEGÍGÉRTEM CSATLAKOZOM A NÉPHEZ!

- HA TISZTA SZÍVEDBŐL ERRE VÁGYSZ, MINKET ÉR A MEGTISZTELTEÉS.

- APÁM NÉPE ÁRULÓNAK TEKINT RÁM... NINCS HOVA MENJEK... ÉS NEM IS VÁGYOM JOBB HELYRE.

- ÚGY HISZED? - KÉTELKEDETT BENNEM A TÜNDÉR.

- IGEN, ÚGY HISZ...

*Ezella pillantása a messzeséget pásztázta... Szeme elsötétedett, ahogy lelke egy másik helyszínre tévedt.*

*Egy szobába találta magát... Egy szobába, amit nem ismert. A földön ruhák heverték, az ágy feldúlva. Ekkor hirtelen nyögést hallott. Kilépett a szobából és egy lépcsővel találta szembe magát. Egy lépcsővel, aminek az aljában ott feküdt Adam. Elindult lefelé, de hirtelen megváltozott a kép és újra a tündérek földjén találta magát.*

- EL KELL MENNEM! - SUTTOGTAM LEDÖBBENVE AMUNTĒNAK.

- IGEN. - BÓLINTOTT AZ IDŐS TÜNDÉR. - DE NEM FELEJTSD EL MAGADDAL VINNI BELLÁT. TE NEM TUDOD MEGMENTENI ADAMET.

- TESSÉK? - KÉRDEZTEM MEGLEPVE.

- BELLA HEALERFAIRY.

- BELS GYÓGYÍTÓ? - BLOKKOLTAM LE. - ÉZ...

- SIESS! - SZAKÍTOTT FÉLBE AMUNTĒ. - FOGY AZ IDŐ.

- IGEN... SIETEK. - BÓLOGATTAM.

FELSZÁLLTAM ÉS EGYENESEN BELLÁÉK HÁZA FELÉ VETTEM AZ IRÁNYT. SIETNEM KELL, MÉG MIELŐTT... BELEGONDOLNI IS ROSSZ. ÉS EZ AZ ÉN HIBÁM. HA... HA ELŐBB ODAADTAM VOLNA AZT A PERCET ADAMNEK. AZON A REGGELEN MINDEN SZÉP VOLT ÉS TÖKÉLETES... ERRE ÉN KIVÁLASZTOTTAM A LEHETŐ LEGROSSZABB PILLANATOT.

*Ezella nem gondolta volna, hogy ilyen gyorsan is tud repülni. Néhány perc múlva már Bella ablakán szállt be.*

- Bella! Bella! – kiabálta.

- Szia Ezella! – mosolygott a lány. – Mi a helyzet?

- Láttam Adamet... Megsérült... Sietniünk kell!

- Mi? – olvadt le a vidámság Bella arcáról. – Hogy? Hol?



- Útközben mindent elmondok! Ide kellett jönnöm! Amuntë mondta, hogy HealerFairy vagy, csak te segíthetsz!

- Oké! Oké! – Bella odalépett a szekrényéhez és elővet egy farmert és egy pólót. Gyorsan átöltözött, majd rohant az előszobába felvette a cipőjét, elvette a kulcsokat és már rohant is le a lépcsőházba. – Kocsival megyünk! – közölte egy forduló közben. – Sokkal gyorsabb.

Amikor leértek a parkolóba, beültek a piros Suzukiba, Bella beindította a motort és rátaposott a gázra.

- Milyen jó, hogy már tudsz vezetni. – mondta meglehetősen magas hangon Ezella, a lány vállán ülve.

- Már két éve meg van a jogsim. – mesélte mosolyogva Bella.

- És még nem vették el?

- Azt mondtad, sietni kell.

Negyedórán belül átértek a város másik felére, ahol Adam lakott. Bella hirtelen lefékezett a fiú háza előtt, amikor meglátta azt. Kivágódott a kocsijának ajtaja, majd hangosan bevágódott.

Ezella úgy döntött, hogy nem repül, még véletlenül beleütközne a lányba, vagy a lány mögött becsapódó ajtóba.

Bella pillanatok alatt a kapunál volt, és egy gyors mozdulattal lenyomta a csengőt, egyszer... kétszer... majd háromszor...

- Senki. – rázta a fejét idegesen, a kilincs után nyúlt és lenyomta. – Zárva. Hm... - Bella körülnézett. – Hát akkor átmászom.

Néhány gyors mozdulat és a lány már a kerítés másik oldalán állt. Felszaladt a lépcsőn nem törődve a kutya ugatásával és lenyomta a bejárati ajtó kilincset, hiszen már tudta, hogy nincs otthon senki, aki hallaná. De a bejárat is zárva volt.

- A francba! – mérgelődött Bella. – Nézd, Ezella én tudod, hogy a tündérek nem használják az erejüket, de, ez esetben igazán kivételt tehetnél.

- Oké. Ciris! – suttogta a kis tündér.

Hatalmas durranás hallatszott, majd megjelent egy hasadék az ajtóban, ahol átférhettek.

- Hm... Ezt vissza kell majd csinálnod! – jegyezte meg Bella, miközben átbujt a törésen. - Adam! – kiabálta. – Adam! Adam hol vagy?

- Ott! – suttogta Ezella és a lépcső végébe mutatott.

- Úr isten! – torpant meg Bella.

A fiú szeme nyitva volt, és olyan arca volt, mint aki valamin nagyon meglepődött, vagy csodálkozott volna, ennek ellenére nem volt az eszméleténél. Pólója tiszta vérfoltos, keze kifordulva, egyik lábán pedig nyílt törés volt.

- Szerintem leesett a lépcsőről. – mondta néhány perc után Ezella, amikor úgy érezte, hogy tud beszélni.

- Ki van zárva, hogy CSAK leesett onnan. – mondta remegő hangon Bella.

Odalépett legjobb barátja mellé, és a kezét a fiú pulzusára tette. Nem szólt

*semmit. Egy könnycsepp folyt végig az arcán, ami a fiú kezére hullott.*

*- Ezella, menj ki, kérlek! – mondta halkan Bella.*

*- Miért?*

*- Mert nem biztos, hogy tudok koncentrálni, ha a közelemben vagy...*

*Érezem a lelki állapotodat. Legalább 30 méter távolságot tarts. Kérlek!*

*- Rendben. – Ezella felszállt és elrepült.*

*- Oké. – mondta magának Bella. – Minden rendben. Menni fog.*

*A lány megfogta mind két kezével a fiú lábát, amin a nyílt törés éktelenkedett és egy mozdulattal a helyére illesztette a csontot. Becsukta a szemét, vett egy mély levegőt és újra a fiúra nézett.*

*- Még szerencse, hogy nem érzed. – mondta halkan.*

*A lány kezéből arany fénysugár tört elő, amit Adam lába elnyelt. A seb lassan beforrt, majd teljesen eltűnt. Bella most a fiú kirándult kezét vette kezelésbe. Egy rántással visszaállította a helyére a csontot.*

*- Így. – a lány ismét vett egy mély levegőt.*

*Megemelte a fiú fejét és megvizsgálta, amit megemelte látta a falon lévő vért. Újabb fénysugár áradt ki a lány tenyeréből ezúttal a fej felé. Bella nem látta, a sebet mivel a véres haj ráragadt. Ezért egy pohár vízért ment és azt ráöntötte a fiú hajára, miközben dörzsölte a fejét. Még nem gyógyult be teljesen a seb ezért folytatta a gyógyítást.*

*- Oké. – mondta nagyot sóhajtva, amikor azzal is készen volt. – Haladunk! Lássuk eltört-e a nyakad.*

*Bella óvatosan a fiú nyakára tette a kezét, becsukta a szemét, és mikor újra kinyitotta, boldogan állapította meg, hogy a nyakán lévő csontok épségben vannak.*

*- Hogy került a pólód elejére vér? – kérdezte, igazából magától. – Ne haragudj, de ezt most megnézem.*

*A lány felhúzta a fiú pólóját és látta, hogy mellkasán több kisebb karcolás is éktelenkedik.*

*- Ki bánt veled így el?*

*Újabb fénysugár, újabb sebek tűntek el, és törött bordák forrtak össze.*

*- Nos... - nézett a fiú csodálkozó szemébe Bella. – Azt hiszem, minden komolyabb sebedet eltüntettem.*

*Bels most Adam szívére tette mind a két kezét és a fiú szemébe nézett.*

*- Kérlek! Gyere vissza!*

*Az arany fénysugár most elmarad, helyette vörös fény árasztotta el a fiú minden porcikáját, majd kirobbant belőle a ház minden egyes pontját megvilágítva.*

*Bella érezte, hogy Adam szíve nagyokat dobban a tenyere alatt, ekkor lassan elhalványodott a vörös fény, majd eltűnt.*

*A fiú merev csodálkozó arca eltűnt, helyette mély döbbenet költözött. A lélegzete egy pillanatra elakadt, de aztán újra visszaállt a normális ritmusba.*

*- Jól vagy? – kérdezte Bels.*

- Azt hiszem. – válaszolt Adam.  
- Oh! – a lány megölelte a fiút és egy darabig nem is engedte el. – Istenem! Azt hittem nem tudom megcsinálni! – mondta remegő hangon, majd hirtelen szorongó zokogás tört fel belőle. – Istenem!  
- Nah! – simogatta meg a lány hátát Adam. – Ne sírj!  
Bella felnézett a fiúra, majd kérdően vizsgálgatni kezdte az arcát.  
- Emlékszel valamire?  
- Igazából nem, de mivel véres elől a pólóm, és a hátamra is rá van ragadva, valamint a lábam is tiszta vér... azt hiszem... leestem a lépcsőről? – találgatott Adam.  
- Nem hinném, hogy csak erről lenne szó. – rázta a fejét Bella.  
- Hát?  
- Adam, a mellkasodon karcolások, vagy vágások voltak, több bordád eltört, a fejed betört és volt egy nyílt törés a lábadon. Ekkorát mégse eshet az ember.  
- De én igen.  
- Oké... legyen. Ez megmagyarázza a bordáidat, a fejedet meg a lábadat. De mi van a vágásokkal a mellkasodon?  
- Hm... nem tudom... lehet, hogy valamit csináltam a leesés előtt, vagy sok szöveget találtam meg...  
- Mire emlékszel?  
- Arra, hogy a nővérem süteményt ad nekem és felmentem azzal az emeletre és ott ettem. Aztán... álmos lettem. Elindultam, hogy lehozzam az üres tálcát és... - Adam eltöprengve nézte Bella arcát. – Nem tudom.  
- Sütemény?  
- Sütemény.  
- Megetted mindet?  
- Nem.  
- Hol van?  
- Ott a pulton elvileg. – mutatott a konyha felé Adam.  
- Ezella! Bejöhetsz! – kiabált Bella.  
- Ő is itt van? – kérdezte meglepődve a fiú.  
- Kint. Kiküldtem. Ez az? – emelte fel a tálcát Bella, amint a csokis tallérok hevertek.  
- Igen.  
- Hm... - nézett a süteményekre Bella.  
Adam közben feláll és végignézett magán. És a padlón.  
- Úr isten! És én még élek?  
- Hé! Adam! – repült be a kis Fairy az ajtó repedésén.  
- Ezella! De kicsi vagy! – nevetett a fiú, a kis tündérke lelkesedésén.  
- Te látsz engem? – kérdezte meglepődve a tündérke miközben letelepedett Adam vállára.  
- Aha. – mosolyodott el a fiú.

- *De jó!*
- *Fúj! – szólt hirtelen Bella.*
- *Mi az? – kérdezte kórusba Adam és Ezella.*
- *Ez bűzlik az altatótól! – dobta el a kezéből a süteményt a lány.*
- *Altató?*
- *Igen. Tele van nyomva altatóval. Mennyit ettél meg belőle?*
- *Úgy 20-25 darabot.*
- *Akkor nem csoda, hogy így találtunk rád. – fintorgott Bels, és egy mozdulattal a kukába dobta a süteményeket. – Gondolom, félálomba voltál, le akartál jönni és... hatott az altató.*
- *Ha nem baj, én most megmosakszom és átöltözök.*
- *Oké. – nézett rá Bella. – Addig mi feltakarítunk.*

## V. Fejezet: Csak barát

- Oh! Hogy az a...- hallatszott Adam mérgelődése az emeletről.

- Mi az? – kiabált fel Bella.

- Ellopta! – ordibált a fiú. – Ellopta a pénzemet! Az összeset!

- Ki? – kérdezte meglepetten Ezella.

- A drágalátos kis nővérem! Az!

- Oh! Hát igen, ez megmagyarázza az altatót. – mondta Bels. – Elaltatott, hogy el tudja lopni. Szerintem félig még magadnál voltál. Meg akartad akadályozni, de ő ellenkezett, ezért lehetnek a karmolások a mellkasodon. Ő elindult lefelé, te felvettél egy pólót, arra az esetre, ha netalántán ki kellene menned utána. Sietnél, de mivel az altató már hatott, megcsúsznál a lépcsőn... és a szerencsétlenségednek hála... Úgy kötöttél ki, hogy... - Bella nem fejezte be a mondatot, csak sóhajtott egyet. – Gondolom így történt.

- Helyszínelőnek készülsz? – kérdezte mosolyogva Adam, aki időközben leült a lépcsőre.

- Nem. De mivel tündér vagyok... és gyógyító... jó a... hm... hogy is mondjam... a ráérző készségem.

- Aha! Oké! – dörzsölte meg a fejét a fiú.

- Rosszul vagy? – kérdezte aggódva Ezella.

- Nem, nem. Semmi bajom. – mondta Adam, majd keserűen nevetett. – Fiú létemre mindig a lányok mentenek meg. Ez... szánalmas.

- Hm... - ült le Bella a fiú mellé. – Fogd fel úgy, hogy tündérek mentenek meg... nem lányok. Végülis ez így igaz. A tündérek mentettek meg.

A fiú mérgesen fújta egyet miközben felállt.

- Nem hiszem, hogy ez sokat változtatna a tényen. – mondta.

- Jaj... Adam ne legyél ilyen! Tök mindegy ki mentett meg, a lényeg az, hogy élsz. – morogta szomorúan Bella.

- Igen... Talán.

- Nem kéne ennyire... alulértékelned magadat.

- Lehet. Mindegy... el kellett volna mennem. Meg volt rá az alkalom.

- Hogy? – nézett fel Adamre Bella.

- Lisa felhívott.

- Ó. – mosolyodott el Bels. – Ez csodálatos.

- Igen... én meg azt mondtam neki, hogy most nem érek rá. Pedig, ha elmentem volna...

- Ugyan már! Miért nem hívod fel! Nem kell megvárnod, hogy ő hívjon. – mondta nevetve a lány.

Adam nyögött egyet, majd lement a lépcsőn. Ezúttal mellőzve a botladozásokat.

- Jaj, ne legyél már nyuszi! - mosolygott Bella.

- Nem vagyok nyuszi! – morogta a fiú.

- Adam. – lépett oda a lány az említettéhez. – Tudom, hogy szerelmes vagy Lizbe. Te is tetszel neki. Akkor mi az akadálya annak, hogy felhívod.

- Nem tudom. – támaszkodott a pultra Adam. – De ő csak barátként tekint rám, és ezt én tudom.

- Hm... - mosolyodott el Bella, miközben elővette a telefonját. – Akkor, majd én felhívom.

Vidáman felpattant a pultra és várta, hogy felvegyék a telefont a vonal másik végén.

- Haló?

- Szia Lisa, Bella vagyok.

- O! Bels, szia! Mi újság? – hallatszott a boldog hang.

- Oh... hát itt semmi érdekes. De hallom, hogy versenyen voltál. Hogy ment?

- Adam mesélte?

- Igen. – mosolyodott el szélesebben Bella. – És? Elsők lettetek ugye?

- Igen. – kuncogott Liz. – Piskóta volt.

- Képzeld, Adam már megint bénázott ma.

- Mi?

- Leesett a lépcsőről. – mesélte Bella.

- Mi? És... és hogy van? Jól van? – kérdezte aggódva Lisa.

- Nyugi Liz. Semmi baja. Ez... mondhatjuk már általános nála. – kuncogott most Bels.

- Igen?

- Aha. Odaadhatom, ha gondolod. Náluk vagyok.

- Oh! Oké. Add csak.

- Tessék Adam! Szeretne veled beszélni! – adta át mosolyogva a kagylót Bella a fiúnak.

- Igen? – szólt a kagylóba Adam.

- Szia! Én vagyok az Lisa! – üdvözölte a lány.

- Igen, tudom. – mosolyodott el a fiú.

- Jól vagy?

- Igen, persze. Minden rendben, nem kell aggódnod. Hogy sikerült a verseny?

- O! Remekül! Elsők lettünk!

- Bárcsak ott lehettem volna. – sóhajtott Adam.

- Kimerült vagy?

- Kicsit.

- Akkor inkább feküdj le aludni.

- Majd meglátom. Holnap felhívlak jó?

- Ööö... persze. Nyugodtan. – hallatszott a lány zavarodott hangja.

- Légy jó! Szia!

- Szia!

*Adam kinyomta a telefont és visszaadta a tulajdonosának.*

*- Kösz. – mondta halkan.*

*- Fáradtnak tűnsz. – jegyezte meg Ezella, aki időközben átszállt Bella vállára.*

*- Igen. Úgy érzem... hogy bármelyik pillanatban elterülhetek.*

*- Hm... Azt hiszem akkor jobb lesz, ha lefekszel aludni. Nem lenne jó, ha elterülnél. – mondta Bels.*

*- Persze Estel. – morogta Adam, elindulva az emelet felé.*

*- Úgy hívtál, hogy Estel? – csodálkozott a lány.*

*- Ez a neved nem?*

*- A nevem Bella. – emlékeztette a fiút.*

*- Igen, de a tündéri neved az Estel.*

*- Hogy-hogy így neveztél?*

*- Nem tudom. – vont vállat Adam. – Illik hozzád ez a név.*

*- Oh... Köszönöm. – mosolyodott el Bella. – Valószínűleg azért kaptam, mert illik hozzám.*

*- Jól van. Látom már nyugodt vagy. És... meddig maradtok?*

*- Sokáig. – mondta Ezella, Bels vállán. – Nem hagyunk egyedül. Nem akarok megint beülni abba az autóba. – borzongott a tündérke.*

*- Kocsival jöttetek? – lepődött meg a fiú.*

*- Igen. És a háromnegyed órás utat öt perc alatt tettük meg. – bólintott Ezella.*

*Adam arcára egy vigyor ült ki, miközben felült az asztalra.*

*- Bellának már két éve van jogosítványa. – mondta a fiú.*

*- Igen. – bólintott Ezella. – És csoda, hogy még megvan neki. Mondjuk... Azt hittem, hogy Suzukival nem lehet így menni... De... Úgy tűnik, ez Bellánál nem lényeg.*

*- Én csak siettem. – vont vállat a lány.*

*- Mennyivel jöttetek? – kérdezte Adam.*

*Bella nem válaszolt, csak mosolyogva vállat vont.*

*- A nővéred valószínűleg nem jön haza mi? – kérdezte néhány perc múlva Bels.*

*- Hát nem hiszem. Vagy ha jön, akkor biztos holt részegen, de akkor a szüleim kivágják a francba.*

*- Miért csinálja ezt? – kérdezte halkan Bella.*

*- Nem tudom. – vont vállat Adam.*

**\*\*\***

**KEGYETLEN ÉLET, KEGYETLEN VILÁG. GYORSAN ELFOJTOTTAM EGY SÓHAJT  
ÉS TOVÁBBREPÜLTÉM AMUNTÉHOZ.**

**HA ESTEL NEM LETT VOLNA OTT... IGAZA VOLT AMUNTÉNAK. CSAK Ő**

TUDOTT SEGÍTENI. LEHET, HOGY NEKEM NAGY ERŐM VAN, DE CSAK EGY HEALERFAIRY TUDJA VISSZAHOZNI, A HOLTAKAT.

MENNYI MINDENEN TUD KERESZTÜL MENNI AZ EMBER, ÉS MENNYI MINDENT TUD TÚLÉLNI.

DE HÁT... MINT MONDTAM AZ ÉLET KEGYETLEN, ÉS ADAMNEK SEM ADOTT VALAMI SOKAT. SŐT... FÁJDALOM, FÁJDALOMMAL. EZ AZ IGAZI KEGYETLENSÉG, MIKOR AZ EMBERNEK EGY APRÓCSKA NYAMVADT SZERENCSEJE SINCS. ÉS EZ MOST MÁR AZ ÉN HIBÁM.

- NE HIBÁZTASD MAGADAT. - SZÓLALT MEG AMUNTĚ HANGJA A FEJEMBEN.

- PEDIG EZ AZ ÉN HIBÁM. - MONDTAM, MIKÖZBEN LETELEPEDTEM EGY MAGAS ÁGRA. - HA... HA HAMARABB ADTAM VOLNA NEKI ODA A PERCET...

- AKKOR IS ÍGY TÖRTÉNT VOLNA. - FEJEZTE BE HELYETTEM A MONDATOT AZ IDŐS TÜNDEÉR.

- AZON A REGGELEN, SZERENCSES VOLT. ÉS ÉN PONT AZT AZ EGY ROHADT PERCET VÁLASZTOTTAM KI, AMI NEM NEKI KELLETT VOLNA. - GYÖTÖRTEM TOVÁBB MAGAMAT. - EZ NEM FAIR.

- AZ ÉLET SOSE VOLT FAIR. ÉS NEM IS LESZ. - HANGZOTT A VÁLASZ.

- IGEN. EZ IGAZ. DE...

- FÖLÖSLEGES EZEN EMÉSZTENED MAGADAT.

ELFOJTOTTAM EGY ÚJABB SÓHAJT, MAJD A FEJEMET A TÉRDEMRE HAJTOTTAM.

- NE GYÖTÖRD MAGADAT. - HANGZOTT AMUNTĚ LÁGY HANGJA A FEJEMBEN.

- IGYEKSEM. - VÁLASZOLTAM.

HALKAN DÚDOLNI KEZDTEM EGY DALLAMOT, MIKÖZBEN LASSAN ELÁLMOSONDTAM.

*„Kivételes dolog, persze.” – gondolta magában Adam. – „Tündérek a barátaim... Mondhatnám, hogy örült vagyok. De ez nem így van, nemde? Meghaltam és mégis élek. Örület...”*

*- Adam! Adam! Adam! – egy ideges hang hallatszott a földszintről. – Adam! Adam! Válaszolj!*

*A fiú felsóhajtott, majd elindult lefelé.*

*- Mi az anya? – kérdezte, amikor fájdalommentesen leért. – Mi a baj?*

*- Istenem! – sietett oda hozzá az asszony és megölelte a fiát.*

*- Mi a baj anyu? – tette fel újra a kérdést Adam.*

*- Az a hülye nővéred! – mérgelődött a nő. – Azt mondta, nekem, hogy valami baj történt! Hogy siessék haza, mert megsérültél!*

*- Hm... - gondolkodott el a fiú. – Biztos megint beszívott.*

*- Ez nem vicces Adam! El sem tudom, képzelni, hogy mi történne, ha*



*neked bajod esne!*

*- De, mint látod, teljesen ép vagyok.*

*- Igen. – mosolyodott el a nő, de azért végigvizsgálta fiát.*

*- Nyugi anyu! Jól vagyok. – bizonygatta Adam.*

*- Oké. – bólintott az asszony és átment a konyhába.*

*- Ellógtál a munkából? – kérdezte vigyorogva a fiú.*

*- Nem. Szóltam, hogy hazajövök.*

*- Oh! És milyen indokkal?*

*- Azzal az indokkal, amivel odatelefonált a drága nővéred, de ha egyszer hazajön, én széjjelszaggatom! Ilyenekkel ijesztgetni engem!*

*- Szegény hülye... ez ellen nincs mit tenni. – vont vállat még mindig vigyorogva Adam.*

*- Ez egyáltalán nem vicces! Tudnod kéne!*

*- Igen. Bocsánat anya! – mondta komolyan a fiú. – Ne haragudj.*

*- Tudom, hogy nem szereted a nővéredet, de azért meg kell, hogy értsed, ő most beteg!*

*- Igen. Tudom.*

*- Mennyi idő van még hátra a suliból?*

*- Egy hét. Hál istennek.*

*- Remek.*

*- Megint megyünk nyaralni?*

*- Természetesen.*

*- Remek. – nyögte Adam.*

*A legrosszabb dolog, amit utál. A családi nyaralás.*

*Egy hét múlva Adam, a számítógépe előtt ült, miközben ide-oda rohangálva összepakolta a ruháit a nyaralásra.*

Adam: Holnap indulunk.

Bella: Biztos jó lesz.

Adam: Egy frászt. Útálom!!

Bella: Oh! Te szegény! Biztos nagyon rossz neked. EL sem tudom képzelni, hogy lehetnek, ilyen kegyetlenek a szüleid, hogy elvisznek nyaralni Görögországba!

Adam: Ugye? Nagyon rossz...:@

Bella: Nem hiszem, hogy lehet utálni...

Adam: Hát, ha minden évben elmennél, hidd el, megunnád!

Bella: Nem hiszem. ☺

Adam: Hát ne hidd.

Bella: Na mindegy. Én most megyek, alszok.

Adam: Oks. Jó éjt!

Bella: Vigyázz magadra oké?

Adam: Oké.

Bella: És ha lehetséges, ne fulladj bele a tengerbe! És ne egyen meg egy cápa se! ☺

Adam: Nyugi! Annyira szerencsétlen nem vagyok. ☺

Bella: Persze... persze... Mindegy. Megyek! Légy jó! Szia!

Adam: Oké. Te is. Szia.

*„Hihetetlen! Azt hiszi, hogy megesz egy cápa!”*

### ***\*Két hét múlva\****

*- Áááá! Végre! – dőlt be az ágyába Adam. – Itthon!*

*Lehunyt a szemét, és hagyta, hogy a fáradtság álomba nyomja.*

*Álmából, a telefonjának csörgése ébresztette. Nyögött egyet, majd elővette a mobilt a zsebéből.*

*- Igen?*

*- Adam? Liza vagyok.*

*- Oh! Hello! Mizujs?*

*- Ezt én akartam megkérdezni. De, amúgy semmi érdekes. Megvagyok, köszi. És te? Már otthon vagy?*

*- Igen. Igen, itthon vagyok. Már reggel óta.*

*- És nem hívtál fel?*

*- Bocsi. Csak elaludtam...*

*- Felébredtetted?*

*- Igen. De nem számít. Azt hiszem eleget aludtam.*

*- Mikor értetek haza?*

*- Fél kilenc körül.*

*- Akkor tényleg eleget aludtál. Este fél kilenc van.*

*- Komolyan?? – ült fel hirtelen Adam az ágyában.*

*- Aha. Komolyan.*

*- Aszta. Fel kell, menjek MSN-re, hogy közöljem mindenkivel, hogy még élek.*

*- Hát, nem ártana. Tényleg, most, hogy említet, épp bőrrel megúszad?*

*- Nem. De ne áruld el senkinek.*

*- Mesélj! – sóhajtott egyet Liza. – Mi történt?*

*- Elég sokat estem, hű szokásomhoz híven és kék, zöld vagyok mindenhol. És... a fél nyaralást kórházban töltöttem, mert elkapott egy cápa.*

*- Mi?! Egy cápa?!*

*- Nyugi! Semmi bajom!*

*- Mi az, hogy semmi bajod? Meg is halhattál volna?*

*- Cuki vagy, hogy aggódsz.*

- Minden barátoméért aggódom. – felelt Liza.

Adam nyögött egyet, amikor a lány azt mondta „barát”.

- Mi az? – kérdezte a Liz.

- Semmi. Ne is foglalkozz velem. Nem kell aggódni, egyben vagyok. Csak a combomba harapott bele, és szerencsére a közelben voltak a vízi mentők és kihúztak a vízből, mielőtt a cápa nagyobb kárt tehetett volna bennem. Tényleg jól vagyok. Csak ne mond el senkinek, oké?

- Oké. – suttogta Liza a telefonba.

- Ne aggódj!

- Oké. Akkor én most leteszem, hogy tudj beszélni másokkal is. Szia.

- Szia.

- ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ! – Adam fogta a telefonját és hozzávágta a falhoz. – Barát! Persze, hogy barát! A jó büdös... ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ! Hogy az a...!

A fiú felkelt az ágyáról és mindent, ami a keze ügyébe került a falhoz vágta. Durrantak, repedtek, törtek a tárgyak.

- Adam! – rontott be az édesapja az ajtón. – Mégis mit képzelsz?

- Azt, hogy én egy szerencsétlen ember vagyok! Azt! Mert?

- Ne a bútoron vezesd le a mérgedet! És ne hangoskodj! Valaki már aludni szeretne, úgyhogy vegyél vissza magadból!

- Jó. – ült le Adam az ágyára. – Megpróbálom.

- Ne próbáld! Úgy csináld, hogy elsőre is sikerüljön! – vágta be az ajtót a férfi.

- Persze te csapkodhatsz, ugye?! – kiabált apja után Adam. – A rohadt életbe! Itt én vagyok az egyetlen ember, aki nem idegeskedhet! Én?! Hogy az a...

A fiú, visszadőlt az ágyára és behunyta a szemét. Nem érdekelte, hogy ki akarja tudni azt, hogy van, ha nagyon fontos az emberek számára, hogy kapcsolatba lépjenek vele, akkor felhívják. És ebben a pillanatban meg is csörrent a telefonja.

- Csoda, hogy még működik. – motyogta Adam, miközben feltápáskodott és odament a mobiljáért.

- Igen?

- Hello, Adam, itt Bella. – hallatszott a tündérlány csicsergő hangja.

- Szia. Mi a helyzet? – ült le az íróasztalához a fiú.

- Semmi érdekes, élek és virulok. És veled? Egyben vagy?

- Ja.

- Hajaj... Mi a baj?

- Semmi.

- Adam... Kérlek!

- Jól van, a lány, akinek szerinted én tetszem, most említette meg a telefonba, hogy én csak a barátja vagyok.

- Hogy? Liza azt mondta neked, hogy csak barátként tekint rád?

- Nem. Megemlítettem, hogy megharapott egy cápa és...

- *HOGY MI?? CÁPA?? – sikított a telefonba Bels. - Tudtam, hogy valami történt veled, de hogy pont egy cápa?*

- *Jaj, Bella! Nyugi! Élek és virulok, ne aggódjál! Oké?*

- *De... Egy cápa? – hitetlenkedett a lány. – Adam én mondtam, hogy vigyázz, mégis mi a frászt csináltál?*

- *Mit csináltam? Úsztam! Nem én mondtam annak a hülye cápának, hogy harapjon belém, még csak nem is provokáltam, egyszer csak lehúzott a víz alá. De életben vagyok és ez a lényeg!*

- *Jól van, ne haragudj, nem akartalak felidegesíteni. Én csak féltetek. Oké?*

- *Persze, persze, tudom.*

- *Jó, akkor mit mondott Liza?*

- *Mondtam neki, hogy nem milyen cuki, hogy aggódik. Erre ő azt mondta, hogy minden barátjáért aggódik.*

- *Oh. Értem. – kuncogott Bella.*

- *Megtudhatom, hogy ezen, mi olyan vicces? – kérdezte mérgelődve Adam.*

- *Liza, azt szerette volna, ha megmondod neki, hogy neked sokkal többet jelent ez a kapcsolat köztetek, mint barátság. – magyarázta a lány. – Lefogadom, hogy te kiadtál magadból valami fura hangot, amikor meghallottad, hogy barát, ő pedig még direkt rá is kérdezett, hogy mi az. Vagy nem így történt?*

- *De.*

- *Miért nem figyelsz oda?*

- *Én odafigyelek, de én nem hinném, hogy ilyen furfangos mindenki. Ha valamit akar, hogy mondja meg neki, arra kérdezzen rá. Ennyi. Nem kell agyonbonyolítani a dolgokat. – mérgelődött Adam.*

- *Igen, lehet, hogy igazad van. – felelt Bella.*

- *Nem értem miért kell agyonbonyolítani mindent.*

- *Jól van Adam, nyugi. Oké?*

- *Oké.*

- *Amúgy, a cápás incidenst illetően milyen volt a nyaralás?*

- *Jó. Nagyon jó. Olyan jó dolgokat vettem. Hú, neked is tiszta szép ajándékot vettem.*

- *Szuper. Tudod mit?*

- *Mit?*

- *Hívd fel Lizát, és beszélj vele.*

- *Oké.*

- *Oké, akkor én most leteszem. Légy jó. Szia!*

- *Szia!*

*Adam kinyomta a telefont és tárcsázta Liza számát. Mélyen kifújta a levegőt, majd lenyomta a hívás gombot. A telefon kétszer csöngött mielőtt felvették volna.*

- *Haló? – szólt bele a lány.*

- Hello Liza, én vagyok az Adam.
- Hello. Mizujs Adam?
- Öhm... Nem is tudom, hogy hol kezdjem. Figyelj, én csak azt akarom mondani, hogy az előbb, amikor azt mondtad, hogy minden barátodért aggódsz, akkor talán kicsit rosszul fogalmaztál, nem?
- Hogy érted?
- Barátként tekintesz rám? – bökte ki a fiú.
- Oh... Értem. Nézd Adam, én... nem tudok rád máshogy tekinteni, mert nekem jelen pillanatban, most van... barátom. – mondta zavartan Liza.
- Aha, értem... Oké... Jó, hogy tisztáztuk...
- Adam! Én... sajnálom. – hallatszott Liza hangja.
- Nem, semmi baj, félre értettél. Nincs semmi baj. Csak Bella mondta, hogy szerinte többet érzel irántam és, hogy kérdezzem meg. De hát, neki se lehet igaza mindig, nem?
- De.
- Akkor örülök, hogy ezt tisztáztuk. Szia és jó éjt!
- Szia.

## VI. Fejezet: A legrosszabb hét...

- Hát ez remek. – morogta Adam, amikor lerakta a telefont. – „Hívd fel Lizát, és beszélj vele!” A francba!!! A francba!!! – kiabált a fiú, miközben telefonja újra a falnak csapódott.

„A lánynak, akit szívből szeretek, barátja van.” – gondolta Adam. – „Csak én lehetek ilyen szerencsétlen. Azt még meg se kérdeztem, mióta vannak együtt, mert ha már rég óta, akkor fölöslegesen strapáltam magamat. Lehet, hogy hamarabb kellett volna beszélnem vele... Miért vagyok ilyen szerencsétlen? Ezt nem hiszem el. Nem hiszem el! Nem hiszem el! Végem van, ez lehetetlen. Nem akarok többé élni! Semmi értelme nincsen! Hogy az a...”

Adam mérgelődve ment el zuhanyozni, s ahogy a zuhany alatt állt, egyre csak az járt a fejében, hogy nem lehet övé Liza. Nem lehet övé, mert már van barátja.

Dühös volt, Lizára, hogy nem szólt neki, hogy már van barátja. Dühös volt magára, hogy nem kérdezett rá hamarabb, hogy mi van köztük. És dühös volt Bellára, aki nem szólt neki időben.

Hirtelen mozdulattal lépett ki a zuhanyfülkéből, aminek meg is lett az ára. A lába megcsúszott a márványlapon, ami tiszta víz volt, mivel nem csukta be a fürke ajtaját és egy hatalmasat vágódott a padlón. A koponyája berepedt és érezte, ahogy a meleg vér végigfolyik a tarkóján.

- Basszus!! – ordított egy nagyot.

- Adam? – kopogtatott be édesanyja a fürdőszoba ajtaján. – Valami baj van?

- Bevágtam a fejemet, és most ömlik belőle a vér, de amúgy jól vagyok! – kiabálta Adam.

Anyja habozás nélkül benyitott az ajtón és meglátta a vért a zuhanyfülkén és a fia hátán.

- Adam, miért nem figyelsz oda egy kicsit? – lépett oda fiához és egy törölközővel leszorította a sebet.

- Elfelejtettem becsukni a fürke ajtaját. – magyarázta Adam.

- Ezt meg kell nézetni. Öltözz fel és bemegyünk a kórházba.

- Semmi...

- Nincs vita! Öltözz és megyünk! – szakította félbe fiát az édesanya.

\*\*\*

- Hello Adam! – üdvözölte mosolyogva barátját Bels.

A fiú egy padon ülve várta a lányt.

- Szia. – motyogta vissza Adam.

- Valami baj van? – kérdezte aggódva a lány, miközben leült a fiú mellé.

- Semmi lényeges.

- Na ne mond! Látom rajtad, hogy majd szétvet az ideg. – mérgelődött Bella.

- Figyelj Bell, ennek semmi értelme, ha azt mondom semmi lényeges, akkor nincs gáz.

- Adam! Ne hazudj! Fölösleges. – erősködött a lány.

- Nem szoktam hazudni. Tudod jól, hogy neked sose hazudnék.

- És most mégis megteszed. – ellenkezett Bels.

- Én csak, tudom, hogy ha belekezek akkor nem lesz jó vége. Egyszerűen, nem akarok róla beszélni.

- Rendben van, ha nem akarsz róla beszélni, akkor oké. Csak ne hazudj. Azt nem szeretem. Tudod jól, hogy ki nem állhatom.

- Tudom. – mosolyodott el Adam. – Ezért már jól össze is vesztél velem még a kezdetek kezdetén. Azt hittem senkinek nem fog feltűnni, hogy hazudok, és neked mégis feltűnt. Nem tudom, hogy hogyan csinálod, de nagyon jó vagy benne.

- Adottság. – mosolyodott el a lány is.

- Adottság... Mint a tündéri lényed is?

- Nem. Az nem adottság. Én hagyom érvényesülni azt a feletemet is. Ennyi az egész.

- Én ezt az egészet nem értem. Te, te olyan más vagy, mint a többi ember, egészen más.

- Senki sem egyforma. – magyarázta Bella. – Mindenki egy külön személyiség.

- Nem, ebben nincs igazad. Több ember hasonlít egymásra, mint hinnéd. De... nem hiszem, hogy létezik még egy ilyen lány, mint te.

- Na jó, ez már kezd elmenni egy szerelmi vallomás felé, szóval légy szíves itt hagyd abba. – mondta mosolyogva Bels.

- Nem, ez nem szerelmi vallomás. – nevetett Adam. – Bocs, ha félreérthetően beszélek.

- Oh, semmi baj, csak előbb közöld, hogy ne értsem félre. – nevetett Bella is. – És ha már a szerelemnél tartunk, mi van Lizával? Nem is meséltél róla.

Adam morgott valamit, majd felállt a padról és elindult sétálni. Bels homlokráncolva sietett utána.

- Mi a baj? – kérdezte a lány.

A fiú nem mondott semmit, csak motyogott valamit az orra alatt és ment tovább megszorozva a lépteit.

- Adam! – fogta meg barátja karját Bella. – Beszélj!

- Barátja van! – kiabálta a fiú. – Érted?! Barátja van!!

Bels lába a földbe gyökerezett. Legjobb barátjának kitörése váratlanul érte.

- Lizának, barátja van? – kérdezte suttogva.

- Igen. – mondta Adam ezúttal halkabban. – Barátja van.  
- De... hogy-hogy?  
- Nem tudom. Felhívtam, megkérdeztem, hogy barátként tekint-e rám.  
Erre ő zavarba jött, és közölte, hogy barátja van. Ennyi.  
- Én ezt nem értem. Nekem mindent elmondott, de azt egy szóval sem említette, hogy van barátja. Különbözik nem bátorítalak, hogy próbálkozzál.  
Habár mondjuk, hamarabb is megtehetted volna, de hát... ez van.  
- Hamarabb is megtehettem volna?  
- Igen.  
- Tudod, szerintem ez az egész helyzet, a te hibád!  
- Tessék? – lepődött meg a lány. – Az én hibám?  
- Úgy van. A tied. Folyton jössz a hülyeségeiddel, hogy beszéljek veled, hogy tetszek neked, hogy tuti, hogy összejönne velem, meg a szar tudja még milyen hülyeséget, hordtál össze. Az egész a te hibád.  
- Oh, bocsáss meg, hogy segíteni próbálok, igazán sajnálom! De én nem tehetek róla, hogy te egy rakás szerencsétlenség vagy, szóval ne kend rám!  
- De igen is rád kenem! Ha hamarabb szóltál volna, akkor már előrébb lennék, és lehet, hogy már rég a barátnőm lenne.  
- Tessék? De hisz én milliószor mondtam neked, hogy beszélj velem! Ha nem többször! De nem... ugyan már, minek beszélnél velem, hiszen tutira nem tetszel neked. Hát ennyit rólad, valóban késő, és ebbe kénytelen leszel beletörődni!  
- Ne mondd, ilyet! Soha nem fogok beletörődni! És soha többé nem fogadom meg a tanácsodat!  
- Javíts ki, ha tévedek, de mikor kényszerített téged bárki is arra, hogy azt tedd, amit én mondom.  
- Senki nem kényszerített rá, de én voltam olyan hülye, hogy mégis megtettem azt, amit te tanácsoltál.  
- Tudod mit? Nem érdekel, mit mondasz. Mert, ha én nem vagyok, már te se lennél. – mondta Bella, majd sarkon fordult és elindult a másik irányba.  
- Senki nem kért rá, hogy mentsd meg az életemet! – kiabált utána Adam.  
Bell megállt, nem kiabált, de elég hangos volt ahhoz, hogy a fiú meghalja.  
- És mégis megtettem, mert nem vagyok olyan, aki hagyja, hogy az egyik legjobb barátja a semmibe vesszen.  
- Ha hagyta volna meghalni, most nem lenne semmi gondom!  
- Tudod mit!? – fordult meg a lány és most teli torokból kiabált. – Hogy ne okozzak neked több problémát, megkönnyítem az életedet, ugyanis soha többé nem fogsz látni!!  
- Remek! Remélem, örülsz!  
- Örülök? Viccelsz, imádom azt a tudatod, hogy soha többé nem kell veled foglalkoznom!! – kiabálta a lány, majd elfutott.  
„Utána mehetnék, hogy bocsánatot kérjek, de semmi értelme nem lenne. Sokkal jobb lesz neked, ha nem kell velem foglalkoznia.” – gondolta Adam.



\*\*\*

*Ezella egy ágon üldögélt, amikor meghallotta a zokogó hangot. Ijedten kapta fel a fejét és nézett körbe, de sehol nem találta a hang gazdáját, így hát felreppent és elindult körülnézni. Addig szállt fáról-fára, amíg meg nem találta Bellát.*

*- Estel! – szólította meg lágyan a lányt.*

*Bella kisírt szemekkel nézett fel rá, majd gyorsan letörölte könnyeit az arcáról és elmosolyodva köszönt a tündérének.*

*- Szia Ezella!*

*- Miért sírsz?*

*- Csak, csak úgy jött. Tudod, nagyon sok feszültség volt bennem, de már semmi baj. – válaszolt továbbra is mosolyogva Bella.*

*- Ne hazudj Estel, semmi értelme. Nagyon rosszul csinálod. - mondta Ezella és leült a lánnyal szemben. – Mesélj!*

*- Én csak... Csúnyán összevesztem Adammal. – nyögte ki Bella. – De többet nem akarok róla mondani, mert szörnyű volt.*

*- Ezt nem mondod komolyan? Hiszen, imádjátok egymást.*

*- Ennek most már vége. – szipogta Bels.*

*- Nem mondj ilyet. Ez szörnyű, komolyan.*

*- Tudom. – mosolyodott el Estel. – Tudom.*

*- Ki kell békülnötök.*

*- NEM! – vágta rá ijedten Bella. A szemében szörnyű fájdalom jelent meg. Felpattant és elfutott.*

*Ezella nem ment utána. Csak nézte egyre távolodó alakját.*

VALAMI TÖRTÉNT VELE. VALAMI NAGYON ROSSZ TÖRTÉNT VELE. KI KELL, HOGY DERÍTSEM, HOGY MÉGIS MI.

MÉG SOSE LÁTTAM BELLÁT ILYENNEK...

- SZÖRNYŰ DOLOG A GYENGESÉG. - MONDTA AMUNTĚ HANGJA A FEJEMBEN.

- NEM LEHET, HOGY VALAKI ILYEN ÉRZÉKENY. - RÁZTAM A FEJEMET. - VALAMI BORZASZTÓ DOLOG TÖRTÉNT VELE.

- HUNYD LE SZEMEDET ÉS LÁSS!

Azt tettem, amit Amuntë mondott, becsuktam a szememet, és egy olyan képet kerestem, ahol Bella és Adam veszekednek.

BELL MEGÁLLT, NEM KIBÁLT, DE ELÉG HANGOS VOLT AHHOZ, HOGY A FIÚ MEGHALJA.

- ÉS MÉGIS MEGTETTEM, MERT NEM VAGYOK OLYAN, AKI HAGYJA, HOGY AZ EGYIK LEGJOBB BARÁTJA A SEMMIBE VESSZEN.

- HA HAGYTÁL VOLNA MEGHALNI, MOST NEM LENNE SEMMI GONDOM!
- TUDOD MIT!?! - FORDULT MEG A LÁNY ÉS MOST TELI TOROKBÓL KIABÁLT.
- HOGY NE OKOZZAK NEKED TÖBB PROBLÉMÁT, MEGKÖNNYÍTEM AZ ÉLETEDET, UGYANIS SOHA TÖBBÉ NEM FOGSZ LÁTNI!!
- REMEK! REMÉLEM, ÖRÜLSZ!
- ÖRÜLÖK? VICCELSZ, IMÁDOM AZT A TUDATOD, HOGY SOHA TÖBBÉ NEM KELL VELED FOGLALKOZnom!! - KIABÁLTA A LÁNY, MAJD ELFUTOTT.
- UTÁNA MEHETNÉK, HOGY BOCSÁNATOT KÉRJEK, DE SEMMI ÉRTELME NEM LENNE. SOKKAL JOBB LESZ NEKI, HA NEM KELL VELEM FOGLALKOZnia.” - GONDOLTA ADAM.
- EZ CSAK AZ UTOLSÓ PÁR PILLANAT. - MONDTAM AMUNTÉNAK.
- IGEN, DE A LEGFONTOSABB.
- DE HISZEN, NEM TUDOM, MI VÁLTOTTA KI A VESZEKEDÉST. - PANASZOLTAM.
- NEM A VESZEKEDÉS A LÉNYEG, HANEM AZ, AHOGYAN ELVÁLTAK.
- IGAZ. VISZONT EZ SZÖRNYŰ. MÉG HOGY, NEM LÁTJÁK EGYMÁST SOHA TÖBBÉ? EZ VALÓBAN ÍGY LESZ?
- AZ ÉLET KIFÜRKÉSZHETETLEN, MINDEN EGYES PILLANATTAL VÁLTOZIK A JÖVŐ, NEM TUDHATJUK, HOGY MI TÖRTÉNHEK.
- DE, TE MINDENT TUDSZ. - ELLENKEZTEM.
- IGEN, EZ ÍGY IS VAN. DE A JÖVŐ ÁLLANDÓAN VÁLTOZIK. MA AZT LÁTOM, HOGY SOHA TÖBBÉ NEM BÉKÜLNEK, KI, DE PÁR ÓRA MÚLVA MÁST FOGOK LÁTNI. MINDEN EGYES MOZDULAT BEFOLYÁSSAL BÍR A JÖVŐ FELETT.
- ÉRTEM.

\*\*\*

*Adam lassan baktatott haza. Semmi kedve nem volt ahhoz, hogy felüljön egy buszra. Minél később ér az otthonához annál jobb, így sétálva tette meg a több kilométeres utat. Csak egy mondat visszhangzott a fejében: „És mégis megtettem, mert nem vagyok olyan, aki hagyja, hogy az egyik legjobb barátja a semmibe vesszen.”*

*„Nagyon megbántottam.” – gondolta a fiú. – „De megérdemelte! Ne hülyéskedj már! Hiszen nem ő tehet erről az egésze! És én mégis rajta vezettem le a feszültségemet. Ha hazaérek, felhívom. Vagy inkább holnap, hadd nyugodjon le.”*

*- Hé! Adam!*

*A fiú a hang irányába fordult és meglátta egyik haverját Jameset.*

*- Hello! – rázott kezét a fiúval, aki pár pillanat alatt utolérte.*

*- Mi a helyzet?*

*- Szar az élet. – mondta nemes egyszerűséggel Adam.*

- *Ja. Tudom. És neked éppen most miért?*  
- *Hosszú. Meg aztán úgyse hinnéd el... szal...*  
- *Oh! Értem. Nők?*  
- *Nők. – bólintott Adam.*  
- *Ja. Velük csak a baj van.*  
- *Az.*  
- *Hazafele mész?*  
- *Hát valami olyasmi.*  
- *Viszont én itt most elbúcsúzok, mert én meg a barátnőmhöz megyek.*  
- *Igen? Van barátnőd.*  
- *Ja. – vigyorodott el James. – Lizának hívják, Liza Smith.*  
- *Ezt nem mondd komolyan? – kérdezte meglepve Adam.*  
- *De. Miért?*  
- *Liza, az a lány, akiről meséltem neked! Még meg is említettem neked a teljes nevét!*  
- *Hoppá... - szisszent fel James. – Elfelejtettem öcsém. Annyi Liza mászkál egyébként is a városban, hogy...*  
*A fiúnak nem volt ideje befejezni a mondatot, ugyan is egy akkora jobbst kapott, hogy elesett.*  
- *Bazd meg! – köpte Adam és otthagya a felrepedt szájú haverját.*  
*James meglepetten nézett távolodó barátjára, miközben kiköpte a szájában felgyülemlett vért.*  
- *Barom. – morogta magának, majd feltápáskodott és tovább ment.*

\*\*\*

- *Megjöttem! – vágta be az ajtót Adam, amikor hazaért.*  
- *Mi bajod van fiam? – kérdezte az édesapja, amikor a fiú beért a nappaliba.*  
- *Oh... hát még mindig szar az élet. – mondta Adam és letelepedett a kanapéra apja mellé.*  
- *Hát igen, elhiszem. A te korodban én is így voltam vele. Utáltam élni egészen addig, amíg édesanyád be nem lépett az életembe. Akkor minden megváltozott. Keress egy lányt és meglátod minden rendbe fog jönni.*  
- *Aha. Tegnap tudtam meg, hogy „a lány”-nak már van barátja, aki történetesen az egyik haverom.*  
- *Hoppá.*  
- *Ja. És ráadásul összeveszttem az egyik legjobb barátommal... Szóval most felmászok a szobámba, és ott sanyargatom tovább magamat.*  
- *Öhm. Fiam. – köszörülte meg a torkát Adam édesapja.*  
- *Igen? – fordult vissza a fiú. – Valami baj van?*  
- *Hát neked baj.*

- *Mi történt már megint?*  
- *A nővéred itt van, és a te szobádban van jelen pillanatban.*  
- *NE! – kiabálta Adam. – MIT KERES AZ ÉN SZOBÁMBAN??*  
- *Anyád azt mondta neki, hogy költözzön oda be. – mondta teljes nyugalommal az apja.*  
- *ÉS ÉN??*  
- *Másik szoba. – vont vállat a férfi.*  
- *OO! KÖSZÖNÖM SZÉPEN, DE EBBŐL NEM KÉREK!*  
- *Higgadj le fiam. Nem lesz semmi bajod, ha másik szobába költöazol.*  
- *DE LESZ! AZ .. AZ ÉN SZOBÁM, AMIBEN MOST ELTEHÉNKEDETT. ÚGYHOGY, VAGY TI PATEROLJÁTOK KI ONNAN, VAGY ÉN!*  
- *Nem lesz kipaterolva. Ő ott van és kész.*  
- *NEM!*  
- *Mi ez a nagy zűr-zavar? – lépdelt lefelé a lépcsőn Adam édesanyja.*  
- *OH ITT AZ ÉN ÉDESANYÁM! – kiabálta a fiú.*  
- *Mi a baj Adam? – nézett a fiára meglepetten a nő.*  
- *OH, NE JÁTSZAD ITT A TUDATLANT!! MIT KERES A NŐVÉREM AZ ÉN SZOBÁMBAN??*  
- *Az most már nem a te szobád. – hangzott a válasz.*  
- *MI A FASZÉRT KELLETT, HOGY IDEJÖJJÖN?! NAGYON JÓL TUDJÁTOK, HOGY NEM FOG MEGJAVULNI!!*  
- *Ne beszélj így velem, Adam.*  
- *DE BESZÉLEK! SZERINTED MI ÉRTELME VAN ENNEK?! SEMMI! EL FOGJA LOPNI AZ ÖSSZES PÉNZT, AMI ITTHON VAN! NEM LESZ MIBŐL KAJÁLNI! KURVÁRA NEM ÉRDEKEL, HOGY MI LESZ VELE, DE AZÉRT MERT Ő ILYEN ÁLLAPOTBA VAN, MÉG NEM KELL, HOGY AZ ÉN ÉLETEMET IS ELBASSZA!!*  
- *Az, nélküle is menni fog!*  
- *HOGY?*  
- *Az életed a nővéred nélkül is eltudod "baszni".*  
- *HÁT, PERSZE, HISZEN NINCS EGY NORMÁLIS FELNŐTT SEM, AKI SEGÍTENE MEGTANULNI, HOGY KELL NORMÁLISAN ÉLNI! EGY RAKÁS SZAR EZ A CSALÁD!!*  
- *Így gondolod?*  
- *IGEN! UTÁLOM AZ EGÉSZET!*  
- *Nos, ha így gondolod, semmi értelem, hogy továbbra is ezzel a „hülye család”-dal élj!*  
- *EGYET ÉRTEK!*  
- *Mi a baj öcsi? – lépdelt lefelé a lépcsőn Ella.*  
*Adam teljesen meglepődött nővére láttán. A lány szeméből csak úgy sugárzott a boldogság, amit az elmúlt években fátyol borított. Ruhája tiszta volt, sehol egy szakadás, vagy folt.*  
- *Én nem hiszem, hogy meg tudsz változni. – jelentette ki Adam.*

- De, hisz csak rám kell nézned. – mondta Ella, könnyes szemmel. – Én tudom, hogy mi mindent követtem el, és sajnálok minden egyes pillanatot, amit elrontottam. Igazán.

- Most összepakolok és elmegyek. – rázta a fejét a fiú.

- Adam! – kapta el öccse kezét Eleonor. – Kérlek! Adj egy esélyt. Csak egy utolsót.

- Annyi utolsó esélyed volt. De most már végleg elvesztettem a reményt. Igazán örülök, ha tényleg úgy van, ahogy mondod, de én egy perccel sem maradok tovább ebben a házban, ha te is itt vagy.

- Akkor elmegyek. – mondta Ella.

- Nem! – hangzott az édesanyjuk válasza. – Nem mész el, Ella!

- De anya! Adamnek még szüksége van rátok! Nekem már nem, inkább elmegyek.

- Nem! Ha a fiatalúr úgy gondolja, hogy neki jobb nélkülünk, akkor had menjen! – mondta a nő.

- Ennyi. – mondta Adam és felment a szobájába összepakolni.

- Szívtelenség kidobni egy gyereket az utcára! – mondta Ella a szüleinek.

- Úgy is visszajön. – hangzott a válasz.

- Anya! Te felelsz érte! Mi lesz, ha valami baja lesz?

- Meg kell tanulnia, hogy neki mire, és kire van szüksége.

- Ez úgy hangzik, mint amikor engem küldtél el. – mondta Ella. – És hát, ha valamit tanultam, az az, hogy a szüleim nem voltak képesek megérteni engem. Az elmúlt három év, amit nem itthon töltöttem hosszú és keserves volt. És ez csak a te hibád anya! Adamnél persze úgy állítottad be, mintha valami rettenetes hibát követtem volna el, pedig csak felláztam!

- Terhes voltál. – suttogta az asszony. – Cselekednem kellett, különben a hírnevemnek annyi lett volna.

- Persze a hírnév. Sokkal fontosabb, mint a saját gyerekeid. – mondta halkán Ella és felment az öccse után.

- Adam. – lépett be a szobába a lány.

- Hagyj!

- Tudnod kell, hogy itt semmisem az, aminek látszik. – mondta Ella.

- Azt hiszed ezt nem vettem eddig észre? Szerinted miért megyek el?

- Lesz hol laknod?

- Mikor érdekelt téged az, hogy velem mi történik? Itt hagytál, pedig tudtad, hogy nekem se lesz jobb, mint neked volt. Elvihettél volna magaddal!

- Sajnálom. – ült le az ágyra Ella. – Hidd el, megtettem volna, ha van rá alkalmam.

- Alkalmad? Bármikor itt hagytam volna ezt a helyet. Szerinted, nekem nem tűnt fel, hogy a szüleink semmibe vesznek mindek?

- De akkor miért viselkedtél velem olyan szörnyen, amikor itthon voltam.

- Mert csalódtam benned. – mondta Adam. – Azt hittem képes leszel arra, hogy a szüleink nélkül megélj, de nem győzelem volt a szemedben, hanem keserűség.

A két testvér hosszan egymás szemébe nézett, majd Adam köhintett egyet és egy határozott mozdulattal becsukta a hátizsákját, amibe mindent belegyömöszölt, amire csak szüksége lehetett.

- Úgy hiszem, - kezdte Ella, miközben felállt és el kezdett kutatni az egyik fiókba. – hogy erre szükséged lesz. – fordult meg egy köteg pénzzel a kezében.

- Mi? Nem kell a pénzed. – ellenkezett Adam.

- Vedd el. Ez amúgy is mind a tiéd. Ez alatt a három év alatt ennyit loptam tőled. – kuncogott a lány.

- He... - mosolyodott el a fiú. – Feljegyezted vagy mi?

- Igen. Írtam magamnak. Valahol mélyen mindig is tudtam, hogy rendbe fogok jönni...

- Hm... Mindegy, én most megyek. Te meg, vigyázz magadra. – mondta Adam azzal eltűnt a szobából.

A fiú lesietett a lépcsőn és a hátsó ajtón ment ki, hogy még véletlenül se találkozzon a szüleivel.

## **VII. Fejezet: A szakadék szélén**

„Adam nem vacillált sokat, a nővérétől kapott pénzből egy ideig ellesz egy szállodában” – gondolta a fiú édesanyja. – „Azt utána, majd valamelyik barátja csak befogadja.”

Így hát elment a legközelebbi hotelig, ahol kivette a legolcsóbb szobát, hogy minél több ideig maradhasson.

A napok teltek múlta a pénze pedig egyre csak fogyott. Nem maradt más hátra keresnie kellett, valamilyen munkát, amiből megélhet. Abba pedig, bele se mert gondolni, hogy mi lesz, ha elkezdődik az iskola. Befejezni nem fejezheti be, hiszen az utolsó éve. Az iskolatársai hülyének néznék, ha pont az utolsó évben hagyná ott a sulit.

Nem maradt más hátra, valóban egy barátjához kell költöznie. Így hát fogta a telefonját és elkezdte tárcsázni Maja számát. Hisz ő a padtársa, a legjobb barátja biztos befogadja egy-két éjszakára, ha elmagyarázza neki, hogy mi a helyzet.

- Igen?

- Maja? Adam vagyok.

- Szia Adam! Mi a helyzet?

- Á, kirúgtak otthonról.

- Uh. És most hol vagy?

- Egy szállodában. De már nem sokáig tudom fizetni, mivel sehol nem találok munkát.

- Ugyan már ez neked nem lehet probléma. Hiszen van egy rakás pénzed.

- Letiltották a bankkártyámat.

- Uh. Értem. És akkor mihez kezdesz?

- Arra gondoltam, hogy talán, nálatok lehetnék egy kis ideig.

- Hát, figyelj, azt hiszem, hogy ez lehetetlen.

- Miért?

- Azért mert a szüleim még csak-csak megengedik, de a barátom kibukna, ha megtudná, hogy itt laksz nálunk, és mivel máshol nincs hely, valószínűleg az én szobám lenne az átmeneti otthonod, szóval... érted ugye?

- Nem! Nem értem! Szóval csak úgy hagynál az utcán sínylődni, mert a barátodnak nem tetszene, hogy ott vagyok nálatok?

- Nem félreérted. Nem akarom, hogy valami bajod legyen. Ennyi az egész.

- Éppen azért lesz bajom, mert nem fogadsz be!

- NEM! Adam próbáld megérteni! A barátom hirtelen haragú, és megverne, ha itt találna a szobámba, mondjuk félmeztelen. Neki nem tudnám elmagyarázni, hogy mi a helyzet, csak azután miután megvert. Szeretném elkerülni a kellemetlenségeket.

- Mondom én, hogy a barátod miatt nem fogadsz be. Hát legyen, ha neked többet ér az egy éves kapcsolatod, mint a mi három éves barátságunk, hát

legyen. Te tudod.

- Nézd, Adam. Nem én vagyok az egyetlen ember, aki be tudna fogadni, ott van Rose.

- Ne viccelj, könyörgöm. Még ha Rose lenne az utolsó ember a földön, akkor se mennék hozzá lakni.

- Oké. Akkor ott van Bella.

- Őt meg olyan mértékig megbántottam, hogy látni se akar.

- MI?? – hangzott Maya meglepett hangja a telefonba. – Megbántottad? Hogyan? Mikor? Miért?

- Hát legyen annyi elég, hogy rajta vezettem le a feszültséget.

- Jaj, Adam! Miért pont rajta? Tudod, hogy mennyire szeret, és azt is tudod, hogy nagyon fáj neki, ha valami rosszat mondasz. Miért kellett pont rajta??

- Ő volt a közelemben, amikor kitört a vulkán.

- Te barom!

- Tudom.

- Hogy lehetsz ekkora hülye?

- Jól van, Maja! Köszí elég volt az, hogy Bellával összevesztem, légy szíves ne rontsd el a napot azzal, hogy veled is összeveszek.

- Szerencsétlen lány.

- Ő szerencsétlen? Akkor én mit szóljak?

- Ez nálad megszokott!

- Igen és nála is megszokott, hogy én néha előbb beszélek, mint gondolkodnék.

- Akkor is, nagyon jól ismered, igazán oda figyelhetnél mikor, mit mondasz, amikor a közelébe vagy!

- Jaj! Szállj már le rólam! Ez van és kész!

- És mi a helyzet Lizával?

- Barátja van.

- Uh.

- Igen.

- És hogy kerültél te utcára?

- Úgy hogy besokalltam és azt mondta anyámnak, hogy utálok a családomat. Erre ő azt mondta, hogy akkor nem kell, hogy továbbra is velük éljek. Én egyet értettem és eljöttem. Ennyi.

- Hát te hülye vagy.

- Hogy mondod? – lepődött meg a lány válaszában Adam.

- Hogy mondhattad azt az anyádnak, hogy utálok? – szidta a fiút Maya.

- Hogy mondhattam ilyet? Azért mert mondjuk, kiraktak a szobámból!

- Hát ez nagy hülyeség! Bocsánatot kéne kérned!

- Nem! Nem kéne! Nem tudsz te semmit az én családomról. Az életemről. Semmi jogod nincs arra, hogy bírálj! – tört ki Adam. – És kösz a semmit!!

A fiú kinyomta a telefont és egy mély lélegzetet vett, hogy ezúttal ne vágja



*a falhoz a készüléket.*

*- Oké. – vett egy mély levegőt Adam. – Akkor holnap elmegyek munkát keresni. Még van egy havi szállásra pénzem. De utána feltétlen kell, valahol szállás, mert így nem mehet tovább.*

*Aznap nem hívott fel senki mást. Most már két barátját vesztette el. Nem hibázhat többet. Figyelnie kell, hogy mit beszél. Hanyatt dőlt az ágyán, és lehunyta a szemét.*

*Pár óra múlva arra ébredt, hogy egy vödör hideg víz landolt az arcán.*

*- Mi a fasz van? – kérdezte idegesen.*

*- Ne beszélj így fiacskám! – szólt egy idős nő hangja.*

*- Elnézést. Mi a baj?*

*- El kell innen tűnnöd.*

*- Mi? – Adam felkapcsolta a villany és meglátta, hogy az idős hölgy nem volt egyedül. Két férfi állt az oldalán, akiknek a kezében gépfegyver volt. – Mi folyik itt?*

*- Ha élni akarsz, eltűnsz, de gyorsan. – mondta az egyik fegyveres.*

*- Oké. – mondta Adam és már nyúlt is a táskájáért és a telefonjáért.*

*- Á-á. – szólt az idős hölgy. – Csak te méész. A cuccaid maradnak.*

*- Oké. Elnézést. – motyogta a fiú és kiment a nyitott ajtón. Úgy gondolta úgy lesz a legjobb, ha vissza se néz. Így gyorsuló léptekkel, a végén már futva hagyta el a szállodát. Gyors pillantást vetett a telefonjára és csalódottan mérte fel a helyzetet, hogy még csak hajnali négy óra van. Nem létezik, hogy valaki is a barátai közül már ébren van. De mivel most, hogy nincs semmi pénze kénytelen gyalog menni a barátaihoz, és a legközelebbi ismerőse kétóránnyira lakik a szállodától. Így hát elindult.*

*- Hé Adam!*

*A fiú a hang irányába fordult és meglátta egyik haverját.*

*- Henry! Hello!*

*A felé közeledő férfi, egy 22 éves asztalos barátja volt. A szülei nála csináltatták meg az összes bútort, ami a házukban van. A feje ing, amit viselt kiemelte bronz bőrét, és sötét haját. Magabiztosan lépkedett, mint akinek mindene megvan, és bármit megkaphat.*

*- Hát te? Mit keresel kint ilyen korán?*

*- Kirúgtak otthonról és kiraboltak. Semmim sincs.*

*- Az gáz, öcsém. Gyere, adok neked valami kaját.*

*- Kösz.*

*- Nincs mit. És? Mi a helyzet amúgy?*

*- Semmi érdekes. Jelen pillanatban, minden nekem fontos ember utál.*

*- Nem semmi. Akkor nagy gáz lehet.*

*- Hát, ja. Tegnap felhívtam egyik barátomat, hogy befogadna-e pár napra. Erre ő, hogy nem lehet. Mert a barátja balhét rendezne. Mondom kösz a semmit.*

*- He. Jó kis barát. Azt hallottam pedig, hogy a lányok kedvesek, és odaadók. Hogy hamarabb segítenek, mint a fiúk.*

- Hát ez az én esetembe tévedés.

- Na megérkeztünk. Nem egy palota, de én szeretem. – mondta Henry, majd kinyitotta a kaput.

Egy kis kertés ház állt a telek közepén. A kert jobb oldalán két kutya kergette a tyúkokat, baloldalon pedig ültetvények virágai nyúltak az ég felé. A kis házikó kéményéből barátságos füst tört elő, hogy az éjszakai hideget elűzze a házból.

- Otthonos.

- Az biztos. Uram...- tára ki a házikó ajtaját Henry Adamnek. – Üdvözljük a mi földünkön.

- Kösz. – lépett be az ajtón Adam.

- Ma maradhatsz, még éjszakára is. Megfürödhetsz, kapsz tiszta ruhát és lerendezheted holnapra magadnak a szállást.

- Kösz.

- Semmiség. Maradhatnál még tovább is, de hát holnap jön haza Silvia és... csak útba lennél. – kacsintott vigyorogva a férfi.

- Értem.

Adam vett egy forró fürdőt, amely átmelegítette és felfrissítette. Kapott egy farmert és egy kék pólót, ami pont jó volt rá. Ma jól jött neki, hogy pont olyan ismerőssel találkozott, akivel egy-két számot leszámítva azonos a méretük.

- Ez jól esett. – lépett a konyhába Adam.

- Meghiszem azt. – veregette vállon a fiút Henry. – Sütöttem neked, szalonnát, meg tükörtojást. Én most tiplizek, és csak este jövök haza. Ne gyújtsd fel a házat, és ne engedj be senkit. Csinálj úgy, mintha nem lennél itt. Elviszek egy kulcsot, szóval nyugodtan aludjál. Vagy, ha akarsz, felőlem el is mehatsz.

- Még meglátom mi lesz. És nagyon szépen kösz.

- Mondtam már. Semmiség. Majd egyszer meghálálsz. Ha tudod. – kacsintott a férfi.

- Oké.

- Na pá.

- Csá.

Adam beburkolta a reggelijét aztán a telefon mellé ült és felhívta sorra a barátait. Már a tizediknél tartott, amikor elpattant a húr és újabb veszekedések törtek ki: "Ennyit ér neked a barátság?! Egy rohadt éjszakát kértem!! Ez olyan nagydolog?? Mekkora egy fasz vagy te is! Szemét köcsög!"

- Adam! – fakadt ki az egyik haverja, akivel éppen beszélt. – Ha már így hívod fel az embereket senki nem fog neked szállást adni, azt ajánlom pihenj egy kicsit. Higgadj le, és próbálkozz újra. Szia!

- Te is halnál meg. – morgolódott a fiú, amikor lerakta a telefont. Megrázta a fejét. Felugrott és elindult, egy végső próbálkozásra. Habár azt mondta, nem teszi meg, de most nincs választási lehetősége. Így hát elmegy Rose-hoz.

*Mivel kapott egy kis pénzt Henry-től nem kellett gyalogolnia. Lement a buszmegállóba, vett két jegyet elővételbe és felszállt a neki megfelelő buszra. Amikor megérkezett Rose-hoz, megállt a kapu előtt, vett egy mély levegőt, hogy lehiggadjon, majd becsöngetett. Pár perc múlva meghallotta Rose hangját.*

*- Egy perc!*

*- Király. – motyogta Adam. – Imádom a perceket.*

*- Szia! – köszönt a lány meglepetten. – Hát te?*

*- Szia! Hát szeretnék kérni valamit.*

*- Mond.*

*- Kidobtak otthonról, és nincs senki, aki szállást adna nekem. Gondoltam talán te...*

*- Mi? – mosolyodott el Rose. – Hogy kidobtak otthonról. Ne haragudj, de kacagnom kell.*

*- Nincsen ezen semmi vicces! – szólt Adam.*

*- Oh! Dehogynem. Te ki vagy dobva otthonról és már annyira kétségbe vagy esve, hogy hozzám jöttél. Pedig, ha tehetnéd nem így lenne. Ezek szerint összevesztél Majával?*

*- Igen.*

*- És az örök megmentőddel, Bellával is?*

*- Igen.*

*Rose nem szólt semmit, csak nevetett.*

*- Elmész te is francba! Hogy lehetsz ilyen szemét?! – kiabált Adam.*

*- Én szemét? Haljam, mikor segítettél te rajtam?*

*- Nem volt rá szükséged sohasem.*

*- Hm. Tévedsz. Csak téged annyira érdekelt az én bajom, mint amennyire Bella foglalkozik a saját lelki állapotával.*

*- Hogy érted ezt? Bella törődik magával.*

*- Na látod. Nem tudsz te semmit. Bels mindig másról beszélt. Mindig a más baján akar segíteni. Sose a saját bajaival törődik. Ez van. Viszont én megjegyzem, ki az, aki segít nekem. De bármi is történt, még, ha akarnék, se tudnék neked szállást adni.*

*- Szemét kis ribanc. – mondta Adam.*

*- Most hagyd abba, amíg bele nem lendülsz! – mondta mérgesen Rose. – Eddig és ne tovább! Takarodj innen Adam.*

*- Megyek is. További szép napot.*

*- Olyat neked is. – hangzott a kacagó válasz.*

*Adam nem tudta mi tévő legyen. Viszont egy mondatot nem tudott kiverni a fejéből: „az örökös megmentőddel, Bellával is?”*

*„Örökös megmentő? Hisz mindig én segitettem rajta.” – gondolta Adam. – „Miért mondta, hogy Bels az én örökös megmentőm? Miért?”*

*- Ezért jó, ha odafigyelsz az emberekre. – hangzott a válasz.*

*- Szia Ezella. – köszönt Adam.*

*- Hova mész most? – kérdezte a tündérke letelepedve a fiú vállára.*

- Ez a busz Bellához visz.  
- Oh. Úgy gondolod, hogy kibékülsz vele?  
- Mindent megteszek. A gonosz kis szipirtyó valamit közölni akart, amikor azt mondta, hogy „örökös megmentő”.  
- Valószínű. Lehet, hogy mégse olyan gonosz?  
- De. Veleég romlott ember.  
- Csak annyit kellene tenned, hogy figyelsz az emberekre. És látod most mennyit segített?  
- Igen. Adott egy tippet.  
- Nos, mindegy. Én megyek is tovább. Rengeteg dolgom van. Vigyázz magadra.  
- Oké. Meglesz. Szia.  
- Szia.  
Néhány perccel később, Adam már a buszról szállt le. Épp csak lelépett a járdáról, amikor minden elsötétült a szeme előtt.

## **VIII. Fejezet: Pokol pora**

Izabella az erdőben sétálgatott, amikor összetalálkozott a tündérrel Ezellával.

- Szia tündérke! – köszönt mosolyogva Bella.  
- Üdv néked Estel! Mesélj mi újság?  
- Á, nincs semmi érdekes dolog, amiről beszélhetnénk. – vont vállat a lány miközben leült a földre.  
- Adam?  
- Nem tudok róla semmit. – mondta szomorúan Bella, és a kezével összekulcsolt térdére hajtotta a fejét. – Abszolút semmit.  
- Miért nem békülsz ki vele? – kérdezte Ezella, látván barátjának szomorúságát.  
- Nem. – rázta a fejét Bels, miközben letörölte kicsordulni készülő könnyeit. – Jobb neki nélkülem.  
- Nem hiszem.  
- De. Én hiszem. Menj csak el hozzá és kérdezd meg, hogy hiányzok-e neki, tuti nem azt fogja mondani, hogy igen.  
- Ne legyél ilyen bizalmatlan! – emberelte meg magát Ezella.  
- Ebbe nincs semmi bizalmatlanság. Ez a valóság! Ez ellen nem lehet tenni semmit. Hidd el, jobb neki nélkülem.  
- És ha megint meghal?  
- Azt mondta nekem, hogy nem kell neki a segítségem. És azt is mondta, hogy fölöslegesen mentettem meg. Hát akkor ennyit erről. Kérlek hagy ezzel! – mondta Bella, azzal felállt és elment.  
Ezella ezúttal sem ment barátjáné után. Tudta, hogy Belsnek nem tenne

*jót, ha erőltetné a dolgot. Akkor békül ki Adammal, amikor akar.*

- MÉG SOKAT KELL TANULNOD. - SZÓLT AMUNTÉ HANGJA. - NEM SZABAD ERŐLTETNI. MINDEN A MAGA RENDJÉN MEGY, ÉS EZ ELLEN MÉG A TÜNDÉREK SEM TUDNAK TENNI. ÍGY HÁT MINDEN FAJTA MEGNYILVÁNULÁSOD, BELLA ÉS ADAM KIBÉKÍTÉSÉRE, TELJESEN FÖLÖSLEGES.

- DE HISZEN, ÉN CSAK... - MENTEGETŐZTEM.

- TUDOM. CSAK SEGÍTENI AKARSZ, DE NEM TUDSZ. HIDD EL, HOGY JOBB, HA A SORSRA HAGYOD.

- DE...

- EZELLA!

MÉG SOSE HALLOTTAM AMUNTÉT KIABÁLNI.

- SAJNÁLOM. - SUTTOGTAM IJEDTEN.

- MEG KELL ÉRTENED! - SZÓLT A TÜNDÉR SZIGORÚ SZAVA. - NEM SZÓLHATSZ BELE AZ EMBEREK ÉLETÉBE, AZAZ IDŐSZAK MÁR ELMÚLT!

- DE ŐK A BARÁTAIM. - ERŐLKÖDTEM.

- MINT BARÁT, NYÚJTS NEKIK TÁMOGATÁST. DE NE ÁLLJ EGYIK OLDALÁRA SEM, MERT AKKOR FELBORUL AZ EGYENSÚLY, AMI KÖZTÜK VAN.

- ÉRTETTEM.

- ÉG VELED!

- VISZLÁT AMUNTÉ!

*Adam szörnyű fájdalmakkal ébredt. Mindene fáj, legfőképpen a jobb karja, megpróbálta megmozdítani de nem sikerült neki. Aztán hirtelen fájdalom nyilalt a két lábába, miket szintén nem tudott mozgatni.*

*Gondolta kinyitja a szemét, hogy megkérdezze, hol van, de a fényből, ami átszűrődött a szemhéján és az illatokból, vagy inkább szagokból, nagyon is sejtette. Sőt, nem is kellett hozzá e két jellemző, az egyenlőtlen csipogásból is meg tudta volna mondani.*

*Kórházban van. Egy nagyon világos szobába, és mellette az EKG csipog össze vissza. Bip... bip, bip... szünet... bip, bip, bip... bip...*

- Szóval össze-vissza ver a szívem. – állapította meg suttogva Adam.

- Hát igen. – szólt egy női hang.

*Adam azon nyomban kinyitotta a szemét, hogy lássa ki szólott mellette. A fény hirtelen világított a szemébe, így csak hunyorogni tudott.*

*Egy ápolónő állt mellette. Fehér ruhája csak még jobban kiemelte vékony alakját és sötét bőrét. Fekete hullámos haja lófarokba volt kötve így látható volt az arca. Bogár szeméből csak úgy sugárzott az aggodalom, szája pedig óvatos mosolyra húzódott.*

*Adam megállapította, hogy még csak gyakornok lehet, mivel nagyon fiatalnak tűnt.*

- Nyugalom. – mondta halkán a nővére. – A nevem Hettie.
- Nyugodt vagyok. – nyögte Adam, miközben megpróbált felülni. – Au!
- Nem tenne jót, ha sokat mozognál. – ráncolta a homlokát a nő.
- Mi történt velem?

- Elütött egy autó. Úgy kábé 20-25 métert repülhettél. A két lábad és a jobb karod eltört. A bal karod ki volt ficamodva. A fejed is megsérült elég csúnyán, ebből kifolyólag agyrázkódást szenvedtél. De úgy tűnik, hogy az nem súlyos. Sok vért veszítettél. Még jó, hogy olyan hamar találtunk megfelelő vércsoportú embert, mert a raktárunkba már nem volt semmi. Érdekes lány volt, mintha ismert volna téged. – töprengett el Hettie. – Képzeld, amikor kiértek a mentők, akkor ő már ott volt és... azt mondták a mentők, hogy hihetetlen, hogy nem haltál meg, hiszen, egyrészt nagyon sok vért veszítettél, másrészt pedig, ezt az ütközetet nehéz túlélni. És lám csak még mindig itt vagy. – mosolyodott el a nővére.

- Azt a lányt... Nem tudod, hogy hogyan hívták?

- Dehogynem. Izabella, Izabella Moon.

- Bella? Én ismerem őt! Volt itt nálam?

- Nem. Vért vettek tőle, aztán elment. Nem nézett be hozzád, de amikor elment a kórtermed mellett... hát, hogy is mondjam, hirtelen jobban lettél. Nagyon szerencsés ember vagy.

- Áá! Ez csak véletlen! – mondta Adam, de nagyon jól tudta, hogy Bella a tündéri erejével segítette a gyógyulását.

- Hát, nem tudom. Lehet, de abba a lányban, van valami. Nem is tudom, valami furcsa. Még mielőtt nem lettél volna hirtelen jól, válságos állapotban voltál. Szóval ez az egész fura.

- Nem tudom. – vont vállat Adam, már amennyire tudott.

- Hát igen, mindegy. Most megyek. Nem álldogálhatok egész nap a te ágyad mellett. Az altató úgyis mindjárt hat, nem is tudom, hogy kellhettél fel, hiszen folyamatos altatásban vagy... Illetve voltál.

- Miért?

- Mert szörnyű fájdalmaid lettek volna, de... lesznek is.

- Éééértem. – ásított egyet Adam.

- Aludjál csak. – mosolyodott el Hettie. – Később még benézek.

- Oké. – suttogta a fiú csukott szemmel és a következő pillanatban már aludt is.

\*\*\*

- Adam! Adam!

Adam kótyagos állapotban volt, amikor hallotta, hogy valaki a nevéen szólítja.

- Adam!

- Bella? – nyögte a fiú.

- Nem Adam, Ezella vagyok.

- Ezella. – pattant fel a fiú szeme.
- Szia.
- Szia.
- Hogy vagy? – repült a kis tündérke Adam mellkasára.
- Szörnyű fájdalmaim vannak. Nem engedtem, hogy altassanak folyamatosan. De szörnyű miket csinálnak itt bent a gyakornokok. Össze-vissza szurkálnak, és nem tudják úgy átcserélni a kötést, hogy ne fájduljon meg az éppen kezelt terület. Nagyon kivagyok.
- Az nem jó.
- Hát nem, de hát mégis mit várhatok az élettől? Nekem sosincs szerencsém.
- Utánanézttem ennek a dolognak, amit én csináltam veled.
- Igen? Az egy perc?
- Aha.
- És?
- Meg lehet törni. – mondta mosolyogva Ezella.
- Igen? És hogy?
- Hát, azt nem tudom. Csak annyit találtam erről az egészről, hogy meg lehet törni. Az hogy mivel, vagy hogyan, azt csak te tudhatod. – válaszolt a tündérke.
- Akkor soha nem lesz megtörve.
- Ha nem küzdesz, akkor valóban így maradsz. – morogta Ezella.
- És vajon mi értelme lenne ennek, az egésznek? Mi értelme küzdeni? Hisz nincs már semmim.
- De! Ott vannak a barátaid!
- Milyen barátaim?! Nincs egy se!
- Persze, én se vagyok itt! Ugye?! Vagy engem nem tekintesz a barátodnak?!
- Én... - hökkent meg Adam. – De igen, de rajtad kívül már nincs senkim. Érted?
- És Bella? Tudom, hogy össze vagytok veszve, de Bella még mindig a barátod.
- Izabella látni sem akar!
- Megmentett! – vágott vissza Ezella.
- Te találkoztál vele? – hökkent meg újra Adam.
- Igen. Beszéltem vele.
- Tudom, hogy megmentett. – mondta halkán a fiú. – A nővér elmesélte, hogy milyen „furcsa” dolgok történtek itt.
- Akkor miért nem hiszel abban, hogy Izabella nagyon vágyik arra, hogy újra olyan jó barátok legyetek, mint voltatok?
- Mert nem volt bent nálam.
- Hát ez így nem teljesen igaz. – mosolyodott el Ezella.
- Hogy érted ezt?

- Mond csak, miket álmodtál mostanság?
- Mi?
- Mesélj az álmaidról! – sürgette a fiút a tündér.
- Én, olyanokat álmodok, hogy sétálok egy réten, és hirtelen megjelenik...  
Bella. Aki csak mosolyog, de közbe szomorú.
- Tessék. A HealerFairy-k képesek más álmába belépni.
- Igen?
- Aha. – mosolyodott el Ezella. – Nem határozhatják meg az álmokat, de azért szerepelhetnek benne, így láthatják, hogy mi történik azzal az emberrel, akinek az álmában vannak.
- Hm. Ez érdekes. És amúgy rólam mit mondott?
- Hát, tudod, azért próbálja úgy mutatni magát, mint aki nem bánja, hogy elvesztett téged. Szóval, azt mondta, hogy mondjam meg neked, hogy gyógyulgassál, és sajnálja, hogy így végződött a barátságotok.
- Szóval ő már be is fejezte ezt az egészet...
- Nem. Én látom a szemében az igazat. És tudnod kell, hogy nagyon szenved.
- Most kérlek, menj el, és hagyj magamra, Ezella. Egyedül szeretnék lenni.

\*\*\*

Adam egész nap csak feküdt a kórházi ágyában és a plafont bámulta miközben két lány járt az eszébe.

„Bella soha többé nem akar látni. Lisa pedig másba szerelmes és valószínű, hogy már ő is elfelejtett. Az élet csak velem ilyen szemét. Mégis mit követtem el, hogy így bánik velem a Sors. Mindenkin segitettem mindig. És mégis... Lisa nem várta meg, amíg lépek, így inkább mást választott. És Bella se fog rám várni, előbb vagy utóbb lesznek új barátai... Vajon ő mit érezhet irántam? Bolond vagy Adam. Ti csak barátok vagytok. Igen tudom... mégis... annyi mindent tesz értem. Mit, ahogy te is sokat teszel érte. Ez igaz...”

- Adam! – lépett be a szobába a nővérke. – Hallom rosszabbul vagy.
- Hello Hettie. Végre téged küldtek. Minden nap, ilyen béna gyakornokok voltak bent, és olyan szarul cserélték ki a kötéseket, hogy azt hittem itt halok meg.
- Jaj, ne túlozzál. És ne szóld le a csoporttársaimat. Aranyosak.
- Persze, csak még nem jöttek bele a dolgokba.
- Jól van, mindegy. Azért jöttem, mert meg kell mérnem a vérnyomásodat. Tegnap túl magas volt, és ha ez nem változik, akkor menni kell a kardiológushoz, hogy gyógyszert adjon neked a magas vérnyomásodra.
- Oké. – sóhajtott Adam. – Milyen jó dolgok derülnek itt ki.
- Ne legyél már mártír. – nevetett Hettie.
- Nem vagyok az.
- Amúgy, mesélj! Volt már látogatód? – kérdezte a nővér miközben



ügyeskedett.

- Ja! Itt járt egy tündér és elmesélte, hogy az a csodatévő lány utál.

- Jaj ne szórakozz már! – nevetett Hettie. – Komolyan kérdeztem.

- Nem, nem volt nálam senki, csak egy barátom.

- És a családod?

- Ki vagyok tagadva.

- Oh. Hát ez szörnyű, és még most se érdeklődnek felőled?

- Nézd, már egy hónapja itt vagyok, és ha eddig nem jöttek, akkor ezután se fognak.

- Hm... Azért még reménykedni lehet nem?

- Az én családomnál nem. – morogta Adam.

- Hát, ha ez valójában így van, akkor nagyon sajnálom. – mondta Hettie, miközben beírta a fiú kórlapjára az adatokat.

- Ne tedd. Én sem teszem. – vont vállat Adam.

- Rendben. Bocsi, de most mennem kell. Nem szabad itt lennem túl sokáig. – forgatta a szemét Hettie. – Majd később még benézek.

- Oké. Szia.

- Szia.

\*\*\*

- Szia Ezella. – köszönt mosolyogva Bella, amikor észrevette, ahogy a tündérke berepül a nyitott ablakán. – Mizujs?

- Szia Estel! – köszönt vidáman Ezella. – Adamtól jövök éppen.

- Igen? – kérdezte a lány, próbálva leplezni az érdeklődését.

- Aha. – nevetett a tündérke.

- Minek örülsz annyira?

- Igen, voltam bent nála. – engedte el a füle mellett a kérdést Ezella. – Jobban van, habár kicsit szomorú, mert elhagyatottnak érzi magát... de hát...

- Megérdemli.

- Bella. Igazán bemehetnél hozzá.

- Nem. – vágta rá a lány. – Szó se lehet róla.

- De...

- Ezella! Nem! Eszem ágába sincs bemenni hozzá. Ezt el is felejtheted.

- De miért? Hisz vár téged...

Bella szeme megtelt könnyel. Mérgesen letörölte a kicsorduló árulókat, majd elfordult.

- Nem hiszem, hogy értelme lenne.

- Semmi értelme nincs annak, hogy veszekedtek. Amiket egymás fejéhez vágatok...

- Tőle tanultam. Ha megdobnak kővel, azt csak sziklával lehet viszonzni. Vagy, ahogy ő mondja, azért mondunk a másiknak durvább dolgot, hogy neki jobban fájjon. Úgyhogy ha legközelebb mész hozzá, mond meg neki, hogy

remélem... - Bella nem tudta befejezni a mondatot, mert hirtelen megszólalt a telefonja. – Igen?

- Ki az? – kérdezte Ezella.

- Kivel beszélek? – a lány megráncolta a homlokát, majd lerakta a telefont. – Nem tudom. Egy árva szót se szóltak bele...

\*\*\*

- Most miért nem beszéltél vele?

- Hettie, ez nem olyan egyszerű.

- Dehogynem. Felveszi a telefont, te meg megmondod neki, hogy mi a helyzet. Ennyi. Szerintem tök egyszerű, Adam.

- Nem, nem az. – mondta a fiú és visszaadta a nővérnek a telefont. – Köszí.

- Nincs mit.

- Ezella beszél vele, és akkor lehet, hogy bejön.

- Szereted ezt a lányt igaz?

- Persze, hogy szeretem. Ő a legjobb barátom. Mintha csak a testvérem lenne.

- Egy barát elvesztése szörnyű csapás.

- Igen.

- De egy lány elvesztése...

- Mire gondolsz?

- Nem lehet, hogy te jobban szereted ezt a lányt, mint egy pusztai barátot?

- Nem... Nem hiszem.

- Ezen elgondolkodhatnál. – mosolygott Hettie, miközben becsukta maga mögött az ajtót.

## IX. Fejezet: A Nuruhuinë

- Adam! – röppent be Ezella az ajtó alatti résen.
- Szia Ezella, minek örülsz ennyire?
- Képzeld, egy kislány meglátott. – mosolygott a tündérke. – Beszélgettem vele. És megígértem neki, hogy sokat fogom látogatni.
- Ez igazán jó. – bólintott Adam.
- Azt mondta, neki azt mondták a szülei, hogy nincsenek tündérek, de ő hisz bennük. És most már biztos is benne.
- Voltál Bellánál? – váltott témát a fiú.
- Aha. – olvadt le Ezella arcáról a mosoly.
- Nem akar látni mi?
- Háááááát... Sajnálom Adam, de Bella nem akar téged látni. Azt mondta, hogy mondjam meg, hogy reméli... Hogy még jó sokáig itt maradsz.
- Ezt mondta?
- Igen. Sajnálom.
- Ez is az én hibám. Elrontottam mindent, a családom után, és a legtöbb barátom is gyűlöl. Elegem van ebből az egész hülye életből. És még Lizának is van barátja. A jó kurva...
- Hagyd abba! Még mindent meg lehet oldani!
- Nem, nem lehet! Ez már így marad!
- Már megmondtam neked, hogy nem kell, hogy így maradjon. Le lehet győzni a varázslatot, csak meg kell rá találni a megfelelő megoldást. És ezt csak te tudhatod, vagy... esetleg egy jó barát. – fejezte be félve a mondatot Ezella.
- Egy jó barát?! Hol vannak az én jó barátaim?! Rajtad kívül ki az, aki még törődik velem?! – fakadt ki Adam. – Ha én nem oldom meg ezt a helyzetet, akkor senki! Ugyebár?!
- Figyelj, nem kell, hogy így legyen. Miért nem hívod fel Bellát és beszélsz vele?
- Már próbáltam, de amikor felvette... Nem bírtam megszólalni.
- Szóval te voltál az? – hökkent meg a tündér.
- Igen, én. Csak... Azt hittem, hogy egyszerű kibékülni, de amikor meghallom a hangját... Az... olyan...
- Jézusom! – ugrott fel Ezella. – Te szerelmes vagy belé!
- Nem! – vágta rá, talán kicsit gyorsabban a kelleténél a fiú.
- Semmi baj, szerintem ő is szeret. – legyintett a tündérke.
- Mi?
- Hiszen... gondold végig a helyzetet. Minden nap együtt voltatok, sokat törődtetek egymással és ez lassan átalakult szerelemmé. Ezzel nincs semmi baj, csak vigyázni kell rá.
- Én Lisába vagyok szerelmes nem Bellába. És Bella se szerelmes belém, hiszen akkor nem bíztatott volna arra, hogy összejöjjek Lisával. Nagyon

*szeretjük egymást ez igaz, de nem vagyunk egymásba szerelmesek. – magyarázta mosolyogva Adam, és ezúttal magát is próbálta meggyőzni.*

*- Hát jó. – vont vállat Ezella. – Én hiszem, amit hiszek, hát te is hidd azt, amit hinni akarsz.*

*- És így is lesz.*

*- Adam. – nyitott be Hettie a kórterembe kezében egy nagy borítékkal.*

*- Igen?*

*- Jött egy leveled a West High School-ból. Valami értesítő vagy mi a frász. – nézett fel a nővérke a betegre mosolyogva.*

*- És ide jött? – lepődött meg Adam és a levélért nyúlt.*

*- Aha. – ráncolta a homlokát Hettie. – Ez tényleg fura.*

*- Az, hiszen miért nem... oh... Gondolom a szüleimhez lett kiküldve, őket meg nem nagyon érdekli ez a dolog, úgyhogy továbbították nekem. – magyarázta meg a helyzetet a fiú. – Így már oké.*

*- Tessék. – nyújtotta oda a fiúnak Hettie.*

*- Köszí. – bólintott Adam és egy határozott mozdulattal kinyitotta a borítékot, amiből három darab papír hullott ki. – Mi a frász...*

*A fiú a kezébe vette az első darabokat, majd hangosan olvasni kezdte:*

Tisztelt Adam Simon!

Ez úton értesítjük, hogy a tizenegyedik évfolyamot nem megfelelő szinten teljesítette. Ezzel arra utalunk, hogy Ön több mint három tantárgyból teljesített elégtelen szinten.

Matematika .....	1,25
Magyar nyelv .....	1,05
Elméleti gazdaságtan ...	1,65
Üzleti gazdaságtan .....	1,50
Üzleti gyakorlat .....	1,00
Német nyelv .....	1,23
Angol nyelv .....	1,89

Ez úton közöljük Önnel, hogy ha jövőre a tizenkettedik évfolyamba akar lépni, akkor a nyáron külön órákon kell részt vennie, továbbá az augusztus hó végén le kell vizsgázni minden tantárgyból 2,00 átlag fölötti szinten.

Mellékeljük a nyári órarendjét és a vizsganapokat az egyes tantárgyakból.

Tisztelettel:

*Agnes Simon Black*

Igazgatónő

- Azt a jó...
- Adam! – szólt szigorúan Ezella. – Fejezd be a káromkodást!
- Bocsi, nem akartam.
- Mit? – nézett Hettie furcsán a fiúra, aki a takarójához beszélt.
- Öhm... Semmi. Csak... rászóltam magamba magamra, hogy ne beszéljek csúnyán, mert nem szép ilyet hallani. – magyarázta Adam.
- Jól vagy?
- Persze. Ne aggódj. – mondta a fiú. – Magamra hagynál?
- Aha. Szia.
- Szia.
- Igazán meg tanulhatnál normálisan beszélni, és hanyagolni azt a sok fölösleges káromkodó kifejezéseket.
- Pff... Jól van, de akkor is, hogy a francba gondolják, hogy Én, Adam Simon, különórákra fogok járni a nyáron? Mégis mi jöhet még?! Rám szakad az ég?
- Ez fizika képtelenség.
- Akkor velem meg fog történni. Komolyan, mi értelme van élni? Egyszer úgyis meghalok, hát akkor miért nem most történik ez meg?!
- Nem kell mindent túldramatizálni.
- Nem? Nem? Én nem teszem... Hisz, minden a legnagyobb rendben van. Egy rakás szerencsétlenség vagyok, de minden a legnagyobb rendben!
- Adam! Amíg nem tudod, biztosra mi az a nehéz élet, ne mártírkodj!
- Oh... Hát biztos nem tudom, milyen az a nehéz élet...
- Hát nem tudod! Mindig csak a saját bajoddal foglalkozol! Más problémái csak úgy elröppennek a fejed felett! Egyáltalán tudsz te valamit Bella életéről?!
- Hisz már három éve szinte minden nap látom... hogyan tudnék már az életéről!
- Igen? Hányan laknak egy lakásba?
- Öten.
- Hatan. Hány dohányos van?
- Kettő.
- Egy. Szokott sírni?
- Minden nap boldog, ő sose sír.
- Szinte minden este sírva alszik el. És azt tudod, hogy miért?
- Nem.

- Na tessék. Ez az, amit te nem tudsz, másokra figyelni.  
- Én... Nem is sejtettem...  
- Persze, hogy nem. Hiszen nem is figyelsz rá igazán. Lehet, hogy már lassan négy éve a barátod, de egyáltalán nem figyelsz rá.  
- Hát ez remek! Már csak egy adag, lelkiismeret-furdalás hiányzott nekem!  
- Tessék. Már megint csak magadra figyelsz! – kiabált Ezella, miközben gyorsan kiröppent az ablakon.  
- Hogyne, hiszen számomra csak én élek ezen a világon!! – kiabált utána Adam. – A rohadt életbe!!  
- Hé-hé-hé! Fiatalúr! – lépett be a kórterembe az orvos. – Miért kiabál?  
- Mert utálok ezt az egész életet. Gyűlölök minden egyes percet, amit meg kell élnem.  
- Hm... Önnek jól jönne valaki, akivel tudna egy jót beszélgetni. Hol van a családja?  
- Otthon.  
- A barátai.  
- Otthon.  
- Látogatója volt már?  
- Nem.  
- Hm... Ez esetben egy pszichológusra kell bízni ezt a feladatot.  
- Nehogy idehozzon nekem egy agyturkászt!  
- Áh... Önnek semmi baja. – mosolyodott el a doktor. – Csak túl sok időt töltött itt bent nálunk. De még túl kell esnie egy hosszadalmas vizsgálaton, hogy hazamehessen. Röntgen, vérvétel, CT... Sok dolgunk lesz.  
- Nem lehetne egyszerűen csak kiengedni.  
- Nem-nem. Még a kardiológiára is le kell mennie.  
- Király.  
- Hát csöppet sem.  
- Marha viccesnek gondolja magát mi?  
- Nem gondolok én semmit. Csupán a tényeket közlöm.

\*\*\*

Bella egy sötét, csöndes erdőben sétált. Csak annyi zajt lehetett hallani, ahogy a lába újra és újra a földdel érintkezik.  
A falevelek susogására egy pillanat alatt száznyolcvan fokos mozdulatot tett és a sötétet kezdte el kémlelni.  
- Ki van ott? – kérdezte határozott hangon.  
Sose félt a sötétbe, hiszen, ha a szeme már egyszer megszokta a környezetét a furcsa fátyol is eltűnt, ami miatt sokszor kétségbeesett.  
Nem látott senkit. Nem is láthatta, akkor, sem ha ott volt, hiszen mindenütt sűrű bokrok nőttek, biztos búvóhelyet adva annak, aki őt éppen őt kémlelte. Igen,

valaki figyel, ebben biztos volt, már akkor, amikor elindult. És ez a valaki szüntelen zajt ad, hogy felmérje mennyire félénk. De ő egyszer sem vette szaporábban a levegőt, egyszer sem siktított fel, meg se nyikkant, csak ment tovább, kivéve most. Már nem bírta tovább. A kíváncsisága hajtotta, a kíváncsiság, hogy vajon ki az, vagy mi az, ami követi és figyel.

- Tudom, hogy itt van! Hát jöjjön elő!! – kiabálta, de ezúttal nem hallott semmit. Majd suttogva hozzátette. - Vela Mi Mor<sup>1</sup>!

Mindig élvezettel mondja ki a tünde szavakat. Hiszen varázslatos erejük van, és ez mindig vonzotta őt.

Minden megváltozott, ahogy kimondta az utolsó mondatot. Mindent betöltött a fény, de ezt csak ő látta így. És most már tisztán látta, hogy ki követi. A lánynak sötét hosszú haja kellemes hatást adott ovális, finom vonású arcának és kiemelte a kék szemeit. Egy bokor mögött guggolt és őt nézte. Szeme megcsillant és hirtelen ijedség futott át az arcán, ami gyorsan tova is szállt. Ezután vékony szája furcsa mosolyra húzódott.

Bella a másodperc töredéke alatt kimondta az újabb tünde szót, ami az életét mentette meg.

- Elda<sup>2</sup>. – suttogta.

Aranysugár vakította el a lányt, aki a bokorban állt és épp támadni készült. Kezét a szeme elé kapta, úgy védte a hirtelen támadt fénytől, ami, amilyen hirtelen jött olyan hirtelen el is múlt. Az ismeretlen körülnézett az erdőben, de már csak hűlt helyét találta Bellának.

- Egyszer úgymint elkaplak Estel. – suttogta. – Az átváltozásod, nem véd meg.

- Nem maradok így. – hallatszott Bels hangja.

A lány ijedten kapkodta a fejét, de nem látott semmi mást csak a növényeket.

- Lë Tinwelindon, Tanya Ala Lér<sup>3</sup>.

- Nem én választom a sorsomat.

- Sina Ala I Harya-Umbar<sup>4</sup>.

- Hát mi az én sorsom?

- I Nuru<sup>5</sup>.

- Talán. – hangzott a válasz.

- Ala Ruc-Nuru<sup>6</sup>?

- Nem félek az ismeretlentől.

- Valda<sup>7</sup>.

---

<sup>1</sup> Látok a sötétben!

<sup>2</sup> Csillagokból való (tünde)

<sup>3</sup> Az aki Tinwelindon az nem ember!

<sup>4</sup> Ez nem a te sorsod!

<sup>5</sup> A halál!

<sup>6</sup> Nem félsz?

- *Viszlát Nuruhuinë.*
- *Hm... Hát tudod, honnan valósi vagyok?*
- *Kevés az, amit rólam gondolsz és messze is áll a valóságtól. Viszlát Nuruhuinë.*
- *Viszlát, HealerFairy.*
- Egy csattanás hallatszott, amikor az ismeretlen köddé vált. Bella mérgesen nézett maga elé. Ez a lány biztosra vehető, hogy egy Nuruhuinë, hiszen nem ellenkezett. Márpedig a halál árnyának való titulálás mindenkit felzaklat, ha semmi köze nincs hozzá.*
- *Vajon mit akarhat?*
- *Minden Nuruhuinë a HealerFairy halálát akarja. – tűnt fel a semmiből Ezella.*
- *De miért? – kérdezte Bella egy ágra letelepedve.*
- *Mert ők az ellentétek. Ők a halál hozói, ti meg az életet adjátok vissza a halottaknak. Adam lelkét már visszahoztad egyszer, és ezzel megakadályoztad, hogy a Nuruhuinëk átvezessék a lelkét az új világba.*
- *És ezt kétszer megtettem.*
- *Kétszer??*
- *Igen. Amikor elütötte az autó.*
- *Mi? Te több ember jelenléte alatt hoztad vissza a lelkét?*
- *Igen. De... Nem vette észre senki, mert...*
- *Te vagy a Tinwelindon?*
- *Az a lány is ezt mondta. – ráncolta a homlokát Bella. – De, hogy csillagokhoz hasonló legyenek...*
- *Nem-nem. Ennek sokkal nagyobb jelentősége van. Ez nem csak annyit jelent, hogy egy csillag vagy, mely minden fényt túlragyog, Nem... Ezt Amuntë tudta. A Tinwelindon, egy olyan tündér, aki nagyhatalommal bír.*
- *Mi?? Én ezt nem értem.*
- *Kivételes képességű ember és egyúttal tündér vagy. Az egyszerű HealerFairy-k nem képesek arra, hogy többször visszahozzanak egy embernek a lelkét a halálból. Nem véletlen, hogy Adam a barátod.*
- *Tessék? Ez hogy jön ide?*
- *Tudtad, hogy szerelmes beléd?*
- *Na neeee. – nevetett Bella, miközben egy levéllel betakarta magát, mert fázott.*
- *De igen. Ő is tagadta.*
- *Akkor miért hiszed ezt el? Hiszen, ez butaság.*
- *Te is szereted.*
- *Persze, hogy szeretem.*
- *Akkor?*
- *Akkor mi?*



- *Ha szereted akkor...*  
- *Nem vagyok belé szerelmes, és te sem tudod nekem bemagyarázni, hogy így van. Inkább mond el, hogy miért nem véletlen az, hogy Adam a barátom.*  
- *A Tinwelindon képes megváltoztatni más ember sorsát. De... - Ezella arcán egy hirtelen felismerés suhant át, ami félelembe torkollott. – Oh... Nem, nem összekevertem a Tinwelindon képességét egy másik kiválasztottéval.*  
- *Mi? Hogy?*  
- *Á semmi, felejtsd el, amit mondtam. Teljes képtelenség. Most mennem kell. – röppent fel a tündérke.*  
- *Ezella! – szállt utána Bella. – Várj!*  
- *Nem. Mennem kell! – kiabálta vissza a Fairy, majd eltűnt.*  
- *Ezt nem hiszem el! – sóhajtott Estel. Lerepült a földre, majd elsuttogott egy újabb varázsszót. – Lér!*  
*Újabb vakító fény árasztott el mindent, amikor Bella visszaváltozott ember alakjába.*

\*\*\*

- **AMUNTÉ!** - KIABÁLTAM AMENNYIRE CSAK BIRTAM,, AMIKOR ELÉRTEM A TÜNDÉRFÖLD HATÁRÁT. - **AMUNTÉ!**  
- FÖLÖSLEGES KIABÁLNOD EZELLA. ATTÓL MÉG, HOGY NEM VAGYOK MAI TÜNDÉR, A HALLÁSOM KITŰNŐ.  
- TE TUDTAD! TE TUDTAD, HOGY ESTEL EGY TINWELINDON! TE TUDTAD, ÉS MÉGSE MONDTAD EL NEKEM! - KIABÁLT EZELLA, AMIKOR AMUNTÉHOZ ÉRT.  
- TUDTAM, PERSZE, HOGY TUDTAM. - BÓLOGATOTT AZ IDŐS TÜNDÉR. - DE NEM KÖTELESSÉGEM MINDENT MEGOSZTANI VELED.  
- EGY TINWELINDON HELYREHOZHATJA AZ EGYPERCESEK HIBÁIT!  
- IGEN, HELYRE. DE NEM EZ ESTEL SORSA. MÉG NEM.  
- DE IGEN. ÉS EZT LE SEM TAGADHATOD. HA... HA EGY NURUHUINĚ ELKAPJA ADAMET ÉS A LELKÉÉRT CSERÉBE, EGY ÁLDOZATOT KÉR... ÉS BELLA OTT LESZ, AMIKOR EZ MEGTÖRTÉNIK, AKKOR Ő FEL FOGJA AJÁNLANI, HOGY Ő MEGHAL ADAMÉRT. ÉS HA Ő MEGHAL, ADAM ÉLETE VÉGÉIG BOLDOG, ÉS SZERENCSES LESZ.  
- EZ ÍGY IGAZ. - BÓLINTOTT AMUNTÉ. - ABBAN AZ ESETBEN, HA A NURUHUINĚ FELTŰNIK.  
- MÁR FELTŰNT. ESTEL TALÁLKOZOTT VELE AZ ERDŐBEN.  
- EZ KORÁNTSEM JELENTI BELLA HALÁLÁT.  
- ÉN HALLOTTAM MIT MONDTAK EGYMÁSSAL. ÉS A NURUHUINĚ AZT MONDTA NEKI, HOGY AZ Ő SORSA A HALÁL.  
- EZT MINDEN HEALERFAIRYVEL ELJÁTSSZÁK.  
- DE AZ A LÁNY, TUDTA, HOGY BELLA EGY TINWELINDON. ÉS ADAMRÓL IS TUD, HISZEN BELLA FOSZTOTTA MEG ŐKET A LÉLEKTŐL, AMIT ÁT KELLETT VOLNA

VEZETNIÜK AZ ÚJ VILÁGBA.

- AZ AGGÓDÁSOD EGYELŐRE FÖLÖSLEGES.

- EGYENLŐRE? EGYELŐRE?! HOGY MONDHATSZ ILYET AMUNTĚ! AZT HITTEM TE SZERETED BELLÁT!

- NEM ÉN HATÁROZOK A SORSÁRÓL.

- DE TE TUDTAD, HOGY MEG FOG HALNI! - KIBÁLT EZELLA KÖNNYEIVEL KÜSZKÖDVE. - TUDOD, HOGY MI FOG VELE TÖRTÉNNI ÉS MÉGSE AKADÁLYOZOD MEG!!

- NEM AZ A DOLGOM, HOGY BELEAVATKOZZAK AZ EMBEREK SORSÁBA.

- BELLA... ESTEL EGY TÜNDÉR!!

- NEM TEHETEK SEMMIT! - RÁZTA A FEJÉT AMUNTĚ.

- MIÉRT?

- MERT NEM AZ ÉN DOLGOM! - KIÁLTOTT AZ ÖREG TÜNDÉR, KINEK SZEMÉBŐL EGY KÖNNYCSEPP CSORDULT KI. - EZELLA, ÉN NEM TEHETEK SEMMIT BELLA SORSÁNAK MEGVÁLTOZTATÁSA ÉRDEKÉBEN. HA ELREJTENÉNK, ELŐBB VAGY UTÓBB MEGTALÁLNÁ ŐT A VÉGZETE ÉS EZ ELLEN SEM TE, SEM ÉN NEM TEHETEK SEMMIT!

- DE ÉN NEM AKAROM, HOGY MEGHALJON.

- HA NEM ÁLDOZZA FEL MAGÁT, NEM FOG MEGHALNI. MÉG. DE, MINT MINDENKI MÁST, ŐT IS ELÉRI MAJD A HALÁL, ÉS E FELŐL, CSAK Ő DÖNTHET. MOST MINDEN RAJTA, ÉS A NURUHUINĚKEN MÚLIK.

- ÉRTEM. - ÜLT LE EZELLA EGY KŐRE. - LEHET, HOGY NEM MENTHETEM MEG ESTELT A SORSÁTÓL, DE SEGÍTHETEK NEKI MEGVÁLTOZTATNI AZT! - PATTANT FEL A TÜNDÉRKE. - HA FIGYELMESEK VAGYUNK, MEGAKADÁLYOZHATJUK, HOGY ADAMET ELVIGYE EGY NURUHUINĚ.

- SOK SIKERT. - BÓLINTOTT MOSOLYOGVA AMUNTĚ.

## X. Fejezet: A legjobb barát értéke

- Hello Adam! – köszönt Hettie a fiúnak, aki éppen összecsomagolt.
- Szia!
- Hallottam, hogy hazamehetsz és gondoltam bejövök, hogy elköszönjek.
- Ez kedves tőled. Öhm... kölcsönkérhetném a telefonodat, még egyszer?

Utoljára?

- Persze, tessék. – nyújtotta oda Adamnek a mobilt a nővérke.
- Köszí. Kimennél, amíg beszélgetek?
- Oh. – nevetett Hettie. – Persze, elnézést fenség.
- Ne hülyéskedjél már! Köszí.
- Nincs mit.

Amint becsukódott a nővér mögött az ajtó, Adam tárcsázni kezdte Lisa telefonszámát. A telefon csöngött... csöngött... csöngött...

- Haló? Ki az?
- Lisa! Adam vagyok. – sóhajtott fel a fiú.
- Szia. – hallatszott a lány bizonytalan hangja. – Miért hívtál?
- Csak szeretnék, érdeklődi, hogy mi újság?
- Oh. Hát semmi érdekes. Nagyon boldog vagyok. Képzeld, úgy tervezzük Jamesszel, hogy összeköltözünk. Hát nem remek?
- De. Szuper. – morogta Adam.
- És veled mi újság?
- Épp most engednek ki a kórházból, még alá kell írnom néhány papírt és kint vagyok.

- Kórházból?? Mióta vagy te a kórházba? És hogy kerültél egyáltalán oda?

- Oh, már egy hónapja itt vagyok. Elütött egy autó. Majdnem halálra gázolt, de... szerencsém volt.

- Jézusom Adam!

A lány hangja remegett és ebből a fiú tudta, hogy még van remény. Még van remény, hogy az övé legyen a lány.

- Ne aggódj, már kutya bajom.
- Adam, mikor tanulsz már meg végre vigyázni magadra?
- Soha. Bellával szoktál beszélni?
- Igen, és elmondta, hogy nagyon csúnyán össze vagytok veszve. Az a lány szeret téged.

- Miért jön mindenki ezzel? Tudom, oké! Én is szeretem. És vége. Ennyi. Szeretjük egymást, összevesztünk, hát majd kibékülünk... vagy nem.

- Tehát... szerelmes vagy belé?

- Ááááá! Lisa! Ne szekálj már te is ezzel! Nem. Csak barátok vagyunk!

- Oké... Ne haragudj. Csak kérdeztem.

- Semmi baj. Komolyan, csak már kikészülök ettől az egész dologtól.

*Tudod, nagyon hiányzik nekem.*

*- El tudom képzelni. Hidd el, hogy te is hiányzol neki.*

*- Gondolom.*

*- Békülj ki vele, Adam! – kérte Lisa a fiú.*

*- Nem lesz már rá időm! – hangzott a válasz.*

*- Hogy? Miket beszélsz?*

*- Elegem van már az egész életemből. Ha kiengedtek, megtalálom rá a módot, hogy megöljem magamat.*

*- Tessék?! – sikított a telefonba Lisa. – Adam! Ezt nem teheted! Nem vethetsz be minden fegyvert ellenem. Tudom, hogy szerelmes vagy belém, de attól, mert öngyilkossággal fenyegetsz, nem fogok szakítani Jamesszel! És ezt nagyon jól véd a fejedbe! Rajtam kívül még ezer és egy lány van! Hagyj a gyerekes próbálkozásaidal és az érzelmi zsarolásaidal! És akkor hívj majd legközelebb fel, ha már túltetted rajtam magadat! Szia!*

*- Lisa! Én nem...*

*Adam nem tudta befejezni a mondatot, mert a vonal már megszakadt.*

*- A jó büdös francba! Akkor is elmegyek és megölöm magamat!*

*- Nem hiszem, hogy megint ide akarsz kerülni! – szólt egy csendes hang Adam mögül.*

*- Nem akarok visszajönni Hettie.*

*- Hallottam. Öngyilkosság... Ennyire rossz a helyzet?*

*- Reménytelen. – nyújtotta vissza a készüléket Adam.*

*- Oh, hidd el, lehet még ennél is rosszabb. – csukta be maga mögött az ajtót a nővér.*

*- Persze... - suttogta a fiú, és folytatta a pakolást.*

*Teltek az órák és Adam még mindig a kórházban ült és várta a papírjait.*

*Hát igen... az a remek rendszer.*

*- Hé Adam! – ült le Hettie a fiú mellé. – Te még mindig itt vagy?*

*- Nem már hazamentem. Csak a képzeleted szüleménye vagyok. – mondta a fiú túlvilági hangon.*

*- Már jobb a kedved? – nevetett a nővérke.*

*- Aha. Egy-két fokkal.*

*- Oh. Várj egy percet! – mondta Hettie és odalépett a recepcióhoz. – Hello Mary!*

*- Szia!*

*- Adam Simon papírjaival mi van?*

*- Adam Simon... Adam Simon... - kezdett el bányászni az akták között a recepciósnak. – Áh... Meg is van. Hmm... Oh, eszerint már mehet haza, csak alá kell írnia a papírokat.*

*- Micsoda véletlen, hiszen itt van Adam. Gyere! – intett oda a fiúnak Hettie. – Gyorsan írd alá, azt mehetsz is.*

*- Kösz. – vigyorgott Adam.*

*- Nekem mennem kell! Vigyázz magadra! És fel a fejjel!*

- Oké. Kösz. Szia.

- Szia.

Tíz perc múlva Adam már a kórháztól sétált egyre messzebb. Éppen azon törte a fejét, hogy hova is mehetne. A családja ki van zárva. Nem fog megalázkodni, és ez esetben nem is fogják beengedni. A barátai sem fogják befogadni, hiszen nagyon csúnyán megbántotta őket. Így hát... két lehetősége maradt. Keres egy olyan állást, ami egyben fedélt is ad, vagy elmegy Bellához és kibékül vele.

Egyik lehetőséget sem választotta, egyelőre. Úgy döntött, hogy elmegy a tündérek földjére. Ott így is úgy is, szívesen látják. Így hát, ahogy azt a mesékben is szokás, felkerekedett, hogy még ebédidő előtt odaérjen a tündérekhez.

Amuntë nagy örömmel fogadta a jövevényt, aki nagyon régen járt már náluk utoljára.

- Enged meg, hogy meghívjunk téged ebédelni. Biztos nagyon éhes vagy.

- Nem kicsit. A kórházba már reggelit sem kaptam, mivel hétkor közölték velem, hogy kiengednek és három órát vártam a papírjaimra.

- Hát akkor feltétlenül, velünk kell ebédelned. – örvendezett az idős varázsló. – És milyen jó, hogy itt vagy, hiszen számos dolgot meg kell, hogy beszéljünk.

- Oké.

- Ennek fejében, remélem nem bánod, hogy ebédidő közben teljesen kisajátítom a társaságodat.

- Áh, nem gáz. A többi tündér között úgyis csak elvesznék.

- Ez esetben kérlek, fáradj be hozzám. – mondta Amuntë és az aprócska kunyhójára mutatott.

- Hát... köhöm... nem hiszem, hogy én oda...- dadogta Adam.

- Oh. Tündérek földjén vagy emlékszel?

- Igen.

- Akkor? Gyerünk! – bízta a fiút a tündér.

Adam sóhajtott egyet és bizalmatlanul rálépett a kis tavacskában lévő tavirózsa levelére. Abban a pillanatban, ahogy lába a növényt érintette minden összement, és már Amuntë se tűnt olyan aprónyinak. Sőt, a fiú még alacsonyabb szintet ért el, mint az öreg tündér.

- Aszta. – mondta elismerően Adam. – Ez nem semmi. Imádom a tündérbűbájt.

- Fáradj beljebb. – mutatott az ajtajára Amuntë.

- Köszönöm. – lépett be a kis virágkunyhó ajtaján a fiú.

Csodálatos mi rejtőzhet egy kis tavirózsaiban. Nem csak kívül, hanem belül is ragyogóan fehér. A virág nem nyitotta szét teljesen a szirmai, így formált magából biztonságos odút. Bent a bibe asztalként húzta össze magát, míg a porzók székekké alakultak át.

- Ez tök jó. Még sose próbáltam így elképzelni egy virágot.

Ahogy kimondta Adam a virág szót, a szírom, amelyen éppen állt egy nagyot dobott rajta és a szemben lévő „falnak” hajította.

- Hé! – kiabált a fiú. – Ez meg mi volt?

- A házam, egy Cuina Lótë, avagy Élő Virág. A Cuina Lótëk nagyon érzékenyek, nem bánhatsz velük úgy, mint egyszerű növényekkel. Ők kiváltságosok.

- Oh. Elnézést. – mondta Adam, miközben bocsánatkérően megsimogatta a szíromot, amin éppen állt. A virág megbocsátása jeléül két porzójából hegedűt formált és játszani kezdett.

- Minden élőlénynek vannak csodái. – mondta Amuntë, a fiú arckifejezése láttán.

- Az biztos. – bólintott Adam.

- Kérlek, ülj le.

- Köszönöm.

- Hát akkor együnk! – mondta Amuntë. Széttárta kezét, és abban a pillanatban az asztalt betöltötte a jobbnál jobb fogás. – Jó étvágyat!

- Köszönöm... Viszont.

Egy ideig csendben ettek. Ízlelgették, az asztalra került ételeket, majd Adam egy zavart pillanatában, amikor már nem bírta a csendet megszólalt.

- Megtudhatnám, miért akartál velem beszélni Amuntë?

- Persze-persze. Nem is lenne igazságos, ha így tudatlanul hagynálak, nem igaz?

- Fején találtad a szöveget.

- Nos, mint már tudod, Bella egy HealerFairy.

- Igen, tudom.

- A lelkedet már kétszer elvette a Nuruhuinëktől, és ezért ők roppantul kellemetlenkednek.

- A Nuruhuinëktől? – ráncolta a homlokát Adam.

- Oh. Bocsáss meg, a faragatlanságomért. Nem lenne szabad megengednem magamnak, hogy elfelejtsem, kivel beszélek. A Nuruhuinë, egy olyan teremtmény, aki a lelkeket kíséri át a túlvilágra. Hiába hangzik a munkájuk nemesnek, ők egyáltalán nem azok. Ezért is nevezték el őket úgy, hogy a halál árnya. – Amuntë szünetet tartott, hátha kérdés merül fel Adamban, de mivel a fiú nem szólalt meg csak érdeklődve figyelt folytatta. – A HealerFairyk vissza tudják hozni a lelkeket a halálból, így a Nuruhuinënek, aki a lelket kísérné, tulajdonképpen haszontalanná válik arra az időre, amíg nem érkezik új lélek. És a te Nuruhuinëdet már kétszer is fölöslegessé tette Bella.

- Egy pillanat! – ráncolta a homlokát Adam. – Kétszer?

- Igen. Az első alkalom, amikor leestél a lépcsőn, a második, amikor elütött az autó.

- Hogy? Nem, ez lehetetlen. Amikor elütött az autó én... meghaltam? – ráncolta a homlokát a fiú.

- Igen.

- És Bella erről, hogyan értesült? Mármint, össze voltunk veszve, és azt mondta, hogy soha többé nem ment meg... És...

- Ha egy HealerFairy, visszahoz egy lelket a halálból, akkor az a lélek már az ő szárnyai alá tartozik. Tehát, ha a lélek újra elhagyja a testet, akkor azt a HealerFairy megéri.

- Hogyan?

- Iszonyatos fájdalom hasít a szívébe. Innen tudta Bella, hogy meghaltál. Újra. Ebben az esetben két lehetősége van a HealerFairynek. Vagy magához hívja a lelket és visszaviszi a gazdájához, ami azzal a következménnyel jár, hogy a szíve majd széthasad a fájdalomtól, vagy hagyja elmenni és ezzel a szörnyű fájdalom is elhagyja a szívét.

- Szóval, amikor Bella visszahozta a lelkemet, akkor neki szörnyű fájdalmai voltak?

- Igen. – bólintott Amuntë. – És a második alkalmat, ugyanazzal a lélekkel, már nem szoktak túlélni a HealerFairyk. Ezért nem folyamodnak ahhoz, hogy újra megmentse a halottat.

- De Bella... Ő túlélte.

- Igen. Ő egy kivételes képességű tündér. Ő egy Tinwelindon. A csillagokból valók egyike.

- Huha, ez már kicsit magas nekem. – tartotta fel a kezét Adam. – Azt mondod, hogy Bella, egy kivételes képességű ember?

- Igen. Kivételes emberként, és tündérként is.

- Aha. – bólintott Adam.

- Ezella nemrég itt járt és aggodalmát fejezte ki. Amikor rájött, hogy Bella egy Tinwelindon.

- Ezella fél?

- Igen, attól, hogy elveszíti Bellát.

- De hát, Bel nem fogja őt elhagyni, amíg csak él. Bels nagyon ragaszkodó.

- Igen, ahogy mondod, amíg él. Ugyanis, ha a te Nuruuinöd megtalál téged és elcsal, akkor megöl és elviszi a lelkedet, amitől Estel már többször is megfosztotta.

- Az én Nuruuinöm? Jézusom! – állt fel Adam és elkezdett körbe járkálni.

– De, ha engem öl meg, akkor Bellának nem lesz semmi baja nem?

- Bel már kétszer is visszahozott téged az élők sorába. Így hát, ha te meghalsz, ő azt csak úgy élheti túl, ha elviseli azt a fájdalmat, ami az elvesztéssel jár. Ugyanis, ha a lelked már harmadszorra fogja elhagyni a testedet, abba ő nagy valószínűséggel belehal. Másrészt, ha ugyanúgy elkap téged a Nuruuinë, a te életedért cserébe, minden bizonnyal Bellát fogja kérni.

- Hát... Ez félelmetes. Úgy értem, az én hibám, lesz, ha Bels meghal.

- Arra kérlek, hogy látogass el a könyvtárunkba. Kérj egy könyvet a Nuruuinëkről és alaposan tanulmányozd át, hogy még véletlenül se ess egy

ilyen nő csapdájába.

- A Nuruhuinē csak nő lehet?

- Igen, a te esetedben igen. – bólintott Amuntē.

- Basszus.

- Most pedig menj! És tanulj!

Adam kilépett a tavirózsa nyújtotta kunyhóból és elindult a tündérföldi könyvtárba. Mindig is utált olvasni, és nem bízott magában annyira, most sem, hogy hajlandó lesz, akár két bekezdésnél többet olvasni. Valami más módot kellett arra találnia, hogy megtudja, hogyan néznek ki a Nuruhuinék. De először is meg kell találnia a megfelelő könyvet. A legegyszerűbb módszer, ha olvas.

- Jó napot Zelda!

- Üdvöz lény, Adam! – köszönt a könyvtárban lévő tündér. – Miben segíthetek?

Zelda szőke haját szigorú kontyba fogta, szemüvege az orra hegyén ült, így a kék szeme ugyanúgy mutatta a tündérnek a világot. A szirmok, amikből a szoknyáját készítette el szorosan álltak egymás mellett, így csak sejteni lehetett a lába formáit és hosszát. A levélkardigánját pedig, szorosan maga köré fogta, valószínűleg azért, mert fázott.

- Szeretnék egy olyan könyvet, amiben a Nuruhuinékről van szó.

- Hm... Nuruhuinék. Azok szörnyű népek.

- Ismered őket?

- Nem, isten mentsen meg engem attól, hogy ismerjem őket. Ők csak a lelkeket szeretik, és csak a halottakat segítik. Nem szeretik az élőket, ezért is olyan sötétek és gonoszak.

- És... Milyen alakjuk van?

- Oh, hát az változó, mindig a léleknek megfelelő módon mutatják meg magukat. Amúgy szörnyen rondák.

- Hm... tudod mit, nem kell nekem az a könyv, elég, amit tőled hallottam. Most inkább megyek.

- Én keveset tudok, ahhoz képest, amit a könyvek elárulnak. – simította végig a tündér ujját egy könyvgerincen. – De ha neked ennyi elég volt... Isten áldjon.

- Köszönöm a segítséget. Viszlát.

Adam magával megelegedve indult vissza az emberek világába. Már csak az utolsó napsugarak adtak fényt a föld azon részének, ahol Adam élt, s lassan el is tűnt sötétséget hagyva maga után, hogy valahol máshol hozzon az emberek életébe fényességet.

A fiú nem sietett sehova, hiszen, sehol se látták szívesen, amennyire ő tudta. Így hát elindult a városközpont felé, ahol mostanra már béke honol. Az óra már huszonnégy órát mutatott a főtéren, amikor Adam letelepedett egy padra és az ég felé fordította tekintetét.

Halk, de nagyon is ismerős szitkozódást hallott maga mögött, így hát megfordult.



- Bella! – hallotta Adam saját hangját.

A lány megfordult és meglepetten nézett a fiúra, aki éppen felállt a padról, hogy odamenjen hozzá. Bels visszafordult az ajtóhoz, amit néhány perccel ezelőtt nem sikerült becsuknia, majd egy határozott mozdulattal becsapta és bezárta. Megmerevedve állt ott az üzlet előtt és azt fontolgatta, hogy elfut, de a lába nem akarta vinni.

- Bella! Kérlek! – hallotta a fiú hangját, már nagyon közelről. Nyelt egyet, felvette magára a szigorú arcát és megfordult.

- Mit akarsz Adam? – kérdezte Bel, a tőle telhető leggorombább hangszílyal.

- Kérlek, ne haragudj a múltkoriért, hülye voltam, kiborultam és nem tudtam, hogy mit csinállok. Főleg azt nem tudtam, hogy mit beszélek. És elfelejtettem, hogy te mindig ott voltál nekem, amikor már mindenki elhagyott. Tényleg komolyan, ne haragudj!!

- Jaj! Adam! Miért... – kezdte Bella mérgesen, de aztán a szíve, megint elárulta, és nem hagyta, hogy a fiút otthagyja. - Mégis mit keresel itt ilyenkor?

- Ezt én is kérdezhetném tőled. - mosolyodott el Adam.

- Én zártam be a boltot. - mutatott Bella, az üzletre.

- Értem. Hazakísérjelek?

- Miért nem vagy otthon? – húzta fel a szemöldökét Bella.

- Mert kidobtak. Illetve eljöttem.

- Ez komoly?

- Aha. Összevesztem otthon az egész családdal, és azt mondtam, bárcsak ne élneek... Anyám meg azt mondta, hogy akkor szedhetem a sátorfámat.

- Én nincs hova menned mi?

- Hát nincs. Megpróbáltam mindent... egy ideig még motelben laktam, de aztán kiraboltak... és már nem tudtam ott maradni.

- Maja?

- Nem engedi, hogy ott lakjak náluk, mert a barátja megharagudna rá.

- Oh... - mosolyodott le Bella. – Hát ez kellemetlen. És Rose?

- Áh, igen Rose, maga az ördög, tudtad?

- Túlzásokba esel Adam!

- Lehet, de amikor tőle akartam szállást kérni, csak kikacagott.

- Hm. Talán haragszik rád?

- Igen. Haragszik. Nem is kicsit.

- És mit gondolsz, hol fogod, tölteni az éjszakát?

- Nem tudom, majd csak kitalálok valamit. – vont vállat Adam.

- Ez már provokálás! – tört ki Bella.

- Mi? – csodálkozott a fiú.

- Direkt csinálod ugye?

- Mit?

- Tudod, hogy milyen vagyok. Szóval tedd csak fel nyugodtan a kérdést!

- Öhm... Nem értelek.

- Befogadnál engem Bella? – utánozta a fiút a lány. – Hát, ha máshová nem tudsz menni, akkor gyere.

- Nem, nem. Én nem akartalak megkérdezni. Én már annak örülök, hogy szóba állsz velem. Nincs semmiféle hátsó szándék, hidd el! Eszem ágába...

- Nem baj, Adam. Semmi baj, gyere. Komolyan. – mondta Bella mosolyogva. – Úgyis utálok egyedül lakni.

- Mi? Elköltöztél otthonról?

- Aha. – mondta mosolyogva a lány. – Magántanuló leszek. Önállósodtam. És eddig még nem találtam lakótársat, de ha gondolod, beköltözhetsz...

- Komolyan?

- Aha.

- De, nekem nincs semmim... és nem tudnám fizetni a dolgokat. Még ruhám sincs.

- Nem számít, legalább most majd törleszthetek. – vont vállat Bella, majd megfogta Adam kezét, és magával húzta. – Gyere!

- Oké. Megyek, megyek, csak ne ráncigálj. Oké?

- De ráncigállak, mert ha nem ráncigálnálak, akkor lassan jönnél, én meg megfagyok, mire hazaérünk.

- Jó akkor ráncigálj!

- Helyes.

- Oh, köszi, tudtam, hogy szeretsz. – mondta mosolyogva Adam.

- Ha-ha!

- Nem viccnek szántam.

- Hát nem is voltál vicces.

\*\*\*

Bella épp a konyhában készítette a vacsorát, amikor Adam megjelent a semmiből.

- Mi jót csinálsz? – kérdezte a fiú.

- Meleg szendvicset. Megfelel?

- Aha. Amíg elkészíted, addig elmesélhetnéd, hogy mi jó történt idekint, amíg én a kórházba voltam.

- Hát én ugye elköltöztem otthonról, mert nekem így sokkal jobb. De mit akarsz egyáltalán hallani?

- Mondjuk... Lizával mi a helyzet?

- Oh, hát nem biztos, hogy tudni akarod. – húzta a száját Bella.

- Szóval már összeköltözött a barátjával?

- Igen, és nagyon úgy néz ki, hogy ez a szerelem... - kezdte félve a lány. – Hogy ez a szerelem, neki az egyetlen.